

Arrest

nr. 265 593 van 16 december 2021
in de zaak RvV X / VK

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. ALAMAT
Emile Clausstraat 4
1000 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VERENIGDE KAMERS VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 1 juli 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 juni 2021 tot beëindiging van het verblijf, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaten O. TODTS en D. ALAMAT, die verschijnen voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op X geboren te Maaseik.

1.2. Tussen midden 1986 en midden 1990 verbleef verzoeker in Marokko om er te studeren.

1.3. In 1990 kwam verzoeker terug naar België in het kader van een gezinshereniging. Hij werd in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (hierna: BIVR).

1.4. Op 1 juli 1993 diende verzoeker te Maaseik een aanvraag om machtiging tot vestiging in.

1.5. De gemachtigde van de destijds bevoegde minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken trof op 15 april 1994 de beslissing waarbij verzoeker werd ingeschreven in het bevolkingsregister en in

het bezit werd gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen (hierna: IKV, thans elektronische C-kaart). Hierdoor beschikte verzoeker op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissingen over een C-kaart, geldig tot 3 februari 2025.

1.6. Op 19 maart 2004 werd verzoeker aangehouden op verdenking van deelneming aan activiteiten van een terroristische groep, met name de Groupe Islamique Combattant Marocain (hierna: GICM).

1.7. Op 2 april 2005 verzocht de Marokkaanse overheid aan België om de uitlevering van verzoeker.

1.8. Op 2 mei 2005 werd jegens verzoeker een internationaal aanhoudingsbevel uitgevaardigd.

1.9. Verzoeker werd op 16 februari 2006, samen met o.a. X, veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een gevangenisstraf van vijf jaar wegens terrorisme (deelname aan en leidend figuur bij de GICM). Na beroep werd hij op 15 september 2006 bij verstek tot zeven jaar gevangenisstraf veroordeeld door het hof van beroep van Brussel. Ten slotte werd hij, na verzet, op 19 januari 2007 door het hof van beroep van Brussel veroordeeld tot zes jaar gevangenisstraf wegens terrorisme. De voorziening in cassatie tegen deze laatste uitspraak werd initieel verworpen op 27 juni 2007.

1.10. Verzoeker bereikte op 16 mei 2010 zijn strafeinde. Hij werd naderhand verder vastgehouden met het oog op zijn uitlevering aan Marokko.

1.11. Op 30 juli 2010 werd verzoeker bij arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling vrijgesteld uit de gevangenis Leuven-Hulp ingevolge het door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) op 12 mei 2010 opgelegde tijdelijke verbod om verzoeker uit te leveren aan Marokko.

1.12. Op 25 september 2012 deed het EHRM uitspraak in de zaak El Haski (EHRM 25 september 2012, nr. 649/08, El Haski/België) waarbij werd vastgesteld dat de Belgische staat de bepalingen van artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft miskend. Het EHRM merkte op dat El Haski werd veroordeeld wegens terrorisme op grond van verklaringen waarvan een reëel risico bestond dat deze in Marokko onder foltering werden verkregen.

1.13. Op 11 december 2013 heropende het Hof van Cassatie de rechtspleging in verzoekers zaak wat de strafvervolging betreft op basis van het voormelde arrest van het EHRM, trok het zijn eerder gewezen arrest van 27 juni 2007 in en vernietigde het Hof het arrest van het hof van beroep van Brussel van 19 januari 2007 (zie punt 1.9). De zaak werd verwezen naar het hof van beroep van Bergen.

1.14. Het EHRM sprak zich op 2 juni 2015, na eerder op 12 mei 2010 de uitlevering van verzoeker aan Marokko te hebben geschorst, definitief uit in de uitleveringszaak van verzoeker (EHRM, 2 juni 2015, nr. 26417/10, [O.]/België) en stelde dat de tenuitvoerlegging van de verwijdering van verzoeker naar Marokko tot een schending van artikel 3 van het EVRM zou leiden.

1.15. Nadat verzoekers uitlevering aan Marokko bij eerdere ministeriële besluiten was goedgekeurd, werd de uitlevering van verzoeker uiteindelijk, bij ministerieel besluit van 25 november 2015, definitief geweigerd, wegens verjaring van de strafvervolging naar Belgisch recht.

1.16. Het hof van beroep van Bergen verklaarde op 8 oktober 2020 in de eerste plaats het verzet van verzoeker tegen zijn veroordeling op 15 september 2006 door het hof van beroep van Brussel bij verstek ontvankelijk. Vervolgens ging het hof niet in op het verzoek van het parket om de strafvervolging als verjaard te beschouwen. De strafvervolging werd in zijn geheel niet-ontvankelijk verklaard op grond van de vaststelling dat er sprake was van een onherstelbare inbreuk op het recht op een eerlijk proces doordat bewijsmateriaal werd verkregen ingevolge de schending van een van de absolute rechten die de kern vormen van het EVRM. Eveneens op 8 oktober 2020 kende het hof van beroep van Brussel verzoeker een schadeloosstelling toe wegens onrechtmatige hechtenis.

1.17. Aan verzoeker werd op 15 maart 2021 een vragenlijst betekend, waarbij met het oog op een eventuele beëindiging van zijn verblijf werd gepeild naar de elementen die overeenkomstig artikel 23, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in aanmerking moeten worden genomen.

1.18. Op 27 april 2021 maakte de raadvrouw van verzoeker in antwoord op de toegezonden vragenlijst een uitvoerige nota met zesentwintig bijlagen over aan de gemachtigde van de staatssecretaris.

1.19. Een arts-adviseur bracht op 3 mei 2021 een medisch advies uit inzake de elementen betreffende de gezondheidstoestand die verzoeker had aangeleverd.

1.20. Op 1 juni 2021 trof de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de staatssecretaris) de beslissingen tot beëindiging van het verblijf, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod. Deze drie onderscheiden beslissingen werden opgenomen in één enkele akte die, per aangetekend schrijven van 2 juni 2021, aan verzoeker ter kennis werd gebracht. Deze beslissingen zijn gemotiveerd als volgt:

“Mijnheer,

naam : [O.]

voornaam : [A.]

[...]

nationaliteit : Marokko

ook gekend als : [L.A.]

Krachtens artikel 22, §1, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet), wordt een einde gemaakt aan uw verblijf.

U bent geboren [...] te Maaseik. Bij uw geboorte werd u ingeschreven in het bevolkingsregister en in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor kinderen. In 1986 keerde u terug naar Marokko. In 1988 kwam u voor een maand terug naar België met een toeristenvisum.

Op 28/08/1990 keerde u terug naar België via gezinshereniging en dienvolgens werd u op 01/07/1992 in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister. Op 01/07/1993 diende u een aanvraag om machtiging tot vestiging in en op 15/04/1994 ontving u een identiteitskaart voor vreemdelingen (C-kaart), geldig – na verlenging - tot 03/02/2025. Op 03/08/2000 diende u een aanvraag tot het verwerven van de Belgische nationaliteit in.

Uit uw administratief dossier blijken elementen van nationale veiligheid die aantonen dat u een bedreiging vormt voor de Belgische samenleving.

Op 13/07/2005 vroeg Marokko uw uitlevering aan België, deze werd op 25/11/2015 bij Minist[er]ieel Besluit geweigerd wegens de verjaring van de strafvordering naar Belgisch recht. DVZ nam hiervan kennis op 02/12/2019.

In eerste instantie dient verwezen te worden naar de dreigingsanalyses die het Orgaan voor de Coördinatie en de Analyse van de Dreiging (OCAD) heeft opgesteld.

Op 29/03/2017 haalt het OCAD aan dat er een gegronde vrees bestaat dat u in een jihadistische context kan vertrekken naar de regio Syrië/Irak. Uw sympathieën, de entourage waarbinnen u zich beweegt en uw activiteiten doen vermoeden dat u de intentie vertoont om terroristische organisaties te vervoegen. Rekening houdend met uw radicale profiel is de extremistische en terroristische dreiging die uitgaat van u ingeschaald als niveau 3 (ernstig).

Op 08/01/2018 stelt het OCAD een nieuwe nota op waaruit blijkt dat u beschouwd wordt als zijnde een haatpropagandist. U treedt veelvuldig op als radicale predikant in de regio Limburg en Nederland. Uw uitspraken getuigen van een erg negatieve houding tegenover de westerse samenleving en het Belgische staatsbestel. Er bestaan vermoedens dat u betrokken bent bij de ronseling van Syriëstrijders, daar verschillende van uw contacten de intentie uiten om af te reizen. Daarnaast haalt OCAD aan dat u ook retraites organiseert met uw volgelingen en geestesgenoten in de Ardennen. OCAD stelt vast dat uw activiteiten in de eerste plaats gericht zijn op radicale prediking. U wordt ingeschaald op een dreigingsniveau 3 (ernstig) inzake uw extremistische en terroristische dreiging. Voorzichtigheid is aangeboden en u dient te worden opgevolgd.

Op 21/05/2019 stelt het OCAD een nieuwe dreigingsevaluatie op waarbij u als haatprediker ingeschaald wordt op niveau 2 qua terrorisme en niveau 3 qua extremisme en haalt hiertoe bovenstaande informatie aan mits toevoeging dat u sinds uw vrijlating in juni 2010 u opnieuw ontpopte tot militant van de radicale islam en u regelmatig wordt opgemerkt in extremistische milieus. U werd ook in uw eigen omgeving enkele keren opgemerkt in het gezelschap van leden van Sharia4Belgium.

Op 03/03/2021 ontving DVZ een actuele dreigingsevaluatie waarbij u nog steeds beschouwd wordt als zijnde een haatpropagandist, ingeschaald als niveau 3 (ernstig). Volgende (deels) nieuwe informatie werd toegevoegd ter motivering: u bent een leidend figuur en behoort tot de vaste kern van wat de OCAD momenteel beschouwt als 'de groep van Maaseik'. Reeds begin 2000 kwam u, samen met een aantal anderen nadrukkelijk in beeld naar aanleiding van hun nauwe banden met de 'Groupe Islamique Combattant Marocain' (GICM). Wat uw overtuigingen, opvattingen en ideologie betreft, blijkt uit de vele beschikbare informaties dat u reeds lang een zeer radicale en extremistische ideologie op nahoudt. Uw problematische ideologische opvattingen en steun voor een terroristische organisatie werden reeds duidelijk begin 2000 in het onderzoek naar uw mogelijke betrokkenheid bij de GICM. Na uw vrijlating in 2010 werd snel duidelijk dat u geen afstand had genomen van uw extremistische ideologie. U bleef dwepen met het salafistisch jihadistisch gedachtegoed en werd verschillende keren opgemerkt in het gezelschap van leden van Sharia4Belgium. Gezien uw 'staat van dienst' geniet u aanzien binnen dergelijke extremistische milieus. U treedt veelvuldig op als salafistisch prediker in de regio Limburg en het werd snel duidelijk dat u ook het jihadistische discours van IS zeer genegen bent en 'promoot' onder zijn aanhangers. Uw jarenlange sympathie en steun voor een ideologie die geweld rechtvaardigt, zowel in ons land als in het buitenland wijst er duidelijk op dat u geen voeling heeft met en afwijzend staat tegenover de basisprincipes van de Westerse democratische rechtstaat.

De sociale context en de entourage waarin u zich bevindt blijft - over decennia heen - verontrustend. Er is voldoende informatie die wijst op zijn structurele integratie in verschillende extremistische netwerken, onder meer uw nauwe banden met Sharia4Belgium en meer recent uw activiteiten binnen de groep van Maaseik. U onderhoudt op bestendige wijze zowel fysieke als virtuele contacten met andere, bij het OCAD gekende extremisten.

Wat uw intentie betreft, beschikt OCAD momenteel niet over specifieke informaties waaruit blijkt dat u zelf bereid zou zijn om zelf gewelddadig te handelen uit ideologisch motief. Uw huidige daden, capaciteiten en vermogens situeren zich vooral binnen de ideologische training en opleiding. Verschillende informaties wijzen erop dat u als ideoloog en kernlid van de groep van Maaseik een hoofdrol speelt in het radicaliseringsproces en de indoctrinatie van een deel van de lokale moslimgemeenschap in Limburg. Als prediker en ideologisch referentiepersoon heeft u een hoofdrol in de huidige groep van Maaseik die naast enkele oorspronkelijke (oudere) kernleden ook verschillende jongere extremistische moslims telt, aangetrokken door het extremistische gedachtegoed en de 'status' van de oudere garde. Er is informatie die wijst op de betrokkenheid en nauwe banden van leden van de groep van Maaseik met andere extremistische en/of criminele netwerken. We kunnen aannemen dat u, net zoals de meeste kernleden van de groep van Maaseik, duidelijk op de hoogte bent van het feit dat jullie van nabij worden opgevolgd; hierdoor tracht u ook om zo weinig mogelijk expliciet op de radar te verschijnen van de verschillende diensten. Momenteel beschikken wij niet over informatie met betrekking tot de mogelijke aan- of afwezigheid van een specifieke psychische problematiek.

In tweede instantie dient verwezen te worden naar de nota's van de Veiligheid van de Staat (VSSE).

Op 03/05/2017 en 09/01/2018 werd telkens een nota opgesteld door de VSSE waarin aangehaald wordt dat u sinds het begin van de jaren 2000 gekend bij de VSSE als lid van de zogenaamde 'Groep van Maaseik'. De 'Groep van Maaseik' werd opgevolgd wegens betrokkenheid bij de activiteiten van terroristische netwerken en werd gelinkt aan terroristische organisaties zoals de Groupe Islamique Combattant Marocain (GICM) en Al Qaeda. De laatste jaren zijn verschillende leden van de 'Groep van Maaseik' naar Syrië of Irak vertrokken om zich aan te sluiten bij terroristische groeperingen, zoals Islamitische Staat (IS). Als leidend figuur binnen de 'Groep van Maaseik', kan u hiervoor als medeverantwoordelijk beschouwd worden. De VSSE stelt vast dat u vandaag de dag nog steeds in contact staat met personen in binnen- en buitenland die gekend zijn wegens hun betrokkenheid bij terroristische netwerken. Op 31/07/2019 bevestigde de VSSE dat de voorvermelde nota's nog steeds actueel zijn.

Op 06/01/2021 stelde de VSSE een nieuwe nota op waarin aangehaald wordt dat u de onbetwistbare (spirituele) leider bent van de 'Groep van Maaseik'. U bent een aanhanger van het jihadistisch salafistisch gedachtegoed en van terroristische organisaties zoals IS. U verspreidt deze rigide en fundamentalistische ideologie onder de andere leden van de 'Groep van Maaseik' en spoort hen aan om geld te sturen naar gelijkgezinden in Syrië. U bent online actief op pro-IS websites, fora en sociale media.

De elementen inzake de strafprocedure omtrent de GICM die gebaseerd waren op informatie verkregen door Marokko via foltering worden niet in acht genomen. Gezien u niet veroordeeld werd inzake deelname aan een terroristische groepering wordt dan ook geen rekening gehouden met de desbetreffende elementen. Er zijn echter voldoende elementen aangaande uw mentaliteit en ingesteldheid, zoals blijkt uit het onderzoek van OCAD en de VSSE, die losstaan van deze elementen. Deze tonen aan dat u heden een ernstig gevaar vormt voor de nationale veiligheid dewelke de huidige beslissing benodig maakt. Uit de nota's van het OCAD en de VSSE blijkt immers dat u zich heden nog steeds in de terroristische kringen vertoeft. U aanhanger bent van het jihadistisch salafistische gedachtengoed en deze rigide en fundamentalistische ideologie zelfs verspreidt onder de andere leden van de 'Groep van Maaseik' en hen aanspoort om geld te sturen naar gelijkgezinden in Syrië. Als ideoloog en kernlid van de groep van Maaseik speelt u namelijk een hoofdrol in het radicaliseringsproces en de indoctrinatie van een deel van de lokale moslimgemeenschap in Limburg. Hiertoe bent u zowel online actief op pro-IS websites, fora en sociale media, als offline. U wordt dan ook beschouwd als zijnde de onbetwistbare leider van de 'Groep van Maaseik'. Hieruit blijkt het werkelijke, actuele en ernstige karakter van de bedreiging die u vormt voor de Belgische samenleving.

Wat betreft het jihadistisch salafisme, volstaan volgens de aanhangers prediken en politieke actie niet om het doel te bereiken. Geweld en de gewapende strijd zijn voor hen legitieme middelen om hun ideologie te verspreiden. Jihadistische salafisten kunnen onderling sterk verschillen omdat ze niet allemaal hetzelfde gewicht geven aan het gebruik van geweld en niet allemaal even strijdvaardig zijn. Sommigen vinden de gewapende strijd enkel gerechtvaardigd in die landen waar moslims door niet-moslims worden geregeerd of verdrukt. De meest extremen vinden het gebruik van geweld en terrorisme overal ter wereld gewettigd, zelfs tegenover andere moslims, die ze als afvalligen bestempelen. Ook in regio's waar de islam nooit de meerderheidsreligie is geweest, menen ze geweld te mogen gebruiken. Het jihadistisch salafisme is momenteel de voornaamste ideologie van individuen die evolueren naar gewelddadig extremisme. Het is ook de belangrijkste ideologie van terroristen die actief zijn in jihadistische groeperingen in Syrië en in Irak.

U werd uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980). Op 15/03/2021 vroeg uw advocaat om een maand uitstel (tot 29/04/2021) om aan deze vraag tegemoet te komen, deze werd op 18/03/2021 toegekend. Op 27/04/2021 en 29/04/2021 ontvingen wij verscheidene documenten van uw advocaat: een nota van uw advocaat van 113 pagina's, de ingevulde vragenlijst, uw geboorteakte, attesten en documenten (o.a. CV) omtrent opleidingen en tewerkstelling alsook arbeidsongeschiktheid, uw huwelijksakte, documenten gelieerd aan het overlijden en begraafplaats van [O.H.], de gezinssamenstelling, nationaliteitsbewijzen van de kinderen, uw strafregister, uw medisch dossier van de gevangenis (2011), uw medisch dossier (2011-2021), een consultatiebrief (diabetes), diverse vonnissen en arresten (vonnis Rechtbank 1ste aanleg Brussel dd. 27/11/2015, bijkomende conclusies en synthese dd. 13/03/2020 t.a.v. Hof van Beroep te Bergen inzake zitting dd. 17/10/2018 en 26/04/2020, vonnis Rechtbank 1ste aanleg Brussel dd. 13/05/2020, definitief arrest Hof van Beroep Brussel dd. 08/10/2020), conclusies van maart 2020 voor het Hof van Beroep te Bergen, informatievraag van Nederland inzake de uitlevering aan Marokko inzake de GICM, e-mail dd. 23/04/2021 aan het Vast Comité voor Toezicht op de Inlichtingendiensten, COI Focus dd. 12/11/2018 van het CGVS, arrest Hof van Beroep te Rabat 26/08/2004, getuigenis van dhr. [N.], bijlage van The Times 'questionable intelligence' dd. 17/07/2018, conclusies inzake dhr. EL HASKI voor het Hof van Beroep te Brussel in de zaak GICM, opsluitingsfiche van dhr. [C.] en vrije vertaling, UNCAT Aarrass c. Marokko n° 817/2017, brief aan de VSSE dossier EL HASKI dd. 13/11/2020, brieven van familieleden en twee imams en een verwijzing naar een arrest van het EVRM inzake artikel 8 voor Rusland. In de huidige beslissing worden al deze elementen mee in acht genomen. Uw advocaat verwijst in diens nota naar de zaak van M.Kadi wat betreft de inzage tot het dossier, dienbetreffende dient te worden opgemerkt dat uw advocaat op 18/03/2021 gebruik maakte van de openbaarheid van bestuur en uw dossier ter inzage ontving.

In het kader van een beslissing tot einde van het verblijf genomen krachtens artikel 22, §1, 1 van de Vreemdelingenwet, moet rekening gehouden worden met de duur van het verblijf, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van herkomst.

Aangaande uw familiale banden blijkt uit het administratief dossier en uw hoorrecht dat u op 27/10/2003 huwde met [S.A.] [...] en dat jullie samen vier minderjarige kinderen hebben: [O.H.] [...], nationaliteit

Marokko, overleden), [O.L.] ([...], Belg), [O.M.] ([...], Belg) en [O.O.] ([...], Belg). Dit verklaarde u eveneens in uw hoorrecht. Uit de gegevens uw attest van gezinssamenstelling die u voorlegde blijkt dat u, uw huidige echtgenote en uw minderjarige kinderen allen op hetzelfde domicilieadres ingeschreven staan. Uw kinderen zijn schoolplichtig.

Ook uw ouders (vader overleden), broers en zussen, alsook neven en nichten verblijven in België. Aangaande eventuele andere familieleden in België dient te worden opgemerkt dat het familie- en gezinsleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) de aard en de hechtheid van de gezinsband aan haalt, namelijk de band tussen partners en tussen ouder en hun minderjarige kinderen. De andere gezinsleden vallen onder de bepalingen opgenomen in artikel 8 van het EVRM wanneer een meer dan normale afhankelijkheid wordt bewezen, wat hier niet blijkt uit het administratief dossier. Verder haalt u aan dat u een nonkel en neef heeft in Frankrijk met wie u niet veel contact heeft, alsook een grootmoeder en een tante die nog in Marokko wonen maar met wie u sedert 23 jaar geen contact meer heeft. Het feit dat jullie dochtertje [H.] begraven is te Houthalen doet geen afbreuk aan de ernstige bedreiging die u vormt voor de nationale veiligheid.

De huidige beslissing heeft als gevolg dat u geen recht op verblijf meer heeft en het grondgebied dient te verlaten, doch jullie hebben als gezin de keuze of jullie jullie gezinsleven al dan niet verder zetten in Marokko of een derde land. Daar uw echtgenoot niet onder de huidige beslissing valt en de kinderen de Belgische nationaliteit hebben, worden zij geenszins verplicht België te verlaten. In de huidige beslissing wordt rekening gehouden met het belang van het kind, in casu is het in het belang van uw kinderen om bij hun moeder te verblijven en kunnen zij contact met u onderhouden via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar de plaats waar u verblijft. Dat de contacten met uw kinderen en echtgenote op die manier minder frequent en/of diepgaand zouden zijn, is enkel en alleen het gevolg van uw persoonlijk gedrag.

Eveneens haalt het artikel 8 EVRM aan dat "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen". Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het gevaar dat u vormt voor de nationale veiligheid is superieur aan de gezinsbelangen die u kan doen gelden. Uit de meest recente nota van de VSSE dd. 06/01/2021 blijkt immers dat u de onbetwistbare (spirituele) leider bent van de 'Groep van Maaseik', een aanhanger van het jihadistisch salafistisch gedachtegoed en van terroristische organisaties zoals IS bent en u deze rigide en fundamentalistische ideologie onder de andere leden van de 'Groep van Maaseik' verspreidt. Verder bent u bent online actief op pro-IS websites, fora en sociale media. Niet alleen bent u een overtuiging toegedaan die indruist tegen de democratische waarden en normen van onze samenleving, u tracht bovendien anderen van uw rigide fundamentalistische ideologie te overtuigen. Dit blijkt te meer uit de actuele dreigingsevaluatie dd. 03/03/2021 waarin het OCAD u beschouwd als zijnde een haatpropagandist. Wat uw overtuigingen, opvattingen en ideologie betreft, blijkt uit de vele beschikbare informatie dat u reeds lang een zeer radicale en extremistische ideologie op nahoudt. Na uw vrijlating in 2010 werd snel duidelijk dat u geen afstand had genomen van uw extremistische ideologie. U bleef dwepen met het salafistisch jihadistisch gedachtegoed en werd verschillende keren opgemerkt in het gezelschap van leden van Sharia4Belgium. U treedt veelvuldig op als salafistisch prediker in de regio Limburg en het werd snel duidelijk dat u ook het jihadistische discours van IS zeer genegen bent en 'promoot' onder zijn aanhangers. Uw jarenlange sympathie en steun voor een ideologie die geweld rechtvaardigt, zowel in ons land als in het buitenland wijst er duidelijk op dat u geen voeling heeft met en afwijzend staat tegenover de basisprincipes van de Westerse democratische rechtstaat. De sociale context en de entourage waarin u zich bevindt blijft - over decennia heen - verontrustend. Uw huidige daden, capaciteiten en vermogens situeren zich vooral binnen de ideologische training en opleiding. Het OCAD schaaft de dreiging die van u uitgaat dan ook in op niveau 3 (ernstig). Verschillende informatie wijzen erop dat u als ideoloog en kernlid van de groep van Maaseik een hoofdrol speelt in het radicaliseringsproces en de indoctrinatie van een deel van de lokale moslimgemeenschap in Limburg. Uit uw gedrag en activiteiten vloeit tevens voort dat dit geen goed voorbeeld is voor uw kinderen die in een democratische, westerse samenleving opgroeien. De ernstige bedreiging voor de nationale veiligheid die uit uw gedrag voortvloeit, is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het

vrijwaren van de nationale veiligheid. Als een gevolg is er geen familiaal beletsel voor de beëindiging van het verblijfsrecht.

Betreffende uw medische toestand geeft u onder meer aan dat u aan posttraumatische stressstoornis en depressie lijdt ten gevolge van uw detentie en de dreigende uitlevering aan Marokko, alsook dat u een diabetespatiënt bent en arbeidsongeschikt bent. U legde op 27/04/2021 uw medisch dossier voor, het medische dossier van in de gevangenis, alsook een consultatiebrief waarbij door de arts diabetes werd vastgesteld. De medische documenten die u toezond werden voorgelegd aan een arts van de Dienst Vreemdelingenzaken. In het antwoord van de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken op 04/05/2021 opgesteld, attesteert zij dat er op basis van de haar op 30/04/2021 voorgelegde medische informatie geen tegenaanwijzing is om te reizen, en dat de (noodzakelijke) medische behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Er zijn geen indicaties van ziektes in het dossier die u verhinderen om terug te keren naar uw land van herkomst. Op basis van het Q-MED verslag kan geconcludeerd worden dat er geen medische elementen zijn die deze beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht in de weg staan.

Wat de duur van uw verblijf betreft, alsook de sociale, culturele en economische integratie staat het vast dat u geboren bent in België en sedertdien hier verblijft, met uitzondering van de periode tussen 1986 en 1990, toen verbleef u enkele jaren in Marokko voor uw studies. Integratie of hechte sociale en culturele banden met de Belgische samenleving kan niet verondersteld worden louter op basis van de duur van uw verblijf in het Rijk. Aangezien u geboren bent in België heeft u bijzondere en sociale banden gesmeed op het grondgebied en er wordt niet betwist dat terugkeren naar Marokko of naar een derde land, om daar een leven op te bouwen, wellicht tot de nodige aanpassingsproblemen zal leiden. Begrijpelijk is dat u in de jaren van uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelt. Doch hierbij dient de kanttekening worden gemaakt dat uw sociale context zich afspeelt binnen het extremistische milieu daar u contacten onderhoudt met verschillende gekende extremistische individuen, zowel off- als online. De sociale context en de entourage waarin u zich bevindt blijft – over decennia heen – verontrustend, er is voldoende informatie dat u structureel geïntegreerd bent in diverse extremistische organisaties zoals uw nauwe banden met Sharia4Belgium en meer recent uw activiteiten binnen de groep van Maaseik. U legde enkele getuigenissen van vrienden, van een bestuurder van de Islamitische stichting in Geleen en van een oprichter van een kleine moskee in Gent voor. De getuigenissen bieden echter onvoldoende bewijskracht. Hun privé-karakter beperkt immers aanzienlijk de betrouwbaarheid die hun kan worden verleend. Bovendien maakt dit privé-karakter het onmogelijk om zeker te zijn van de oprechtheid van de auteur en van de omstandigheden waarin deze documenten zijn opgesteld. Daarom zullen deze getuigenissen niet in aanmerking worden genomen. Verder wordt in de nota van uw advocaat dd. 27/04/2021 aangehaald dat u sociaal geïsoleerd leeft binnen de gemeenschap ten gevolge van de affaire rond de GICM, dit blijkt eveneens niet overeen te stemmen met de informatie van de veiligheids- en inlichtingendiensten dewelke aanhaalt dat u zowel online als offline contacten onderhoudt met extremistische individuen. U mag dan mogelijks wel uitgesloten worden binnen uw gemeenschap, doch blijkt dat u voldoende andere sociale contacten heeft, evenwel binnen het extremistische milieu dewelke niet bevorderlijk zijn voor een degelijke integratie en acceptatie van de Westerse waarden en normen. U haalt aan dat u school ging te Maaseik, dat u tussen 1986 en 1990 door uw ouders naar Marokko gebracht werd om uw studies daar verder te zetten en dat u daarna uw middelbare studies in België verderzette met een taalachterstand waardoor u deze niet finaliseerde en in het 3de jaar uw studies stopzette (cfr. inschrijvingsattest en oriënteringsattest C). Nadien volgde u nog een opleiding 'vleeskennis' en 'productie pluimveemeat' (cfr. attesten). Uit uw Curriculum Vitae (CV) blijkt dat u zeer goed een andere taal spreekt, goed Nederlands spreekt en in beperkte mate Frans, alsook dat u van 1994 tot 1999 werkzaam was bij de firma [T.B.] als productiewerker. Uw opzeggingbrief dd. 12/04/1999 werd toegevoegd aan uw hoorrecht. U verklaarde van 1999 tot 2004 (tot uw opsluiting) bij verschillende firma's gewerkt te hebben via interimcontracten, doch hiervan legde u geen documenten voor. Ten gevolge van uw mentale gezondheidstoestand verklaarde u niet meer in staat te zijn om te werken na uw opsluiting (na 2010), dit wordt vanaf 01/07/2011 gestaafd door een attest van arbeidsongeschiktheid van meer dan 66% dd. 18/04/2021. Uit de voorgelegde documenten blijkt dat u gedeeltelijk een opleiding genoot en in het verleden actief was op de Belgische arbeidsmarkt, doch u finaliseerde uw middelbare school niet en u bent sedert 2011 niet meer actief op de reguliere arbeidsmarkt gezien u voor 66% arbeidsongeschikt bent. Het wordt niet betwist dat uw terugkeer naar Marokko of een derde land de nodige aanpassingen vergen, doch wij merken op dat de kennis, vaardigheden en ervaringen die u tijdens uw verblijf in België opdeed door onder meer opleidingen en werk, alsook dat u de Berberse taal machtig bent, geenszins verloren gaan en door u kunnen aangewend worden om u in de toekomst elders te vestigen en te integreren. Bovendien is er in een Marokko een systeem van sociale zekerheid en is de zorg toegankelijk, u kan zich wenden tot RAMED (Régime d'Assistance Médical).

Het feit dat u tussen 1986 en 1990 terugkeerde naar Marokko voor studies, dat huwde met uw echtgenote die afkomstig is uit Marokko en aldaar tot haar 29 jaar woonde om vervolgens in 2003 voor u naar België te komen, u nog familieleden in Marokko heeft, alsook dat u de taal spreekt toont aan dat er weldegelijk nog banden met uw land van herkomst zijn.

Bovenstaande elementen worden in acht genomen, echter de aanwijzingen van een diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving in uw dossier zijn niet navenant de duur van uw verblijf in België en de contacten die u hier heeft. Dit blijkt uit het feit dat u de onbetwistbare (spirituele) leider bent van de 'Groep van Maaseik', een aanhanger van het jihadistisch salafistisch gedachtengoed en van terroristische organisaties zoals IS bent en u deze rigide en fundamentalistische ideologie onder de andere leden van de 'Groep van Maaseik' verspreidt. Alsook dat u online actief bent op pro-IS websites, fora en sociale media. Niet alleen bent u een overtuiging toegedaan die indruist tegen de democratische waarden en normen van onze samenleving, u tracht bovendien anderen van uw rigide fundamentalistische ideologie te overtuigen. Dit gedachtengoed laat geen ruimte voor democratie, rechtstaat en mensenrechten, dewelke de hoekstenen vormen van de Belgische samenleving. Bovendien wordt de dreiging uitgaande van u ingeschaald door het OCAD op niveau 3 (ernstig) en wordt u beschouwd als zijnde een haatpropagandist omwille van uw (spirituele) leiderspositie binnen de Groep van Maaseik, uw linken met Sharia4Belgium, uw jihadistische salafistisch gedachtengoed dat u reeds lange tijd aanhangt en uw activiteiten als salafistisch prediker in de regio Limburg waarbij uw jarenlange sympathie en steun voor een ideologie die geweld rechtvaardigt, zowel in ons land als in het buitenland er duidelijk op wijst dat u geen voeling heeft met en afwijzend staat tegenover de basisprincipes van de Westerse democratische rechtstaat. Wij baseren ons op het geheel aan elementen die ter onzer beschikking zijn, waarbij in casu de elementen aangereikt door de VSSE en het OCAD doorslaggevend zijn. Op 23/04/2021 schreef uw advocaat het Vast Comité van Toezicht op de Inlichtingendiensten om de informatie opgenomen in de nota van de VSSE en de dreigingsevaluatie van het OCAD aan te kaarten. Er werden geen documenten voorgelegd dat het Vast Comité stappen onderneemt of de beschikbare informatie tegenspreekt. Eveneens legde uw advocaat een brief dd. 13/11/2020 aan de VSSE inzake het dossier EL HASKI. Bovendien contesteert uw advocaat in diens nota dd. 27/04/2021 de elementen die aangehaald worden in de nota's van de VSSE en de dreigingsevaluaties van het OCAD, alsook verwijst hij naar de vaagheid hiervan en het gegeven dat u hieromtrent niet gehoord werd. Desbetreffende wensen wij te verwijzen naar het arrest van de RvV n°205.349 dd. 14/06/2018, dewelke de missie van de Veiligheid van de Staat uiteenzet, verwijzende naar de wet van 30 november 1998 betreffende de veiligheids- en inlichtingendiensten. Het is aldus niet aan de administratieve diensten om de inhoud en waarheidsgetrouwheid van de nota's van de veiligheids- en inlichtingendiensten na te gaan, dientengevolge baseert zij zich op de elementen die worden aangehaald om een gemotiveerde beslissing te kunnen nemen. Het arrest van de RvV n°226761 dd. 26/09/2019 bevestigt dit door aan te halen dat het volstaat dat een beslissing van een administratieve autoriteit duidelijk en ondubbelzinnig de redenering weergeeft die moet toelaten dat de bestemming kennis neemt van de redenen, zonder dat de autoriteit de motieven van diens motivering dient uit te leggen. Tevens verwijzen we naar het arrest van de RvV n°249 495 dd. 22/02/2021 wat betreft de bevestiging dat alle strekkingen binnen het salafisme als gevaarlijk beschouwd, de ene op korte termijn (jihadistisch salafisme) de andere op middellange en lange termijn (wetenschappelijk en politiek salafisme), alsook volgt de RvV de redenering dat een zekere vorm van speculatie in de nota's van de VSSE geen afbreuk doet aan de overige vaststellingen van de VSSE als zijnde dat een persoon aanhanger is van het salafisme en deze extremistische visie verspreidt en als staatsgevaarlijk wordt beschouwd. Bovendien wordt ieder dossier individueel beoordeeld door onze diensten, rekening houdende met alle elementen die voorhanden zijn en dewelke dus onderling kunnen verschillen. Zoals uw advocaat zelf aanhaalt in diens nota « qu'un examen individuel doit être mené, au cas par cas, au sujet de la réalité, de l'actualité et de la gravité de la menace représentée par l'étranger pour un intérêt fondamental de la société ».

De ernst van deze feiten wordt nog versterkt door het feit dat u gebruik maakt van sociale media om uw ideologie te uiten. Vele mensen hebben toegang tot sociale media. In verband met het gebruik van internet, moeten we verwijzen naar de VN Resolutie 2368 van 20/07/2017 waarin staat: « le Conseil se déclare préoccupé par le fait que les terroristes et leurs partisans utilisent de plus en plus souvent, dans une société mondialisée, les nouvelles technologies de l'information et des communications, en particulier Internet, pour faciliter des actes de terrorisme, ainsi que par le fait qu'ils les utilisent pour convaincre et recruter, et pour financer ou planifier des actes de terrorisme » (vrije vertaling: « de Raad is bezorgd over het feit dat terroristen en hun aanhangers steeds meer gebruik maken van nieuwe informatie- en communicatietechnologieën, in het bijzonder internet, om terroristische daden te vergemakkelijken, en ook door het feit dat zij daarvan gebruik maken voor anderen van hun ideologie te overtuigen, hen te rekruteren en terroristische daden te financieren of plannen »). Ook wordt in deze resolutie vermeldt: « Le Conseil exhorte les États Membres à rester vigilant au sujet de l'utilisation des technologies de

l'information et des communications à des fins terroristes, à coopérer pour empêcher les terroristes de lever des fonds et de recruter des éléments, et à faire front à la propagande et à l'incitation à l'extrémisme violent qui est diffusé sur Internet et dans les médias sociaux » (vrije vertaling : « De Raad vraagt aan de Lidstaten om waakzaam te blijven in verband met het gebruik van informatie- en communicatietechnologieën met terroristische doeleinden, om samen te werken om te voorkomen dat terroristenfondsen kunnen verzamelen en mensen kunnen rekruteren, en om propaganda en aanzetten tot gewelddadig extremisme op internet en sociale media tegen te gaan »). Ook moeten we hierbij verwijzen naar het Comité van Ministers van de Raad van Europa dat op 30/10/1997 de Aanbeveling n°97/20 aangenomen heeft omtrent haatboodschappen waarin staat dat « alle vormen van expressie die aanzetten tot rassenhaat, xenofobie, antisemitisme of andere vormen van haat die op onverdraagzaamheid gestoeld is, veroordeeld worden aangezien deze de democratische veiligheid, de culturele cohesie en het pluralisme in het gedrang brengen » (vrije vertaling). Deze vormen van expressie kunnen een grotere impact hebben en kunnen meer schade aanrichten wanneer de boodschappen via de sociale media worden verspreid. In diezelfde aanbeveling wordt ook gevraagd aan de regeringen van de Lidstaten om « de gepaste maatregelen te nemen om haatboodschappen te bestrijden ».

Uit het voorgaande blijkt dat u tijdens uw verblijf in België geen doorgedreven sociale en culturele banden heeft opgebouwd, aangezien u er zich zelfs niet kan toe bewegen de Belgische wetten en regels te respecteren en na te leven. Integendeel, u gaat in tegen de democratische en westerse waarden die onze samenleving typeren en tracht ook anderen te beïnvloeden zich tegen onze samenleving en waarden op te stellen, met goedkeuring van geweld als actiemethode. Als een gevolg mag geconcludeerd worden dat er geen culturele of sociale banden zijn in België die het nemen van deze beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht verhinderen.

Wat betreft uw leeftijd is het redelijk te stellen dat u nog jong genoeg bent om u aan te passen aan nieuwe levensomstandigheden en een nieuwe omgeving. U bent meerderjarig, maar niet van zodanig hoge leeftijd dat uw leeftijd op zich een voldoende reden zou vormen om de beslissing tot beëindiging van uw verblijf niet te kunnen nemen.

Gezien betrokkene bewijsstukken voorlegt inzake artikel 3 EVRM, is het aan de Regering om de eventuele twijfels hieromtrent weg te nemen (EHRM, arrest Saadi tegen Italië, 28 februari 2008, § 129). Conform artikel 62, § 1 van de wet van 15 december 1980, heeft u een vragenlijst gekregen waarbij u de mogelijkheid werd gegeven om pertinente elementen voor te leggen die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden. Op vraag 14 “Heeft u redenen waarom u niet kan terugkeren naar uw land van herkomst?” antwoordde u dat u reeds in uw land België bent waar u geboren en getogen bent en reeds 47 jaar verblijft. Wat betreft Marokko geeft u aan dat u daar niets te zoeken hebt, dat het enkel het land van herkomst van uw ouders is, dat uw familiale leven hier is en dat voor uw leven vreest bij een terugkeer aangezien Marokko een aanhoudingsmandaat met uitlevering voor u uitvaardigde ten gevolge uw ongerechtvaardigde arrestatie in 2004 (sic). U haalt aan dat u blootgesteld zou worden aan foltering en een onmenselijke behandeling in de gevangenis of op het politiecommissariaat te Marokko, u wil niet eindigen zoals Ali Aarrass. U verwijst hiertoe naar het arrest van het Europees Hof voor de rechten van de Mens (EHRM) inzake uw uitlevering naar Marokko, alsook het Ministerieel Besluit. Bovendien legde u nog andere elementen voor ter staving: het uitleveringsverzoek dd. 18/05/2004 van Marokko aan Nederland (NL) voor [B.] en het antwoord van NL dd. 25/05/2004, het arrest EHRM Ouabour t. België dd. 02/06/2015, de getuigenis van dhr. NAFIAA, opsluitingsfiche van dhr. CHABAROU en vrije vertaling, UNCAT Aarrass c. Marokko n° 817/2017, Questionable Intelligende, de COI Focus Marokko dd. 12/11/2018 en de nota van uw advocaat dd. 27/04/2021 waarin verwezen wordt naar verschillende mensenrechtenorganisaties, diverse zaken van andere Marokkaanse onderdanen (Boutagni, El Haski) gelinkt aan de GICM alsook de zaak van dhr. Aarrass en diverse arresten van het EHRM alsook rapporten van NGO's om aan te tonen dat u een schending van artikel 3 EVRM riskeert indien u teruggaat naar Marokko.

Er moet dus rekening mee gehouden worden dat er in het verleden diverse rapporten van NGO's en de Verenigde Naties waren die een risico op schending van artikel 3 EVRM hekelen in geval van een terugkeer naar Marokko bij personen die ervan verdacht worden banden te hebben met terroristische organisaties, zoals GICM en Sharia4Belgium. Echter men moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen” (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). De gevreesde behandeling moet bovendien een minimum niveau van hardheid te bereiken vooraleer deze valt onder de werkingssfeer van artikel 3 van het EVRM (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland (GK), nr. 30696/09, §§219-220).

Het EHRM haalt, in het arrest *X v. Nederland* van 10/07/2018, aan dat de situatie in Marokko verbeterd is en de autoriteiten inspanningen leveren om de internationale normen van de rechten van de mens te respecteren. Het EHRM wijst er echter op dat ondanks deze inspanningen, andere rapporten van de UN Working Group on Arbitrary Detention, en van het UNHCR en van het US Department of State zijn die stellen dat er nog steeds slechte behandelingen en folteringen gebeuren door de politie en veiligheidsdiensten, in het bijzonder bij personen verdacht van terrorisme of die de veiligheid van de Staat in gevaar brengen. Niettemin is het Hof van oordeel dat er geen algemene en systematische praktijk van folteringen en slechte behandelingen vastgesteld kan worden gedurende ondervragingen en detentie. Het Hof heeft ook rekening gehouden met de maatregelen die Marokko genomen heeft als antwoord op de gerapporteerde gevallen van folteringen; met, zoals vermeld door Human Rights Watch, het recht op een advocaat voor personen die in detentie geplaatst werden waardoor de gevangenen beschermd worden tegen slechte behandelingen en folteringen gezien rechters dit kunnen rapporteren; en met het feit dat politie en veiligheidsagenten bewust gemaakt werden dat slechte behandelingen en folteringen verboden zijn en dat er streng gestraft wordt op deze feiten. Nationale en internationale organisaties in Marokko volgen ook de situatie op en onderzoeken de gerapporteerde gevallen van folteringen. Het Hof besluit dat de algemene situatie niet zo is dat deze op zich aantoonde dat er een schending van het EVRM is in geval van terugkeer van een persoon die verdacht wordt van terrorisme of een gevaar vormt voor de veiligheid van de Staat.

Bovendien moet worden opgemerkt dat de Marokkaanse en internationale pers verschillende gevallen meldt van uitzettingen naar Marokko van Marokkaanse staatsburgers die betrokken zijn bij terrorismezaken. Tot dusver is in de pers geen openbare aanklacht verschenen van mishandeling of marteling van deze onderdanen die Europa uitgezet zijn wegens misdrijven tegen de nationale veiligheid, terrorisme of openbare orde. Als voorbeeld noemen we: El Morabit Fouad, een van de daders van de bomaanslag in Madrid; Youssef Belhaj, vermoedelijk meesterbrein van de aanslagen in Madrid die in Marokko zullen worden berecht. Wat betreft de COI Focus Marokko dd. 12/11/2018 dient te worden opgemerkt dat het EHRM oordeelt dat alle beschikbare COI-informatie over Marokko vermeldt dat de mensenrechtensituatie er over het algemeen verbeterd is, sinds verschillende jaren zelfs sterk is verbeterd, en dat de autoriteiten van dat land zich inspannen om de internationale normen op gebied van mensenrechten na te leven (vgl. EHRM *X* tegen Zweden, 9 januari 2018, §52, EHRM *X* tegen Nederland, 10 juli 2018, §77, geciteerd door RvV, 212.831 van 16 november 2018). Een loutere verwijzing naar en citering van bepaalde uitlevering- of uitwijzingsdossiers of arresten, is niet afdoende daar dit niet aantoonde dat uw situatie hetzij identiek is aan de vermelde dossiers, hetzij toepasbaar is volgens de vermelde arresten/rapporten. Eveneens is de loutere verwijzing naar algemene informatie over mensenrechtenschendingen door de Marokkaanse autoriteiten in het kader van de Marokkaanse wetgeving aangaande 'counterterrorisme' an sich niet voldoende om uw vrees voor vervolging omwille van uw vermeende banden met de GICM te objectiveren, te concretiseren en te individualiseren. Op 13/07/2005 vroeg Marokko uw uitlevering aan België, deze werd op 25/11/2015 bij Ministerieel Besluit geweigerd wegens de verjaring van de strafvordering naar Belgisch recht. Het uitleveringsverzoek van [B.] en u, alsook het EHRM-arrest [O.] t. België dd. 02/06/2015 dateren van voor het arrest *X v. Nederland* dd. 10/07/2018 dewelke aanhaalt aan dat er sedertdien bijzondere verbeteringen en inspanning gedaan zijn en de situatie verbeterd is op vlak van de rechten van de mens (cfr. supra). En plus werd uw uitlevering geweigerd omwille van verjaring naar Belgisch strafrecht. Het principe van *ne bis in idem* is hier niet van toepassing, daar u uiteindelijk niet veroordeeld werd in België. Heden zijn er geen aanwijzingen dat u (16 jaar later) nog steeds gezocht wordt door de Marokkaanse autoriteiten, noch legt u hiertoe documenten ter staving voor. Het is niet onredelijk dat de Marokkaanse autoriteiten u bij uw terugkomst naar Marokko zullen opvolgen met hun politionele- en inlichtingendiensten omwille van uw voorgeschiedenis. Ook al is Marokko op de hoogte van uw banden met enkele terroristische groeperingen, er kan geconcludeerd worden dat niets erop wijst dat u bij een terugkeer naar Marokko zal worden blootgesteld aan mishandeling of onmenselijke behandelingen strijdig met artikel 3 EVRM. Bovendien wijzen wij erop dat u niet verplicht bent om terug te keren naar Marokko, u bent er enkel toe gebonden het Schengengebied te verlaten.

Krachtens artikel 7, alinea 1, 3° en 13° wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, binnen 0 dagen vanaf de kennisgeving van de beslissing, ten gevolge van de bovenvermelde beslissing tot beëindiging van uw verblijfsrecht wordt en om de volgende redenen van nationale veiligheid:

In eerste instantie dient verwezen te worden naar de dreigingsanalyses die het Orgaan voor de Coördinatie en de Analyse van de Dreiging (OCAD) heeft opgesteld.

Op 29/03/2017 haalt het OCAD aan dat er een gegronde vrees bestaat dat u in een jihadistische context kan vertrekken naar de regio Syrië/Irak. Uw sympathieën, de entourage waarbinnen u zich beweegt en uw activiteiten doen vermoeden dat u de intentie vertoont om terroristische organisaties te vervoegen. Rekening houdend met uw radicale profiel is de extremistische en terroristische dreiging die uitgaat van u ingeschaald als niveau 3 (ernstig).

Op 08/01/2018 stelt het OCAD een nieuwe nota op waaruit blijkt dat u beschouwd wordt als zijnde een haatpropagandist. U treedt veelvuldig op als radicale predikant in de regio Limburg en Nederland. Uw uitspraken getuigen van een erg negatieve houding tegenover de westerse samenleving en het Belgische staatsbestel. Er bestaan vermoedens dat u betrokken bent bij de ronseling van Syriëstrijders, daar verschillende van uw contacten de intentie uiten om af te reizen. Daarnaast haalt OCAD aan dat u ook retraites organiseert met uw volgelingen en geestesgenoten in de Ardennen. OCAD stelt vast dat uw activiteiten in de eerste plaats gericht zijn op radicale prediking. U wordt ingeschaald op een dreigingsniveau 3 (ernstig) inzake uw extremistische en terroristische dreiging. Voorzichtigheid is aangeboden en u dient te worden opgevolgd.

Op 21/05/2019 stelt het OCAD een nieuwe dreigingsevaluatie op waarbij u als haatprediker ingeschaald wordt op niveau 2 qua terrorisme en niveau 3 qua extremisme en haalt hiertoe bovenstaande informatie aan mits toevoeging dat u sinds uw vrijlating in juni 2010 u opnieuw ontpopte tot militant van de radicale islam en u regelmatig wordt opgemerkt in extremistische milieus. U werd ook in uw eigen omgeving enkele keren opgemerkt in het gezelschap van leden van Sharia4Belgium.

Op 03/03/2021 ontving DVZ een actuele dreigingsevaluatie waarbij u nog steeds beschouwd wordt als zijnde een haatpropagandist, ingeschaald als niveau 3 (ernstig). Volgende (deels) nieuwe informatie werd toegevoegd ter motivering: u bent een leidend figuur en behoort tot de vaste kern van wat de OCAD momenteel beschouwt als 'de groep van Maaseik'. Reeds begin 2000 kwam u, samen met een aantal anderen nadrukkelijk in beeld naar aanleiding van hun nauwe banden met de 'Groupe Islamique Combattant Marocain' (GICM). Wat uw overtuigingen, opvattingen en ideologie betreft, blijkt uit de vele beschikbare informatie dat u reeds lang een zeer radicale en extremistische ideologie op nahoudt. Uw problematische ideologische opvattingen en steun voor een terroristische organisatie werden reeds duidelijk begin 2000 in het onderzoek naar uw mogelijke betrokkenheid bij de GICM. Na uw vrijlating in 2010 werd snel duidelijk dat u geen afstand had genomen van uw extremistische ideologie. U bleef dwepen met het salafistisch jihadistisch gedachtegoed en werd verschillende keren opgemerkt in het gezelschap van leden van Sharia4Belgium. Gezien uw 'staat van dienst' geniet u aanzien binnen dergelijke extremistische milieus. U treedt veelvuldig op als salafistisch prediker in de regio Limburg en het werd snel duidelijk dat u ook het jihadistische discours van IS zeer genegen bent en 'promoot' onder zijn aanhangers. Uw jarenlange sympathie en steun voor een ideologie die geweld rechtvaardigt, zowel in ons land als in het buitenland wijst er duidelijk op dat u geen voeling heeft met en afwijzend staat tegenover de basisprincipes van de Westerse democratische rechtstaat.

De sociale context en de entourage waarin u zich bevindt blijft - over decennia heen - verontrustend. Er is voldoende informatie die wijst op zijn structurele integratie in verschillende extremistische netwerken, onder meer uw nauwe banden met Sharia4Belgium en meer recent uw activiteiten binnen de groep van Maaseik. U onderhoudt op bestendigde wijze zowel fysieke als virtuele contacten met andere, bij het OCAD gekende extremisten.

Wat uw intentie betreft, beschikt OCAD momenteel niet over specifieke informatie waaruit blijkt dat u zelf bereid zou zijn om zelf gewelddadig te handelen uit ideologisch motief. Uw huidige daden, capaciteiten en vermogens situeren zich vooral binnen de ideologische training en opleiding. Verschillende informatie wijzen erop dat u als ideoloog en kernlid van de groep van Maaseik een hoofdrol speelt in het radicaliseringsproces en de indoctrinatie van een deel van de lokale moslimgemeenschap in Limburg. Als prediker en ideologisch referentiepersoon heeft u een hoofdrol in de huidige groep van Maaseik die naast enkele oorspronkelijke (oudere) kernleden ook verschillende jongere extremistische moslims telt, aangetrokken door het extremistische gedachtegoed en de 'status' van de oudere garde. Er is informatie die wijst op de betrokkenheid en nauwe banden van leden van de groep van Maaseik met andere extremistische en/of criminele netwerken. We kunnen aannemen dat u, net zoals de meeste kernleden van de groep van Maaseik, duidelijk op de hoogte bent van het feit dat jullie van nabij worden opgevolgd; hierdoor tracht u ook om zo weinig mogelijk expliciet op de radar te verschijnen van de verschillende diensten. Momenteel beschikken wij niet over informatie met betrekking tot de mogelijke aan- of afwezigheid van een specifieke psychische problematiek.

In tweede instantie dient verwezen te worden naar de nota's van de Veiligheid van de Staat (VSSE).

Op 03/05/2017 en 09/01/2018 werd telkens een nota opgesteld door de VSSE waarin aangehaald wordt dat u sinds het begin van de jaren 2000 gekend bij de VSSE als lid van de zogenaamde 'Groep van Maaseik'. De 'Groep van Maaseik' werd opgevolgd wegens betrokkenheid bij de activiteiten van terroristische netwerken en werd gelinkt aan terroristische organisaties zoals de Groupe Islamique Combattant Marocain (GICM) en Al Qaeda. De laatste jaren zijn verschillende leden van de 'Groep van Maaseik' naar Syrië of Irak vertrokken om zich aan te sluiten bij terroristische groeperingen, zoals Islamitische Staat (IS). Als leidend figuur binnen de 'Groep van Maaseik', kan u hiervoor als medeverantwoordelijk beschouwd worden. De VSSE stelt vast dat u vandaag de dag nog steeds in contact staat met personen in binnen- en buitenland die gekend zijn wegens hun betrokkenheid bij terroristische netwerken. Op 31/07/2019 bevestigde de VSSE dat de voorvermelde nota's nog steeds actueel zijn.

Op 06/01/2021 stelde de VSSE een nieuwe nota op waarin aangehaald wordt dat u de onbetwistbare (spirituele) leider bent van de 'Groep van Maaseik'. U bent een aanhanger van het jihadistisch salafistisch gedachtengoed en van terroristische organisaties zoals IS. U verspreidt deze rigide en fundamentalistische ideologie onder de andere leden van de 'Groep van Maaseik' en spoort hen aan om geld te sturen naar gelijkgezinden in Syrië. U bent online actief op pro-IS websites, fora en sociale media.

De elementen inzake de strafprocedure omtrent de GICM die gebaseerd waren op informatie verkregen door Marokko via foltering worden niet in acht genomen. Gezien u niet veroordeeld werd inzake deelname aan een terroristische groepering wordt dan ook geen rekening gehouden met de desbetreffende elementen. Er zijn echter voldoende elementen aangaande uw mentaliteit en ingesteldheid, zoals blijkt uit het onderzoek van OCAD en de VSSE, die losstaan van deze elementen. Deze tonen aan dat u heden een ernstig gevaar vormt voor de nationale veiligheid dewelke de huidige beslissing benodigt. Uit de nota's van het OCAD en de VSSE blijkt immers dat u zich heden nog steeds in de terroristische kringen vertoef. U aanhanger bent van het jihadistisch salafistische gedachtengoed en deze rigide en fundamentalistische ideologie zelfs verspreidt onder de andere leden van de 'Groep van Maaseik' en hen aanspoort om geld te sturen naar gelijkgezinden in Syrië. Als ideoloog en kernlid van de groep van Maaseik speelt u namelijk een hoofdrol in het radicaliseringsproces en de indoctrinatie van een deel van de lokale moslimgemeenschap in Limburg. Hiertoe bent u zowel online actief op pro-IS websites, fora en sociale media, als offline. U wordt dan ook beschouwd als zijnde de onbetwistbare leider van de 'Groep van Maaseik'. Hieruit blijkt het werkelijke, actuele en ernstige karakter van de bedreiging die u vormt voor de Belgische samenleving.

Wat betreft het jihadistisch salafisme, volstaan volgens de aanhangers prediken en politieke actie niet om het doel te bereiken. Geweld en de gewapende strijd zijn voor hen legitieme middelen om hun ideologie te verspreiden. Jihadistische salafisten kunnen onderling sterk verschillen omdat ze niet allemaal hetzelfde gewicht geven aan het gebruik van geweld en niet allemaal even strijdvaardig zijn. Sommigen vinden de gewapende strijd enkel gerechtvaardigd in die landen waar moslims door niet-moslims worden geregeerd of verdrukt. De meest extremen vinden het gebruik van geweld en terrorisme overal ter wereld gewettigd, zelfs tegenover andere moslims, die ze als afvalligen bestempelen. Ook in regio's waar de islam nooit de meerderheidsreligie is geweest, menen ze geweld te mogen gebruiken. Het jihadistisch salafisme is momenteel de voornaamste ideologie van individuen die evolueren naar gewelddadig extremisme. Het is ook de belangrijkste ideologie van terroristen die actief zijn in jihadistische groeperingen in Syrië en in Irak.

U werd uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980). Op 15/03/2021 vroeg uw advocaat om een maand uitstel (tot 29/04/2021) om aan deze vraag tegemoet te komen, deze werd op 18/03/2021 toegekend. Op 27/04/2021 en 29/04/2021 ontvingen wij verscheidene documenten van uw advocaat: een nota van uw advocaat van 113 pagina's, de ingevulde vragenlijst, uw geboorteakte, attesten en documenten (o.a. CV) omtrent opleidingen en tewerkstelling alsook arbeidsongeschiktheid, uw huwelijksakte, documenten gelieerd aan het overlijden en begraafplaats van [O.H.], de gezinssamenstelling, nationaliteitsbewijzen van de kinderen, uw strafregister, uw medisch dossier van de gevangenis (2011), uw medisch dossier (2011-2021), een consultatiebrief (diabetes), diverse vonnissen en arresten (vonnis Rechtbank 1ste aanleg Brussel dd. 27/11/2015, bijkomende conclusies en synthese dd. 13/03/2020 t.a.v. Hof van Beroep te Bergen inzake zitting dd. 17/10/2018 en 26/04/2020, vonnis Rechtbank 1ste aanleg Brussel dd. 13/05/2020, definitief arrest Hof van Beroep Brussel dd. 08/10/2020), conclusies van maart 2020 voor het Hof van Beroep te Bergen, informatievraag van Nederland inzake de uitlevering aan Marokko inzake de GICM, e-mail dd.

23/04/2021 aan het Vast Comité voor Toezicht op de Inlichtingendiensten, COI Focus dd. 12/11/2018 van het CGVS, arrest Hof van Beroep te Rabat 26/08/2004, getuigenis van dhr. [N.], bijlage van The Times 'questionable intelligence' dd. 17/07/2018, conclusies inzake dhr. EL HASKI voor het Hof van Beroep te Brussel in de zaak GICM, opsluitingsfiche van dhr. [C.] en vrije vertaling, UNCAT Aarrass c. Marokko n° 817/2017, brief aan de VSSE dossier EL HASKI dd. 13/11/2020, brieven van familieleden en twee imams en een verwijzing naar een arrest van het EVRM inzake artikel 8 voor Rusland. In de huidige beslissing worden al deze elementen mee in acht genomen. Uw advocaat verwijst in diens nota naar de zaak van M.Kadi wat betreft de inzage tot het dossier, dienbetreffende dient te worden opgemerkt dat uw advocaat op 18/03/2021 gebruik maakte van de openbaarheid van bestuur en uw dossier ter inzage ontving.

Aangaande uw familiale banden blijkt uit het administratief dossier en uw hoorrecht dat u op 27/10/2003 huwde met [S.A.] ([...] Marokko) en dat jullie samen vier minderjarige kinderen hebben: [O.H.] ([...], nationaliteit Marokko, overleden), [O.L.] ([...], Belg), [O.M.] ([...], Belg) en [O.O.] ([...], Belg). Dit verklaarde u eveneens in uw hoorrecht. Uit de gegevens uw attest van gezinssamenstelling die u voorlegde blijkt dat u, uw huidige echtgenote en uw minderjarige kinderen allen op hetzelfde domicilieadres ingeschreven staan. Uw kinderen zijn schoolplichtig.

Ook uw ouders (vader overleden), broers en zussen, alsook neven en nichten verblijven in België. Aangaande eventuele andere familieleden in België dient te worden opgemerkt dat het familie- en gezinsleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) de aard en de hechtheid van de gezinsband aan haalt, namelijk de band tussen partners en tussen ouder en hun minderjarige kinderen. De andere gezinsleden vallen onder de bepalingen opgenomen in artikel 8 van het EVRM wanneer een meer dan normale afhankelijkheid wordt bewezen, wat hier niet blijkt uit het administratief dossier. Verder haalt u aan dat u een nonkel en neef heeft in Frankrijk met wie u niet veel contact heeft, alsook een grootmoeder en een tante die nog in Marokko wonen maar met wie u sedert 23 jaar geen contact meer heeft. Het feit dat jullie dochtertje [H.] begraven is te Houthalen doet geen afbreuk aan de ernstige bedreiging die u vormt voor de nationale veiligheid.

De huidige beslissing heeft als gevolg dat u het grondgebied dient te verlaten, doch jullie hebben als gezin de keuze of jullie jullie gezinsleven al dan niet verder zetten in Marokko of een derde land. Daar uw echtgenoot niet onder de huidige beslissing valt en de kinderen de Belgische nationaliteit hebben, worden zij geenszins verplicht België te verlaten. In de huidige beslissing wordt rekening gehouden met het belang van het kind, in casu is het in het belang van uw kinderen om bij hun moeder te verblijven en kunnen zij contact met u onderhouden via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar de plaats waar u verblijft. Dat de contacten met uw kinderen en echtgenote op die manier minder frequent en/of diepgaand zouden zijn, is enkel en alleen het gevolg van uw persoonlijk gedrag.

Eveneens haalt het artikel 8 EVRM aan dat "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen". Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het gevaar dat u vormt voor de nationale veiligheid is superieur aan de gezinsbelangen die u kan doen gelden. Uit de meest recente nota van de VSSE dd. 06/01/2021 blijkt immers dat u de onbetwistbare (spirituele) leider bent van de 'Groep van Maaseik', een aanhanger van het jihadistisch salafistisch gedachtegoed en van terroristische organisaties zoals IS bent en u deze rigide en fundamentalistische ideologie onder de andere leden van de 'Groep van Maaseik' verspreidt. Verder bent u bent online actief op pro-IS websites, fora en sociale media. Niet alleen bent u een overtuiging toegedaan die indruist tegen de democratische waarden en normen van onze samenleving, u tracht bovendien anderen van uw rigide fundamentalistische ideologie te overtuigen. Dit blijkt te meer uit de actuele dreigingsevaluatie dd. 03/03/2021 waarin het OCAD u beschouwd als zijnde een haatpropagandist. Wat uw overtuigingen, opvattingen en ideologie betreft, blijkt uit de vele beschikbare informatie dat u reeds lang een zeer radicale en extremistische ideologie op nahoudt. Na uw vrijlating in 2010 werd snel duidelijk dat u geen afstand had genomen van uw extremistische ideologie. U bleef dwepen met het salafistisch jihadistisch gedachtegoed en werd verschillende keren opgemerkt in het gezelschap van leden van Sharia4Belgium. U treedt veelvuldig op als salafistisch prediker in de regio Limburg en het werd snel duidelijk dat u ook het jihadistische discours van IS zeer genegen bent en 'promoot' onder zijn aanhangers. Uw jarenlange sympathie en steun voor een ideologie die geweld

rechtvaardigt, zowel in ons land als in het buitenland wijst er duidelijk op dat u geen voeling heeft met en afwijzend staat tegenover de basisprincipes van de Westerse democratische rechtstaat. De sociale context en de entourage waarin u zich bevindt blijft - over decennia heen - verontrustend. Uw huidige daden, capaciteiten en vermogens situeren zich vooral binnen de ideologische training en opleiding. Het OCAD schaalt de dreiging die van u uitgaat dan ook in op niveau 3 (ernstig). Verschillende informaties wijzen erop dat u als ideoloog en kernlid van de groep van Maaseik een hoofdrol speelt in het radicaliseringsproces en de indoctrinatie van een deel van de lokale moslimgemeenschap in Limburg. Uit uw gedrag en activiteiten vloeit tevens voort dat dit geen goed voorbeeld is voor uw kinderen die in een democratische, westerse samenleving opgroeien. De ernstige bedreiging voor de nationale veiligheid die uit uw gedrag voortvloeit, is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de nationale veiligheid. Als een gevolg is er geen familiaal beletsel voor het bevel om het grondgebied te verlaten.

Betreffende uw medische toestand geeft u onder meer aan dat u aan posttraumatische stressstoornis en depressie lijdt ten gevolge van uw detentie en de dreigende uitlevering aan Marokko, alsook dat u een diabetespatiënt bent en arbeidsongeschikt bent. U legde op 27/04/2021 uw medisch dossier voor, het medische dossier van in de gevangenis, alsook een consultatiebrief waarbij door de arts diabetes werd vastgesteld. De medische documenten die u toezond werden voorgelegd aan een arts van de Dienst Vreemdelingenzaken. In het antwoord van de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken op 04/05/2021 opgesteld, attestert zij dat er op basis van de haar op 30/04/2021 voorgelegde medische informatie geen tegenaanwijzing is om te reizen, en dat de (noodzakelijke) medische behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Er zijn geen indicaties van ziektes in het dossier die u verhinderen om terug te keren naar uw land van herkomst. Op basis van het Q-MED verslag kan geconcludeerd worden dat er geen medische elementen zijn die deze beslissing tot een bevel om het grondgebied te verlaten in de weg staan.

U legde enkele getuigenissen van vrienden, van een bestuurder van de Islamitische stichting in Geleen en van een oprichter van een kleine moskee in Gent voor. De getuigenissen bieden echter onvoldoende bewijskracht. Hun privé karakter beperkt immers aanzienlijk de betrouwbaarheid die hun kan worden verleend. Bovendien maakt dit privé karakter het onmogelijk om zeker te zijn van de oprechtheid van de auteur en van de omstandigheden waarin deze documenten zijn opgesteld. Daarom zullen deze getuigenissen niet in aanmerking worden genomen. Verder wordt in de nota van uw advocaat dd. 27/04/2021 aangehaald dat u sociaal geïsoleerd leeft binnen de gemeenschap ten gevolge van de affaire rond de GICM, dit blijkt eveneens niet overeen te stemmen met de informatie van de veiligheids- en inlichtingendiensten dewelke aanhaalt dat u zowel online als offline contacten onderhoudt met extremistische individuen. U mag dan mogelijks wel uitgesloten worden binnen uw gemeenschap, doch blijkt dat u voldoende andere sociale contacten heeft, evenwel binnen het extremistische milieu dewelke niet bevorderlijk zijn voor een degelijke integratie en acceptatie van de Westerse waarden en normen. U haalt aan dat u school ging te Maaseik, dat u tussen 1986 en 1990 door uw ouders naar Marokko gebracht werd om uw studies daar verder te zetten en dat u daarna uw middelbare studies in België verderzette met een taalachterstand waardoor u deze niet finaliseerde en in het 3de jaar uw studies stopzette (cfr. inschrijvingsattest en oriënteringsattest C). Nadien volgde u nog een opleiding 'vleeskennis' en 'productie pluimveemeat' (cfr. attesten). Uit uw Curriculum Vitae (CV) blijkt dat u zeer goed een andere taal spreekt, goed Nederlands spreekt en in beperkte mate Frans, alsook dat u van 1994 tot 1999 werkzaam was bij de firma [T.B.] als productiewerker. Uw opzeggingbrief dd. 12/04/1999 werd toegevoegd aan uw hoorrecht. U verklaarde van 1999 tot 2004 (tot uw opsluiting) bij verschillende firma's gewerkt te hebben via interimcontracten, doch hiervan legde u geen documenten voor. Ten gevolge van uw mentale gezondheidstoestand verklaarde u niet meer in staat te zijn om te werken na uw opsluiting (na 2010), dit wordt vanaf 01/07/2011 gestaafd door een attest van arbeidsongeschiktheid van meer dan 66% dd. 18/04/2021. Uit de voorgelegde documenten blijkt dat u gedeeltelijk een opleiding genoot en in het verleden actief was op de Belgische arbeidsmarkt, doch u finaliseerde uw middelbare school niet en u bent sedert 2011 niet meer actief op de reguliere arbeidsmarkt gezien u voor 66% arbeidsongeschikt bent. Het wordt niet betwist dat uw terugkeer naar Marokko of een derde land de nodige aanpassingen vergen, doch wij merken op dat de kennis, vaardigheden en ervaringen die u tijdens uw verblijf in België opdeed door onder meer opleidingen en werk, alsook dat u de Berberse taal machtig bent, geenszins verloren gaan en door u kunnen aangewend worden om u in de toekomst elders te vestigen en te integreren. Bovendien is er in een Marokko een systeem van sociale zekerheid en is de zorg toegankelijk, u kan zich wenden tot RAMED (Régime d'Assistance Medical).

Bovenstaande elementen worden in acht genomen, echter de aanwijzingen van een diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving in uw dossier zijn niet navenant de duur van uw verblijf in België en de contacten die u hier heeft. Dit blijkt uit het feit dat u de onbetwistbare (spirituele) leider bent van de

'Groep van Maaseik', een aanhanger van het jihadistisch salafistisch gedachtegoed en van terroristische organisaties zoals IS bent en u deze rigide en fundamentalistische ideologie onder de andere leden van de 'Groep van Maaseik' verspreidt. Alsook dat u online actief bent op pro-IS websites, fora en sociale media. Niet alleen bent u een overtuiging toegedaan die indruist tegen de democratische waarden en normen van onze samenleving, u tracht bovendien anderen van uw rigide fundamentalistische ideologie te overtuigen. Dit gedachtegoed laat geen ruimte voor democratie, rechtstaat en mensenrechten, dewelke de hoekstenen vormen van de Belgische samenleving. Bovendien wordt de dreiging uitgaande van u ingeschaald door het OCAD op niveau 3 (ernstig) en wordt u beschouwd als zijnde een haatpropagandist omwille van uw (spirituele) leiderspositie binnen de Groep van Maaseik, uw linken met Sharia4Belgium, uw jihadistische salafistisch gedachtegoed dat u reeds lange tijd aanhangt en uw activiteiten als salafistisch prediker in de regio Limburg waarbij uw jarenlange sympathie en steun voor een ideologie die geweld rechtvaardigt, zowel in ons land als in het buitenland er duidelijk op wijst dat u geen voeling heeft met en afwijzend staat tegenover de basisprincipes van de Westerse democratische rechtstaat. Wij baseren ons op het geheel aan elementen die te onzer beschikking zijn, waarbij in casu de elementen aangereikt door de VSSE en het OCAD doorslaggevend zijn. Op 23/04/2021 schreef uw advocaat het Vast Comité van Toezicht op de Inlichtingendiensten om de informatie opgenomen in de nota van de VSSE en de dreigingsevaluatie van het OCAD aan te kaarten. Er werden geen documenten voorgelegd dat het Vast Comité stappen onderneemt of de beschikbare informatie tegenspreekt. Eveneens legde uw advocaat een brief dd. 13/11/2020 aan de VSSE inzake het dossier EL HASKI. Bovendien contesteert uw advocaat in diens nota dd. 27/04/2021 de elementen die aangehaald worden in de nota's van de VSSE en de dreigingsevaluaties van het OCAD, alsook verwijst hij naar de vaagheid hiervan en het gegeven dat u hieromtrent niet gehoord werd. Desbetreffende wensen wij te verwijzen naar het arrest van de RvV n°205.349 dd. 14/06/2018, dewelke de missie van de Veiligheid van de Staat uiteenzet, verwijzende naar de wet van 30 november 1998 betreffende de veiligheids- en inlichtingendiensten. Het is aldus niet aan de administratieve diensten om de inhoud en waarheidsgetrouwheid van de nota's van de veiligheids- en inlichtingendiensten na te gaan, dientengevolge baseert zij zich op de elementen die worden aangehaald om een gemotiveerde beslissing te kunnen nemen. Het arrest van de RvV n°226761 dd. 26/09/2019 bevestigt dit door aan te halen dat het volstaat dat een beslissing van een administratieve autoriteit duidelijk en ondubbelzinnig de redenering weergeeft die moet toelaten dat de bestemming kennis neemt van de redenen, zonder dat de autoriteit de motieven van diens motivering dient uit te leggen. Tevens verwijzen we naar het arrest van de RvV n°249 495 dd. 22/02/2021 wat betreft de bevestiging dat alle strekkingen binnen het salafisme als gevaarlijk beschouwd, de ene op korte termijn (jihadistisch salafisme) de andere op middellange en lange termijn (wetenschappelijk en politiek salafisme), alsook volgt de RvV de redenering dat een zekere vorm van speculatie in de nota's van de VSSE geen afbreuk doet aan de overige vaststellingen van de VSSE als zijnde dat een persoon aanhanger is van het salafisme en deze extremistische visie verspreidt en als staatsgevaarlijk wordt beschouwd. Bovendien wordt ieder dossier individueel beoordeeld door onze diensten, rekening houdende met alle elementen die voorhanden zijn en dewelke dus onderling kunnen verschillen. Zoals uw advocaat zelf aanhaalt in diens nota « qu'un examen individuel doit être mené, au cas par cas, au sujet de la réalité, de l'actualité et de la gravité de la menace représentée par l'étranger pour un intérêt fondamental de la société ».

De ernst van deze feiten wordt nog versterkt door het feit dat u gebruik maakt van sociale media om uw ideologie te uiten. Vele mensen hebben toegang tot sociale media. In verband met het gebruik van internet, moeten we verwijzen naar de VN Resolutie 2368 van 20/07/2017 waarin staat: « le Conseil se déclare préoccupé par le fait que les terroristes et leurs partisans utilisent de plus en plus souvent, dans une société mondialisée, les nouvelles technologies de l'information et des communications, en particulier Internet, pour faciliter des actes de terrorisme, ainsi que par le fait qu'ils les utilisent pour convaincre et recruter, et pour financer ou planifier des actes de terrorisme » (vrije vertaling: « de Raad is bezorgd over het feit dat terroristen en hun aanhangers steeds meer gebruik maken van nieuwe informatie- en communicatietechnologieën, in het bijzonder internet, om terroristische daden te vergemakkelijken, en ook door het feit dat zij daarvan gebruik maken voor anderen van hun ideologie te overtuigen, hen te rekruteren en terroristische daden te financieren of plannen »). Ook wordt in deze resolutie vermeldt: « Le Conseil exhorte les États Membres à rester vigilant au sujet de l'utilisation des technologies de l'information et des communications à des fins terroristes, à coopérer pour empêcher les terroristes de lever des fonds et de recruter des éléments, et à faire front à la propagande et à l'incitation à l'extrémisme violent qui est diffusé sur Internet et dans les médias sociaux » (vrije vertaling: « De Raad vraagt aan de Lidstaten om waakzaam te blijven in verband met het gebruik van informatie- en communicatietechnologieën met terroristische doeleinden, om samen te werken om te voorkomen dat terroristenfondsen kunnen verzamelen en mensen kunnen rekruteren, en om propaganda en aanzetten tot gewelddadig extremisme op internet en sociale media tegen te gaan »). Ook moeten we hierbij

verwijzen naar het Comité van Ministers van de Raad van Europa dat op 30/10/1997 de Aanbeveling n°97/20 aangenomen heeft omtrent haatboodschappen waarin staat dat « alle vormen van expressie die aanzetten tot rassenhaat, xenofobie, antisemitisme of andere vormen van haat die op onverdraagzaamheid gestoeld is, veroordeeld worden aangezien deze de democratische veiligheid, de culturele cohesie en het pluralisme in het gedrag brengen » (vrije vertaling). Deze vormen van expressie kunnen een grotere impact hebben en kunnen meer schade aanrichten wanneer de boodschappen via de sociale media worden verspreid. In diezelfde aanbeveling wordt ook gevraagd aan de regeringen van de Lidstaten om « de gepaste maatregelen te nemen om haatboodschappen te bestrijden ».

Gezien betrokkene bewijsstukken voorlegt inzake artikel 3 EVRM, is het aan de Regering om de eventuele twijfels hieromtrent weg te nemen (EHRM, arrest Saadi tegen Italië, 28 februari 2008, § 129). Conform artikel 62, § 1 van de wet van 15 december 1980, heeft u een vragenlijst gekregen waarbij u de mogelijkheid werd gegeven om pertinente elementen voor te leggen die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden. Op vraag 14 “Heeft u redenen waarom u niet kan terugkeren naar uw land van herkomst?” antwoordde u dat u reeds in uw land België bent waar u geboren en getogen bent en reeds 47 jaar verblijft. Wat betreft Marokko geeft u aan dat u daar niets te zoeken hebt, dat het enkel het land van herkomst van uw ouders is, dat uw familiale leven hier is en dat voor uw leven vreest bij een terugkeer aangezien Marokko een aanhoudingsmandaat met uitlevering voor u uitvaardigde ten gevolge uw ongerechtvaardigde arrestatie in 2004 (sic). U haalt aan dat u blootgesteld zou worden aan foltering en een onmenselijke behandeling in de gevangenis of op het politiecommissariaat te Marokko, u wil niet eindigen zoals Ali Aarrass. U verwijst hiertoe naar het arrest van het Europees Hof voor de rechten van de Mens (EHRM) inzake uw uitlevering naar Marokko, alsook het Ministerieel Besluit. Bovendien legde u nog andere elementen voor ter staving: het uitleveringsverzoek dd. 18/05/2004 van Marokko aan Nederland (NL) voor [B.] en het antwoord van NL dd. 25/05/2004, het arrest EHRM [O.] t. België dd. 02/06/2015, de getuigenis van dhr. NAFIAA, opsluitingsfiche van dhr. [C.] en vrije vertaling, UNCAT Aarrass c. Marokko n° 817/2017, Questionable Intelligende, de COI Focus Marokko dd. 12/11/2018 en de nota van uw advocaat dd. 27/04/2021 waarin verwezen wordt naar verschillende mensenrechtenorganisaties, diverse zaken van andere Marokkaanse onderdanen (Boutagni, El Haski) gelinkt aan de GICM alsook de zaak van dhr. Aarrass en diverse arresten van het EHRM alsook rapporten van NGO's om aan te tonen dat u een schending van artikel 3 EVRM riskeert indien u teruggaat naar Marokko.

Er moet dus rekening mee gehouden worden dat er in het verleden diverse rapporten van NGO's en de Verenigde Naties waren die een risico op schending van artikel 3 EVRM hekelen in geval van een terugkeer naar Marokko bij personen die ervan verdacht worden banden te hebben met terroristische organisaties, zoals GICM en Sharia4Belgium. Echter men moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen” (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). De gevreesde behandeling moet bovendien een minimum niveau van hardheid te bereiken vooraleer deze valt onder de werkingssfeer van artikel 3 van het EVRM (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland (GK), nr. 30696/09, §§219-220).

Het EHRM haalt, in het arrest X v. Nederland van 10/07/2018, aan dat de situatie in Marokko verbeterd is en de autoriteiten inspanningen leveren om de internationale normen van de rechten van de mens te respecteren. Het EHRM wijst er echter op dat ondanks deze inspanningen, andere rapporten van de UN Working Group on Arbitrary Detention, en van het UNHCR en van het US Department of State zijn die stellen dat er nog steeds slechte behandelingen en folteringen gebeuren door de politie en veiligheidsdiensten, in het bijzonder bij personen verdacht van terrorisme of die de veiligheid van de Staat in gevaar brengen. Niettemin is het Hof van oordeel dat er geen algemene en systematische praktijk van folteringen en slechte behandelingen vastgesteld kan worden gedurende ondervragingen en detentie. Het Hof heeft ook rekening gehouden met de maatregelen die Marokko genomen heeft als antwoord op de gerapporteerde gevallen van folteringen; met, zoals vermeld door Human Rights Watch, het recht op een advocaat voor personen die in detentie geplaatst werden waardoor de gevangenen beschermd worden tegen slechte behandelingen en folteringen gezien rechtens dit kunnen rapporteren; en met het feit dat politie en veiligheidsagenten bewust gemaakt werden dat slechte behandelingen en folteringen verboden zijn en dat er streng gestraft wordt op deze feiten. Nationale en internationale organisaties in Marokko volgen ook de situatie op en onderzoeken de gerapporteerde gevallen van folteringen. Het Hof besluit dat de algemene situatie niet zo is dat deze op zich aantoonde dat er een schending van het EVRM is in geval van terugkeer van een persoon die verdacht wordt van terrorisme of een gevaar vormt voor de veiligheid van de Staat.

Bovendien moet worden opgemerkt dat de Marokkaanse en internationale pers verschillende gevallen melden van uitzettingen naar Marokko van Marokkaanse staatsburgers die betrokken zijn bij terrorismezaken. Tot dusver is in de pers geen openbare aanklacht verschenen van mishandeling of

marteling van deze onderdanen die Europa uitgezet zijn wegens misdrijven tegen de nationale veiligheid, terrorisme of openbare orde. Als voorbeeld noemen we: El Morabit Fouad, een van de daders van de bomaanslag in Madrid; Youssef Belhaj, vermoedelijk meesterbrein van de aanslagen in Madrid die in Marokko zullen worden berecht. Wat betreft de COI Focus Marokko dd. 12/11/2018 dient te worden opgemerkt dat het EHRM oordeelt dat alle beschikbare COI-informatie over Marokko vermeldt dat de mensenrechtensituatie er over het algemeen verbeterd is, sinds verschillende jaren zelfs sterk is verbeterd, en dat de autoriteiten van dat land zich inspinnen om de internationale normen op gebied van mensenrechten na te leven (vgl. EHRM X tegen Zweden, 9 januari 2018, §52, EHRM X tegen Nederland, 10 juli 2018, §77, geciteerd door RvV, 212.831 van 16 november 2018). Een loutere verwijzing naar en citering van bepaalde uitlevering- of uitwijzingsdossiers of arresten, is niet afdoende daar dit niet aantoonst dat uw situatie hetzij identiek is aan de vermelde dossiers, hetzij toepasbaar is volgens de vermelde arresten/rapporten. Eveneens is de loutere verwijzing naar algemene informatie over mensenrechtenschendingen door de Marokkaanse autoriteiten in het kader van de Marokkaanse wetgeving aangaande 'counterterrorisme' an sich niet voldoende om uw vrees voor vervolging omwille van uw vermeende banden met de GICM te objectiveren, te concretiseren en te individualiseren. Op 13/07/2005 vroeg Marokko uw uitlevering aan België, deze werd op 25/11/2015 bij Ministerieel Besluit geweigerd wegens de verjaring van de strafvordering naar Belgisch recht. Het uitleveringsverzoek van [B.] en u, alsook het EHRM arrest [O.] t. België dd. 02/06/2015 dateren van voor het arrest X v. Nederland dd. 10/07/2018 dewelke aanhaalt aan dat er sedertdien bijzondere verbeteringen en inspanning gedaan zijn en de situatie verbeterd is op vlak van de rechten van de mens (cfr. supra). En plus werd uw uitlevering geweigerd omwille van verjaring naar Belgisch strafrecht. Het principe van ne bis in idem is hier niet van toepassing, daar u uiteindelijk niet veroordeeld werd in België. Heden zijn er gaan aanwijzingen dat u (16 jaar later) nog steeds gezocht wordt door de Marokkaanse autoriteiten, noch legt u hiertoe documenten ter staving voor. Het is niet onredelijk dat de Marokkaanse autoriteiten u bij uw terugkomst naar Marokko zullen opvolgen met hun politionele- en inlichtingendiensten omwille van uw voorgeschiedenis. Heden zijn er geen aanwijzingen dat u (16 jaar later) nog steeds gezocht wordt door de Marokkaanse autoriteiten, noch legt u hiertoe documenten ter staving voor. Het is niet onredelijk dat de Marokkaanse autoriteiten u bij uw terugkomst naar Marokko zullen opvolgen met hun politionele- en inlichtingendiensten omwille van uw voorgeschiedenis. Ook al is Marokko op de hoogte van uw banden met enkele terroristische groeperingen, er kan geconcludeerd worden dat niets erop wijst dat u bij een terugkeer naar Marokko zal worden blootgesteld aan mishandeling of onmenselijke behandelingen strijdig met artikel 3 EVRM. Bovendien wijzen wij erop dat u niet verplicht bent om terug te keren naar Marokko, u bent er enkel toe gebonden het Schengengebied te verlaten.

De minister of zijn gemachtigde neemt alle nodige maatregelen tot uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten wanneer geen termijn is toegestaan om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Krachtens artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet wordt u in casu geen termijn toegestaan om het grondgebied van het Rijk te verlaten vermits u een ernstige bedreiging vormt voor de nationale veiligheid. Krachtens artikel 74/11, §1, 4de lid van de Vreemdelingenwet, wordt het u verboden het grondgebied van België te betreden en dit voor een duur van 15 jaar, om de volgende redenen:

Aan het hierboven vermelde bevel om het grondgebied te verlaten wordt een inreisverbod gekoppeld voor het grondgebied van het Rijk. Vermits u een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid wordt er voor geopteerd dat de duur van dit inreisverbod 15 jaar bedraagt.

In eerste instantie dient verwezen te worden naar de dreigingsanalyses die het Orgaan voor de Coördinatie en de Analyse van de Dreiging (OCAD) heeft opgesteld.

Op 29/03/2017 haalt het OCAD aan dat er een gegronde vrees bestaat dat u in een jihadistische context kan vertrekken naar de regio Syrië/Irak. Uw sympathieën, de entourage waarbinnen u zich beweegt en uw activiteiten doen vermoeden dat u de intentie vertoont om terroristische organisaties te vervoegen. Rekening houdend met uw radicale profiel is de extremistische en terroristische dreiging die uitgaat van u ingeschaald als niveau 3 (ernstig).

Op 08/01/2018 stelt het OCAD een nieuwe nota op waaruit blijkt dat u beschouwd wordt als zijnde een haatpropagandist. U treedt veelvuldig op als radicale predikant in de regio Limburg en Nederland. Uw uitspraken getuigen van een erg negatieve houding tegenover de westerse samenleving en het Belgische staatsbestel. Er bestaan vermoedens dat u betrokken bent bij de ronseling van Syriëstrijders, daar verschillende van uw contacten de intentie uiten om af te reizen. Daarnaast haalt OCAD aan dat u ook retraites organiseert met uw volgelingen en geestesgenoten in de Ardennen. OCAD stelt vast dat uw

activiteiten in de eerste plaats gericht zijn op radicale prediking. U wordt ingeschaald op een dreigingsniveau 3 (ernstig) inzake uw extremistische en terroristische dreiging. Voorzichtigheid is aangeboden en u dient te worden opgevolgd.

Op 21/05/2019 stelt het OCAD een nieuwe dreigingsevaluatie op waarbij u als haatprediker ingeschaald wordt op niveau 2 qua terrorisme en niveau 3 qua extremisme en haalt hiertoe bovenstaande informatie aan mits toevoeging dat u sinds uw vrijlating in juni 2010 u opnieuw ontpopte tot militant van de radicale islam en u regelmatig wordt opgemerkt in extremistische milieus. U werd ook in uw eigen omgeving enkele keren opgemerkt in het gezelschap van leden van Sharia4Belgium.

Op 03/03/2021 ontving DVZ een actuele dreigingsevaluatie waarbij u nog steeds beschouwd wordt als zijnde een haatpropagandist, ingeschaald als niveau 3 (ernstig). Volgende (deels) nieuwe informatie werd toegevoegd ter motivering: u bent een leidend figuur en behoort tot de vaste kern van wat de OCAD momenteel beschouwt als 'de groep van Maaseik'. Reeds begin 2000 kwam u, samen met een aantal anderen nadrukkelijk in beeld naar aanleiding van hun nauwe banden met de 'Groupe Islamique Combattant Marocain' (GICM). Wat uw overtuigingen, opvattingen en ideologie betreft, blijkt uit de vele beschikbare informaties dat u reeds lang een zeer radicale en extremistische ideologie op nahoudt. Uw problematische ideologische opvattingen en steun voor een terroristische organisatie werden reeds duidelijk begin 2000 in het onderzoek naar uw mogelijke betrokkenheid bij de GICM. Na uw vrijlating in 2010 werd snel duidelijk dat u geen afstand had genomen van uw extremistische ideologie. U bleef dwepen met het salafistisch-jihadistisch gedachtegoed en werd verschillende keren opgemerkt in het gezelschap van leden van Sharia4Belgium. Gezien uw 'staat van dienst' geniet u aanzien binnen dergelijke extremistische milieus. U treedt veelvuldig op als salafistisch prediker in de regio Limburg en het werd snel duidelijk dat u ook het jihadistische discours van IS zeer genegen bent en 'promoot' onder zijn aanhangers. Uw jarenlange sympathie en steun voor een ideologie die geweld rechtvaardigt, zowel in ons land als in het buitenland wijst er duidelijk op dat u geen voeling heeft met en afwijzend staat tegenover de basisprincipes van de Westerse democratische rechtstaat.

De sociale context en de entourage waarin u zich bevindt blijft - over decennia heen - verontrustend. Er is voldoende informatie die wijst op zijn structurele integratie in verschillende extremistische netwerken, onder meer uw nauwe banden met Sharia4Belgium en meer recent uw activiteiten binnen de groep van Maaseik. U onderhoudt op bestendigde wijze zowel fysieke als virtuele contacten met andere, bij het OCAD gekende extremisten.

Wat uw intentie betreft, beschikt OCAD momenteel niet over specifieke informaties waaruit blijkt dat u zelf bereid zou zijn om zelf gewelddadig te handelen uit ideologisch motief. Uw huidige daden, capaciteiten en vermogens situeren zich vooral binnen de ideologische training en opleiding. Verschillende informaties wijzen erop dat u als ideoloog en kernlid van de groep van Maaseik een hoofdrol speelt in het radicaliseringsproces en de indoctrinatie van een deel van de lokale moslimgemeenschap in Limburg. Als prediker en ideologisch referentiepersoon heeft u een hoofdrol in de huidige groep van Maaseik die naast enkele oorspronkelijke (oudere) kernleden ook verschillende jongere extremistische moslims telt, aangetrokken door het extremistische gedachtegoed en de 'status' van de oudere garde. Er is informatie die wijst op de betrokkenheid en nauwe banden van leden van de groep van Maaseik met andere extremistische en/of criminele netwerken. We kunnen aannemen dat u, net zoals de meeste kernleden van de groep van Maaseik, duidelijk op de hoogte bent van het feit dat jullie van nabij worden opgevolgd; hierdoor tracht u ook om zo weinig mogelijk expliciet op de radar te verschijnen van de verschillende diensten. Momenteel beschikken wij niet over informatie met betrekking tot de mogelijke aan- of afwezigheid van een specifieke psychische problematiek.

In tweede instantie dient verwezen te worden naar de nota's van de Veiligheid van de Staat (VSSE).

Op 03/05/2017 en 09/01/2018 werd telkens een nota opgesteld door de VSSE waarin aangehaald wordt dat u sinds het begin van de jaren 2000 gekend bij de VSSE als lid van de zogenaamde 'Groep van Maaseik'. De 'Groep van Maaseik' werd opgevolgd wegens betrokkenheid bij de activiteiten van terroristische netwerken en werd gelinkt aan terroristische organisaties zoals de Groupe Islamique Combattant Marocain (GICM) en Al Qaeda. De laatste jaren zijn verschillende leden van de 'Groep van Maaseik' naar Syrië of Irak vertrokken om zich aan te sluiten bij terroristische groeperingen, zoals Islamitische Staat (IS). Als leidend figuur binnen de 'Groep van Maaseik', kan u hiervoor als medeverantwoordelijk beschouwd worden. De VSSE stelt vast dat u vandaag de dag nog steeds in contact staat met personen in binnen- en buitenland die gekend zijn wegens hun betrokkenheid bij terroristische netwerken. Op 31/07/2019 bevestigde de VSSE dat de voorvermelde nota's nog steeds actueel zijn.

Op 06/01/2021 stelde de VSSE een nieuwe nota op waarin aangehaald wordt dat u de onbetwistbare (spirituele) leider bent van de 'Groep van Maaseik'. U bent een aanhanger van het jihadistisch salafistisch gedachtengoed en van terroristische organisaties zoals IS. U verspreidt deze rigide en fundamentalistische ideologie onder de andere leden van de 'Groep van Maaseik' en spoort hen aan om geld te sturen naar gelijkgezinden in Syrië. U bent online actief op pro-IS websites, fora en sociale media.

De elementen inzake de strafprocedure omtrent de GICM die gebaseerd waren op informatie verkregen door Marokko via foltering worden niet in acht genomen. Gezien u niet veroordeeld werd inzake deelname aan een terroristische groepering wordt dan ook geen rekening gehouden met de desbetreffende elementen. Er zijn echter voldoende elementen aangaande uw mentaliteit en ingesteldheid, zoals blijkt uit het onderzoek van OCAD en de VSSE, die losstaan van deze elementen. Deze tonen aan dat u heden een ernstig gevaar vormt voor de nationale veiligheid dewelke de huidige beslissing benodig maakt. Uit de nota's van het OCAD en de VSSE blijkt immers dat u zich heden nog steeds in de terroristische kringen vertoeft. U aanhanger bent van het jihadistisch salafistische gedachtengoed en deze rigide en fundamentalistische ideologie zelfs verspreidt onder de andere leden van de 'Groep van Maaseik' en hen aanspoort om geld te sturen naar gelijkgezinden in Syrië. Als ideoloog en kernlid van de groep van Maaseik speelt u namelijk een hoofdrol in het radicaliseringsproces en de indoctrinatie van een deel van de lokale moslimgemeenschap in Limburg. Hiertoe bent u zowel online actief op pro-IS websites, fora en sociale media, als offline. U wordt dan ook beschouwd als zijnde de onbetwistbare leider van de 'Groep van Maaseik'. Hieruit blijkt het werkelijke, actuele en ernstige karakter van de bedreiging die u vormt voor de Belgische samenleving.

Aangaande uw familiale banden blijkt uit het administratief dossier en uw hoorrecht dat u op 27/10/2003 huwde met [S.A.] ([...] Marokko) en dat jullie samen vier minderjarige kinderen hebben: [O.H.] ([...], nationaliteit Marokko, overleden), [O.L.] ([...], Belg), [O.M.] ([...], Belg) en [O.O.] ([...], Belg). Dit verklaarde u eveneens in uw hoorrecht. Uit de gegevens uw attest van gezinssamenstelling die u voorlegde blijkt dat u, uw huidige echtgenote en uw minderjarige kinderen allen op hetzelfde domicilieadres ingeschreven staan. Uw kinderen zijn schoolplichtig. Ook uw ouders (vader overleden), broers en zussen, alsook neven en nichten verblijven in België. Aangaande eventuele andere familieleden in België dient te worden opgemerkt dat het familie- en gezinsleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) de aard en de hechtheid van de gezinsband aan haalt, namelijk de band tussen partners en tussen ouder en hun minderjarige kinderen. De andere gezinsleden vallen onder de bepalingen opgenomen in artikel 8 van het EVRM wanneer een meer dan normale afhankelijkheid wordt bewezen, wat hier niet blijkt uit het administratief dossier. Verder haalt u aan dat u een nonkel en neef heeft in Frankrijk met wie u niet veel contact heeft, alsook een grootmoeder en een tante die nog in Marokko wonen maar met wie u sedert 23 jaar geen contact meer heeft. Het feit dat jullie dochttertje [H.] begraven is te Houthalen doet geen afbreuk aan de ernstige bedreiging die u vormt voor de nationale veiligheid.

De huidige beslissing heeft als gevolg dat u geen recht op verblijf meer heeft en het grondgebied dient te verlaten, doch jullie hebben als gezin de keuze of jullie jullie gezinsleven al dan niet verder zetten in Marokko of een derde land. Daar uw echtgenoot niet onder de huidige beslissing valt en de kinderen de Belgische nationaliteit hebben, worden zij geenszins verplicht België te verlaten. Zij kunnen contact met u onderhouden via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar u verblijft. Dat de contacten met uw kinderen en echtgenote op die manier minder frequent en/of diepgaand zouden zijn, is enkel en alleen het gevolg van uw persoonlijk gedrag.

Eveneens haalt het artikel 8 EVRM aan dat "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen". Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het gevaar dat u vormt voor de nationale veiligheid is superieur aan de gezinsbelangen die u kan doen gelden. Uit de meest recente nota van de VSSE dd. 06/01/2021 blijkt immers dat u de onbetwistbare (spirituele) leider bent van de 'Groep van Maaseik', een aanhanger van het jihadistisch salafistisch gedachtengoed en van terroristische organisaties zoals IS bent, u deze rigide en fundamentalistische ideologie onder de andere leden van de 'Groep van Maaseik'

verspreidt en hen aan spoort om geld te sturen naar gelijkgezinden in Syrië. Verder bent u bent online actief op pro-IS websites, fora en sociale media. Niet alleen bent u een overtuiging toegedaan die indruist tegen de democratische waarden en normen van onze samenleving, u tracht bovendien anderen van uw rigide fundamentalistische ideologie te overtuigen. Dit blijkt te meer uit de actuele dreigingsevaluatie dd. 03/03/2021 waarin het OCAD u beschouwd als zijnde een haatpropagandist. Wat uw overtuigingen, opvattingen en ideologie betreft, blijkt uit de vele beschikbare informatie dat u reeds lang een zeer radicale en extremistische ideologie op nahoudt. Na uw vrijlating in 2010 werd snel duidelijk dat u geen afstand had genomen van uw extremistische ideologie. U bleef dwepen met het salafistisch-jihadistisch gedachtegoed en werd verschillende keren opgemerkt in het gezelschap van leden van Sharia4Belgium. U treedt veelvuldig op als salafistisch prediker in de regio Limburg en het werd snel duidelijk dat u ook het jihadistische discours van IS zeer genegen bent en 'promoot' onder zijn aanhangers. Uw jarenlange sympathie en steun voor een ideologie die geweld rechtvaardigt, zowel in ons land als in het buitenland wijst er duidelijk op dat u geen voeling heeft met en afwijzend staat tegenover de basisprincipes van de Westerse democratische rechtstaat. De sociale context en de entourage waarin u zich bevindt blijft - over decennia heen - verontrustend. Uw huidige daden, capaciteiten en vermogens situeren zich vooral binnen de ideologische training en opleiding. Het OCAD schaaft de dreiging die van u uitgaat dan ook in op niveau 3 (ernstig). Verschillende informatie wijzen erop dat u als ideoloog en kernlid van de groep van Maaseik een hoofdrol speelt in het radicaliseringsproces en de indoctrinatie van een deel van de lokale moslimgemeenschap in Limburg.

Uit uw gedrag en activiteiten vloeit tevens voort dat dit geen goed voorbeeld is voor uw kinderen die in een democratische, westerse samenleving opgroeien. De ernstige bedreiging voor de nationale veiligheid die uit uw gedrag voortvloeit, is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de nationale veiligheid. Als een gevolg is er geen familiaal beletsel voor het inreisverbod.

Uw gezinssituatie zoals hierboven weergegeven weegt niet op tegen de ernstige bedreiging die u vormt voor de nationale veiligheid. Bovendien koos u er zelf voor om een (spiritueel) leider te zijn voor het verspreiden van het jihadistisch salafisch gedachtegoed door middel van uw activiteiten (zowel online als offline) die geweld rechtvaardigt en om contacten te onderhouden met personen die gekend staan in het kader van extremisme, terwijl u had moeten weten dat dergelijke activiteiten en gedrag in het huidige klimaat van polarisering en extremisme ongewenst zijn en nefast zijn voor de Belgische samenleving waardoor deze een impact konden hebben op uw recht op verblijf, alsook een regulier gezinsleven in de weg staan.

Uit hetgeen hieraan voorafgaat blijkt dat een inreisverbod van 15 jaar gerechtvaardigd is. Uw gezinssituatie zoals hierboven weergegeven weegt niet op tegen de ernstige bedreiging die u vormt voor de nationale veiligheid. U koos er bovendien zelf voor om uw verantwoordelijkheid niet op te nemen ten aanzien van uw gezin, aangezien u had moeten weten dat dergelijk afwijkend gedrag en gedachtegoed ernstige gevolgen kon hebben voor uw verblijfsrecht in België, alsook een regulier gezinsleven in de weg staan.”

De beslissing tot beëindiging van het verblijf, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod vormen respectievelijk de eerste, de tweede en de derde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Over het taalgebruik voor de Raad

2.1.1. Onder de hoofding “*Langue de la procédure*” stelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat het Frans als proceduretaal dient te worden gehanteerd. Hij verantwoordt zijn standpunt, dat hij nog verder uitwerkt in een eerste middel, als volgt:

“*Langue de la procédure*

8. *Bien que la décision attaquée soit rédigée en néerlandais, le requérant soutient que la langue de la procédure doit être le français.*

9. *L'article 39/14 de la loi du 15 décembre 1980 stipule ainsi :*

« *A moins que la langue de la procédure ne soit déterminée conformément à l'article 51/4, les recours sont traités dans la langue dont la législation sur l'emploi des langues en matière administrative impose l'emploi dans leurs services intérieurs aux services dont l'activité s'étend à tout le pays.*

Si cette législation n'impose pas l'emploi d'une langue déterminée, l'affaire sera traitée dans la langue de l'acte par lequel elle a été introduite devant le Conseil ».

Le requérant n'a jamais été demandeur de protection internationale. Il convient dès lors de s'en référer au prescrit de la loi sur l'emploi des langues en matière administrative pour déterminer la langue de la présente procédure.

10. *L'article 41 de de la loi sur l'emploi des langues en matière administrative du 18 juillet 1966 prescrit :*

« § 1. Les services centraux utilisent dans leurs rapports avec les particuliers celle des trois langues, dont ces particuliers ont fait usage ».

Dans un arrêt du 29 mai 2020, le Conseil d'Etat a considéré que :

« Contrairement à ce que considère le Conseil du contentieux des étrangers dans l'arrêt attaqué, il importe peu à cet égard que la décision attaquée à l'origine elle-même ne résulte pas d'une demande introduite par la requérante. Après tout, le dépôt d'une demande n'est pas en soi une condition d'application de l'article 41 de la loi sur les langues administratives. Le fait que la décision attaquée initialement concerne une décision antérieure pour laquelle le requérant a utilisé le français suffit à l'application de cette dernière disposition » [...].

11. *En l'espèce, dès réception du formulaire droit à être entendu, le requérant s'est adressé, par la voie de son conseil, en français, à l'Office des Etrangers, qui lui a toujours répondu dans cette langue (cf. Rétroactes ; pièces 3-14).*

Le conseil du requérant a adressé, le 27 avril 2021, une note « droit à être entendu » de 110 pages, rédigée en français, auquel était jointe, en pièce 1, le questionnaire-type, en français, complété directement par le requérant

Manifestement, le requérant a fait usage dans ses rapports avec l'Office des Etrangers du français, de sorte que la langue de la présente procédure est le français conformément à l'article 39/14, alinéa 1 de la loi du 15 décembre 1980 et à l'article 41 de la loi sur l'emploi des langues en matière administrative.

12. *Le conseil du requérant précise qu'il n'y a aucune « malice » de sa part à exiger que la procédure se poursuive en français. Le droit au recours effectif et les droits de la défense exigent que le choix du requérant soit respecté en l'espèce.*

Le conseil « historique » du requérant, qui a connu toute la procédure pénale belge GICM (2005-2007), la procédure auprès de la Cour européenne des droits de l'Homme (2007-2012), la procédure devant la Cour d'appel de Mons (2018-2020) mais également celle devant la Cour d'appel de Bruxelles (2011-2020) (cf. infra), qui traite le « volet étranger » de dossiers d'autres personnes impliquées dans cette « saga GICM » et qui a rédigé la « note droit à être entendu », ne maîtrise pas le néerlandais.

Dans un dossier aussi complexe, il est dans l'intérêt manifeste du requérant de pouvoir être défendu par l'avocat de son choix, qui le connaît depuis des années et maîtrise son dossier, sans que le travail de la défense ne soit entravé par la décision de l'administration de répondre au requérant, pour une fois, en néerlandais. Votre Conseil observera en effet que tous les échanges avec cette administration se déroulent en français, mis à part l'adoption de la décision attaquée qui est en néerlandais.

Votre Conseil observera également que cela a d'ores et déjà posé problème à la défense du requérant, qui a sollicité la traduction de la décision attaquée ou a minima une version pdf (pièces 8 et 10). La transmission de la version pdf, si elle constitue une preuve de « bonne volonté », est toutefois insuffisante pour considérer que le présent recours serait suffisamment effectif et respectueux des droits de la défense, s'il était traité en néerlandais. En effet, une fois le pdf obtenu, une traduction libre à l'aide des logiciels de traduction et de l'assistance d'une personne bilingue a été nécessaire (cf. pièce 1), accroissant sans motif légitime la charge de travail déjà très importante du conseil du requérant. Si la procédure devait se poursuivre en néerlandais, son conseil serait incapable de plaider l'affaire et devrait mandater un confrère bilingue à cet effet, qui devrait prendre connaissance du recours, des pièces, etc. Son conseil serait également incapable d'examiner un arrêt éventuel de rejet, en vue d'une cassation administrative. Comme le sait votre Conseil, l'effectivité du recours exige qu'il soit accessible en droit comme en pratique et qu'il ne soit pas entravé par les actes ou omissions de l'Etat partie. Le respect des droits de la défense

constitue, quant à lui, un principe général de droit. La Cour européenne des droits de l'homme rappelle constamment que la « Convention a pour rôle et son interprétation pour objet de rendre efficace la protection des individus [...]. Depuis de nombreuses années, « en complément de la théorie classique des libertés individuelles construite sur une obligation d'abstention de l'Etat, la Cour a eu l'occasion de souligner (...) que la Convention exige de leur part qu'ils satisfassent à des obligations positives : L'exécution d'un engagement assumé en vertu de la Convention appelle parfois des mesures positives de l'Etat ; en pareil cas, celui-ci ne saurait se borner à demeurer passif et il n'y a pas lieu de distinguer entre acte et omission ». L'obligation positive qui pèse sur l'Etat partie consiste à « adopter des mesures raisonnables et adéquates pour protéger les droits que l'individu tient de la Convention » [...].

Pour être effectif, le présent recours doit être traité en français, tant au niveau de la langue utilisé par le Conseil, que celle utilisée pour les deux plaidoiries, que celle de l'arrêt à intervenir, qui déterminera la langue de la procédure dans laquelle, le cas échéant, un recours en cassation administrative pourra être introduit. Il n'existe en effet aucun motif légitime raisonnable pour justifier qu'il en soit autrement. La partie défenderesse est un service fédéral bilingue, à qui le requérant s'est adressé en français, disposant des ressources nécessaires, humaines et financières, pour travailler dans l'une ou l'autre langue, alors que le requérant est un particulier, ne disposant pas de moyen financier, dont le « conseil historique » ne maîtrise pas le néerlandais, à son plus grand regret, et intervient dans le cadre de l'aide juridique de deuxième ligne.

2.1.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat aan de partijen, maar op dwingende wijze wordt geregeld door artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

2.1.3. In het verzoekschrift bepleit verzoeker – die met zijn uiteenzetting voorbijgaat aan het feit dat er drie bestreden beslissingen zijn – dat “la décision attaquée” in toepassing van artikel 41, § 1 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken (hierna: de Bestuurstaalwet), zoals geïnterpreteerd door de Raad van State in een arrest van 29 mei 2020 (RvS 29 mei 2020, nr. 247.658), in de Franse taal diende te zijn opgesteld en niet in het Nederlands, waardoor uiteraard ook de beroepsprocedure in de Franse taal zou moeten worden gevoerd.

2.1.4. Het dwingend karakter van de Bestuurstaalwet (RvS 2 oktober 2020, nr. 248.426; RvS 18 april 2006, nr. 157.627; RvS 30 november 2000, nr. 91.196), noopt de Raad om, zelfs zonder inhoudelijk onderzoek van de motieven van de beslissing, na te gaan of een vernietiging zich zou opdringen omwille van de schending van een bepaling uit deze wet.

Het geïnterpreteerde artikel 41, § 1 is opgenomen in ‘Hoofdstuk V’ van de Bestuurstaalwet dat handelt over het “Gebruik van de talen in de diensten waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt” en luidt als volgt:

“§ 1. De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.”

Het staat niet ter discussie dat verweerder, als een “centrale dienst waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt”, het voorschrift uit artikel 41, § 1 van de Bestuurstaalwet dient te volgen.

In het door beide partijen aangehaalde cassatie-arrest van de Raad van State van 29 mei 2020 (RvS 29 mei 2020, nr. 247.658) wordt voor het onderzoek naar de toepasselijkheid van artikel 41, § 1 van de Bestuurstaalwet in de eerste plaats de aard van de bestreden beslissing in aanmerking genomen.

Te dezen betreft de eerste bestreden beslissing een beslissing, die met toepassing van artikel 22, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet werd genomen. Dit wetsartikel schrijft voor dat “(d)ie minister (...) een einde (kan) maken aan het verblijf” van een “gevestigde onderdaan van een derde land” “om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”. Luidens artikel 23, § 2 van de Vreemdelingenwet dient hierbij onder andere rekening te worden gehouden met de duur van het verblijf in het Rijk, het bestaan van banden met het land van verblijf of met het ontbreken van banden met het land van oorsprong, met de

leeftijd en met de gevolgen voor de betrokkene en zijn familieleden. Bij het nemen van dergelijke beslissing gaat het niet zozeer “om de ambtshalve vaststelling van een onwettig verblijf, maar om een beslissing die door de verwerende partij kan worden genomen om een einde te stellen aan een door de betrokkene gevraagd en verkregen verblijfsrecht” (RvS 29 mei 2020. nr. 247.685). Er dient daarom te worden nagegaan van welke taal verzoeker zich had bediend toen hij het verblijfsrecht aanvraag waaraan met de eerste bestreden beslissing een einde wordt gesteld. Verweerder dient diezelfde taal te hanteren voor de beëindiging van dat verblijfsrecht (*Ibid.*)

2.1.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker houder was van een elektronische C-kaart, die geldig was tot 3 februari 2025. Het recht op verblijf, waarvan voormelde verblijfstitel de veruitwendiging is – en dat door de eerste bestreden beslissing wordt beëindigd – werd verkregen ingevolge een aanvraag om machtiging tot vestiging die op 1 juli 1993 door verzoeker te Maaseik in de Nederlandse taal werd ingediend. De destijds bevoegde gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken liet verzoeker op 15 april 1994 middels een Nederlandstalige beslissing als gevestigde vreemdeling opnemen in het bevolkingsregister. De thans bestreden beslissing tot beëindiging van dit verblijf diende dus, conform artikel 41, § 1 van de Bestuursstaalwet, zoals geïnterpreteerd in het arrest van de Raad van State, eveneens in de Nederlandse taal te worden opgesteld.

2.1.6. Het feit dat de raadvrouw op wie verzoeker een beroep deed, stelt geen kennis te hebben van de Nederlandse taal, dat zij in antwoord op een door verweerder opgestelde vragenlijst een in het Frans gestelde nota overmaakte met tal van overtuigingsstukken en dat zij zelf in haar mails en klassieke briefwisseling met de Dienst Vreemdelingenzaken de Franse taal heeft gebruikt, doet geen afbreuk aan het feit dat verzoeker, die trouwens aangeeft slechts een beperkte notie van de Franse taal te hebben, voor het indienen van zijn verblijfsaanvraag gebruik maakte van de Nederlandse taal. Het gegeven dat verzoekers raadvrouw, die verzoeker al lang bijstaat in diens veelvuldige gerechtelijke procedures, een voorkeur heeft voor het gebruik van de Franse taal, heeft niet tot gevolg dat de centrale dienst plots deze taal zou moeten gebruiken bij het nemen van een beslissing over het verblijfsrecht van verzoeker. Zoals verzoeker zelf stelt, is de Bestuursstaalwet immers van openbare orde, en is de eerste bestreden beslissing geen akte waaromtrent hij als particulier het gebruik van een bepaalde taal kan eisen (*cf.* RvS 22 februari 2000, nr. 85.469; RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 10 februari 2006, nr. 154.741).

Verzoeker toont verder niet aan dat in enige bepaling van het EVRM zou kunnen worden gelezen dat de Raad een bepaalde proceduretaal zou dienen te gebruiken of dat de nationale regelgeving inzake het taalgebruik in bepaalde gevallen niet zou gelden. Meer in het bijzonder toont hij niet aan dat deze regelgeving *in casu* geen toepassing zou kunnen vinden omdat zij hem een effectief rechtsmiddel zou ontzeggen of dat de rechten van verdediging zouden zijn geschonden. De Raad stelt immers vast dat namens verzoeker een verzoekschrift van maar liefst tweehonderdeenendertig pagina's werd ingediend, dat nergens in de zeer uitvoerige toelichting van de verschillende middelen wordt gealludeerd op het gegeven dat de motieven van de bestreden beslissingen niet konden worden begrepen door verzoeker en zijn raadslieden en dat zij daardoor niet het verweer zouden hebben kunnen voeren dat zij wensten te voeren. Verder kan er nog op worden gewezen dat verzoeker ter zitting werd vertegenwoordigd door een raadvrouw, die haar pleidooi probleemloos in het Nederlands kon voeren.

Voor de volledigheid voegt de Raad eraan toe dat verzoeker woonachtig en gedomocilieerd is in Maaseik, een stad in het Vlaams gewest. Het staat niet ter discussie dat aldaar alleen het Nederlands als Bestuursstaal mag worden gebruikt. De tweede en de derde bestreden beslissing zijn aldus terecht in het Nederlands opgesteld conform artikel 39, § 1 *iuncto* artikel 17, § 1 A, 1° van de Bestuursstaalwet. De door verzoeker verstrekte uiteenzetting laat de Raad ook niet toe te oordelen dat verweerder de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten of tot het opleggen van een inreisverbod in de Franse taal had dienen op te stellen.

2.1.7. De Raad besluit dat geen schending van de Bestuursstaalwet werd aangetoond. De bestreden beslissingen werden rechtmatig in het Nederlands opgesteld en bijgevolg dient voor de Raad het Nederlands eveneens als taal van de rechtspleging te worden gebruikt.

2.2. Over de procedurestukken

2.2.1. Verzoeker maakte op 15 oktober 2021 nog een “*note de plaidoirie*” over aan de Raad.

De neerlegging van een pleitnota is niet voorzien in de Vreemdelingenwet of in het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Echter, in

de mate dat het een reflectie weergeeft van het pleidooi van de verzoeker ter terechtzitting, wordt het stuk niet als procedur stuk maar enkel ter informatie in overweging genomen (in die zin RvS 1 juni 2011, nr. 213.632; RvS 19 november 2014, nr. 229.211; RvS 22 september 2015, nr. 232.271; RvS 6 december 2017, nr. 240.104).

2.2.2. Verzoeker heeft tevens op 15 oktober 2021 een aantal nieuwe stukken aan de Raad overgemaakt en ook verweerder legde, op 19 oktober 2021, nog nieuwe documenten neer.

De Raad dient er evenwel op te wijzen dat hij, als annulatierechter, de regelmatigheid van een beslissing van het bestuur moet beoordelen in functie van de gegevens die beschikbaar waren ten tijde van het nemen van deze beslissing (cf. RvS 2 juli 2008, nr. 2 982 (c)). De door de partijen aangeleverde documenten die dateren van na de datum waarop de bestreden beslissingen werden genomen kunnen dan ook niet bij de beoordeling van de gegrondheid van het beroep worden betrokken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In zijn derde middel voert verzoeker onder andere de schending aan van de artikelen 22 en 23 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoeker stelt hierbij het volgende:

“[...]”

1) *Les principes*

63. *Les articles 22 et 23 de la loi du 15 décembre 1980 exposent :*

« Art. 22 § 1er. Le ministre peut mettre fin au séjour des ressortissants de pays tiers suivants pour des raisons graves d'ordre public ou de sécurité nationale :

1 ° le ressortissant de pays tiers établi ;

2 ° le ressortissant de pays tiers qui bénéficie du statut de résident de longue durée dans le Royaume ;

3 ° le ressortissant de pays tiers qui est autorisé ou admis à séjourner plus de trois mois dans le Royaume depuis dix ans au moins et qui y séjourne depuis lors de manière ininterrompue.

Art. 23. § 1er. Les décisions de fin de séjour prises en vertu des articles 21 et 22 sont fondées exclusivement sur le comportement personnel de l'intéressé et ne peuvent être justifiées par des raisons économiques.

Le comportement de l'intéressé doit représenter une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société. Des justifications non directement liées au cas individuel concerné ou tenant à des raisons de prévention générale ne peuvent être retenues.

§ 2. Il est tenu compte, lors de la prise de décision, de la gravité ou de la nature de l'infraction à l'ordre public ou à la sécurité nationale qu'il a commise, ou du danger qu'il représente ainsi que de la durée de son séjour dans le Royaume.

Il est également tenu compte de l'existence de liens avec son pays de résidence ou de l'absence de lien avec son pays d'origine, de son âge et des conséquences pour lui et les membres de sa famille » [...].

Concernant l'article 21 de la loi du 15 décembre 1980, il est indiqué dans les travaux préparatoires :

« Cette modification est conforme aux directives européennes régissant ces statuts de séjour particuliers. Toutes permettent de mettre fin au séjour pour des raisons d'ordre public ou de sécurité nationale.

(...)

Selon les principes d'interprétation dégagés par la Cour de Justice, si l'acte européen applicable ne définit pas certaines notions qui y figurent, leur signification et leur portée doivent être déterminés en tenant compte de leur sens habituel dans le langage courant, du contexte dans lequel ils sont utilisés et des objectifs poursuivis par la réglementation dont ils font partie. Ils doivent être interprétés de manière stricte s'ils permettent de déroger à un principe. » (p.19) ;

« Ainsi, la notion d'ordre public, lorsqu'elle a pour but de justifier une dérogation à un principe, "[...] suppose, en tout état de cause, l'existence, en dehors du trouble pour l'ordre social que constitue toute infraction à la loi, d'une menace réelle, actuelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société.", (arrêt Z. Zh, du 11 juin 2015, C 554-13, EU:C: 2015:377, point 48 et 50 et jurisprudence citée; arrêt H.T., du 24 juin 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, point 79; arrêt Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, point 40 et jurisprudence citée) » (p.20)63 [...].

Concernant l'article 22 de la loi du 15 décembre 1980, il est indiqué dans les travaux préparatoires :

« Il pourra être mis fin à leur séjour et ils pourront être éloignés uniquement pour des "raisons graves" d'ordre public ou de sécurité nationale. Cette notion implique que les circonstances permettant de justifier la fin du séjour doivent revêtir un degré de gravité supérieur à celui qui est exigé pour mettre fin au séjour limité ou illimité sur base du nouvel article 21 » (p.22) ;

« Une distinction est par conséquent faite entre de simples "raisons", des "raisons graves" et des "raisons impérieuses", ces raisons pouvant par ailleurs, concerner soit l'ordre public ou la sécurité nationale, soit uniquement la sécurité nationale (...)

Les "raisons graves" traduisent l'idée que les circonstances de la cause doivent présenter un degré de gravité plus important, et les "raisons impérieuses" exigent que les circonstances de la cause soient encore plus graves. Il en résulte que la notion de "raisons graves" est bien plus étendue que celle de "raisons impérieuses" (arrêt P.I., 22 mai 2012, C 348/09, EU:C:2012:300, point 19, et jurisprudence citée).

Ainsi, la Cour de Justice a déjà jugé que la notion de "raisons impérieuses de sécurité nationale", suppose non seulement l'existence d'une atteinte à la sécurité nationale, mais aussi qu'une telle atteinte présente un degré de gravité particulièrement élevé, reflété par l'emploi de l'expression "raisons impérieuses" » (p.23) ;

« Lorsqu'elle envisage de mettre fin au séjour pour des raisons d'ordre public ou de sécurité nationale, l'autorité compétente devra donc vérifier, au cas par cas, si la menace que représente l'intéressé est suffisamment grave pour pouvoir le faire, eu égard à son statut de séjour.

A cette fin, tous les éléments pertinents, de fait et de droit, propres au cas d'espèce devront être pris en considération. Différents facteurs peuvent ainsi influencer sur la gravité de la menace, tels que la nature ou l'ampleur des faits, la nature et la gravité des sanctions encourues ou prononcées, le contexte juridique et/ou politique dans lequel ces faits s'inscrivent, tant au niveau national qu'international, le statut de la victime, le degré de responsabilité ou d'implication de l'intéressé, son statut social ou professionnel de l'intéressé, sa tendance à la récidive ou à maintenir son comportement, le modus operandi, etc. » (p.25) [...]

64. Les travaux préparatoires, concernant l'article 23 de la loi du 15 décembre 1980, contenant les garanties procédurales dont jouit l'intéressé, disposent :

« L'article 23, en projet, soumet la prise de décision à certaines garanties procédurales.

Les exigences prévues au paragraphe 1er sont reprises du régime actuel. Elles impliquent que la décision ne pourra pas être prise pour des raisons de prévention générale mais résultera d'une appréciation concrète de chaque cas (...)

Comme mentionné plus haut, afin de savoir si l'intéressé, par son comportement personnel, représente une menace pour l'ordre public ou la sécurité nationale qui est actuelle et réelle, et suffisamment grave, eu égard à sa situation de séjour, il sera tenu compte de tout élément de fait ou de droit relatif à sa situation susceptible d'éclairer cette question (arrêt ZH. et O., du 11 juin 2015, C-554/13, EU:C:2015:377, point 61) » (p.26) ;

« Le Conseil d'État a relevé dans son avis 59.854/4 que "Contrairement toutefois à l'article 20 actuel de la loi du 15 décembre 1980, la disposition en projet ne précise pas qu'il ne peut être fait grief au ressortissant concerné "de l'usage conforme à la loi qu'il a fait de la liberté de manifester ses opinions ou de celle de réunion pacifique ou d'association"."

(...) Afin de se conformer à la recommandation du Conseil d'État, les explications qui lui ont été communiquées sont reproduites ici:

(...) Dès lors que les comportements en cause sont autorisés/garantis par la loi, et plus encore par la Constitution, il n'y avait pas lieu de reprendre expressément cette garantie, puisque la jurisprudence de la Cour de Justice sur la notion d'ordre public et de sécurité nationale ne permettrait pas de mettre fin au séjour "pour avoir fait un usage conforme à la loi de la liberté de manifester ses opinions ou de celle de réunion pacifique ou d'association" » (p.27) [...]

« Le ressortissant de pays tiers faisant l'objet d'une décision de fin de séjour et d'éloignement en application des articles 21 et 22 doit être considéré comme étant en séjour illégal. Par conséquent, son éloignement aura lieu conformément à la directive 2008/115/CE » (p.29)

[...]

76. Le principe du contradictoire, combiné au principe général des droits de défense, ne peut en effet pas se réduire à une exigence de pure forme.

Il ne suffit pas qu'un élément soit invoqué et discuté pour considérer que ce principe est respecté. Encore faut-il qu'il soit possible d'exercer une réelle contradiction sur ce qui est allégué dans le rapport d'un service de renseignement et sur la source des « informations » transmises, comme l'exige la jurisprudence susmentionnée de la CJUE et de la CEDH.

77. Concernant les renseignements fournis par la SE, la Cour d'appel de Bruxelles a admis dans l'affaire GICM :

« Dès lors, afin de concilier ces exigences légitimes et le principe du contradictoire évoqué ci-avant, la cour appliquera aux informations de la Sûreté dont la source ou l'origine n'est pas révélée avec une totale précision (...), le régime applicable aux renseignements anonymes.

(...) De tels renseignements sont dépourvus, en tant que tel, de valeur probante mais constituent des informations qui peuvent conduire à la découverte ou à l'obtention d'éléments de preuve.

(...) Le juge du fond peut certes en faire état, mais de manière marginale afin, notamment, de vérifier la cohérence des éléments de preuve recueillis par ailleurs et sur lesquels il fonde sa conviction » (p.20).

78. En matière de nationalité, afin d'éviter l'arbitraire, les Cours et Tribunaux exigent ainsi des « faits précis, détaillés afin de pouvoir les soumettre à la contradiction des parties et de permettre aux Tribunaux d'en apprécier l'éventuelle gravité en pleine connaissance de cause » , « de faits objectifs susceptibles d'être vérifiés, afin que le juge (...) puisse asseoir sa conviction sur des éléments matériels tangibles, qui, selon lui, excluent tout doute » [...].

Le Tribunal de première instance a ainsi jugé « qu'affirmer que X partage l'idéologie du mouvement fondamentaliste turc « Mili Gorus » et est considéré dans les milieux turcs comme un militant convaincu, prônant un islamisme pur et dur, sans communiquer les faits précis qui constituent les prémisses d'une telle conclusion, revient, en réalité, à laisser à l'auteur de cette affirmation le soin d'apprécier qualitativement le comportement de l'appelant, alors que cette appréciation appartient, in fine, au juge saisi du recours ; (...)

Qu'à défaut d'être étayée par des faits précis et pertinents, l'opposition du Procureur du Roi place X dans l'impossibilité de se défendre des accusations graves qui sont portées à son encontre » [...].

79. Concernant une décision de refus d'octroi d'une permission de sortie, exclusivement fondée sur une note de l'OCAM, le Tribunal de première de Bruxelles a constaté :

« 31. En ce qui concerne l'appréciation de ce critère, il convient de « vérifier si le condamné présente un risque objectif de retomber dans une criminalité source de trouble majeure au sein de la société ou s'il récidivera de manière significative dans le même type de criminalité »

(...)

Les motifs doivent en outre être clairement explicités de manière à permettre à la personne concernée de comprendre la décision prise à son égard et les raisons pour lesquelles sa demande a, le cas échéant, été refusée.

32. En l'espèce, tel ne paraît pas, prima facie, être le cas.

La DG EPI motive principalement sa décision de refus par le contexte factuel ayant donné lieu aux poursuites (...) et par les éléments pris en considération par le tribunal correctionnel pour motiver sa décision de condamnation du 11 juin 2018 ainsi que la peine infligée.

Si ces éléments étaient en effet importants à l'époque et ont pu motiver adéquatement la décision prise par le tribunal correctionnel, force est de constater que la fin de la période infractionnelle remonte à plus de trois ans.

Le seul élément actuel sur lequel se base la décision de la DG EPI pour motiver sa décision est l'avis rendu par l'OCAM (...)

A cet égard, force est de constater que l'OCAM :

- Se trompe (...)*
- Se contente, comme la DG EPI, de rappeler les circonstances factuelles ayant donné lieu aux poursuites (...) et les motifs du jugement (...)*
- Relève ensuite que l'autorisation des visites non surveillées (...) a été retirée, sans indiquer en quoi cet élément serait relevant dans le cadre de l'appréciation de la menace (...); A cet égard, il ressort, en réalité, des avis (...) que la décision de suspendre (...) n'a absolument rien à voir avec la dangerosité éventuelle de celui-ci (...)*

Il ressort de ce qui précède que l'avis de l'OCAM ne fait apparaître l'existence d'aucun risque objectif actuel de commission d'infractions graves durant la permission de sortie.

(...)

Il ne suffit pas, dans le chef de la DG EPI, de se référer à l'avis de l'OCAM pour motiver sa décision, d'autant plus lorsque :

- Ce dernier ne donne aucun élément objectif permettant de justifier la menace terroriste/extrémiste grave que Monsieur G. représenterait encore actuellement ;*
- Qu'il contient des éléments erronés et/ou non relevant ;*
- Qu'il est contredit par les intervenants qui se trouvent directement en contact avec l'intéressé » (pièce 5 jointe à la NDE) [...].*

Il est ainsi établi que les rapports des services de renseignement ne sont pas infaillibles, ce qui justifie l'absolue nécessité d'être placé dans la possibilité effective de pouvoir les contredire.

80. Dans un arrêt rendu par votre Conseil, en matière de retrait du statut de réfugié, il a également été jugé :

« 3.2.5. (...) Het spreekt voor zich dat de verwerende partij concrete, voldoende geobjectiveerde, consistente en zwaarwichtige gegevens moet aanbrengen waaruit een gevaar van de nationale veiligheid kan worden afgeleid. Het gevaar moet immers werkelijk zijn; loutere vermoedens of verdenkingen zijn in dit verband bijgevolg onvoldoende en kunnen niet als "redelijke gronden" worden beschouwd.

(...)

3.2.8. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de nota's van OCAD doorslaggevend waren voor de verwerende partij om te beslissen dat de verzoekende partij een gevaar is voor de nationale veiligheid en dat daarom haar vluchtelingenstatus moet ingetrokken worden.

Overeenkomstig de wet van 10 juli 2006 betreffende de analyse van de dreiging (hierna: de wet van 10 juli 2006) en het koninklijk besluit van 28 november 2006 tot uitvoering van de wet van 10 juli 2006 betreffende de analyse van de dreiging stelt OCAD punctuele of strategische evaluaties over de terroristische en extremistische dreigingen in en tegen België op. Uit de wet van 10 juli 2006 blijkt dat OCAD niet over eigen operationele bevoegdheden beschikt om informatie in te zamelen om deze evaluaties op te stellen. Het OCAD schrijft deze evaluaties uit op basis van open bronnen en inlichtingen die het verkrijgt van de ondersteunende diensten. De ondersteunende diensten zijn de Federale politie, de lokale politie, de Dienst voor de Veiligheid van de Staat, de Algemene Dienst Inlichting en Veiligheid, de dienst Douane en Accijnzen (FOD Financiën), de dienst Vreemdelingenzaken (FOD Binnenlandse Zaken), de FOD Mobiliteit en Vervoer, de FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking, de algemene directie Crisiscentrum (FOD Binnenlandse Zaken), het directoraat-generaal Penitentiaire inrichtingen (FOD Justitie), de dienst Erediensten en Vrijzinnigheid binnen het directoraat-generaal Wetgeving, Fundamentele Rechten en Vrijheden (FOD Justitie) en de algemene administratie van de Thesaurie (FOD Financiën). Zoals de verwerende partij aangeeft verkrijgt het OCAD de informatie waarop ze zich baseert om een dreigingsniveau te bepalen uit verschillende bronnen.

ledere evaluatie van het OCAD zal overeenkomstig artikel 11, § 6 van hogervermeld koninklijk besluit van 28 november 2006 het niveau van de dreiging bepalen door zich te steunen op een beschrijving van de ernst en de waarschijnlijkheid van het gevaar of van de dreiging. De verschillende dreigingsniveaus zijn: 1° het 'Niveau 1 of laag' Indien blijkt dat de persoon, de groepering of de gebeurtenis die het voorwerp uitmaakt van de analyse niet bedreigd is; 2° het 'Niveau 2 of gemiddeld' Indien blijkt dat de dreiging tegen de persoon, de groepering of de gebeurtenis die het voorwerp uitmaakt van de analyse weinig waarschijnlijk is; 3° het 'Niveau 3 of ernstig' indien blijkt dat de dreiging tegen de persoon, de groepering of de gebeurtenis die het voorwerp uitmaakt van de analyse mogelijk en waarschijnlijk is; 4° het 'Niveau 4 of zeer ernstig' Indien blijkt dat de dreiging tegen de persoon, de groepering of de gebeurtenis die het voorwerp uitmaakt van de analyse ernstig en zeer nabij is.

De verwerende partij stelt terecht dat het gegeven dat het federaal parket het strafonderzoek zonder gevolg geklasseerd heeft, geen doorslaggevend element is.

Immers, het federaal parket oefent de strafvordering uit in het kader van een limitatieve lijst van misdrijven bedoeld in de artikelen 144ter en volgende van het Gerechtelijk wetboek. In die lijst zijn de volgende misdrijven opgenomen: misdaden en wanbedrijven tegen de veiligheid van de Staat; bedreiging met een aanslag of diefstal van kernmateriaal; georganiseerde mensensmokkel en mensenhandel; illegale wapenhandel; bendevoorming en criminele organisaties; terrorisme; de hiermee samenhangende misdrijven; de misdrijven die in belangrijke mate verschillende rechtsgebieden betreffen of een internationale dimensie hebben, in het bijzonder die van de georganiseerde criminaliteit. Door het strafonderzoek zonder gevolg te klasseren geeft het federaal parket aan dat tijdens het opsporingsonderzoek te weinig aanwijzingen in hoofde van de verzoekende partij werden vastgesteld om een strafvordering op te starten.

In tegenstelling tot het federaal parket moet de verwerende partij niet onderzoeken of er sprake is van een misdrijf bedoeld in de artikelen 144ter en volgende van het Gerechtelijk Wetboek, maar moet zij een risicoanalyse maken. In deze analyse gaat de verwerende partij na of er redelijke gronden bestaan om de verzoekende partij te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid. Ter bescherming van de nationale veiligheid kan de verwerende partij vervolgens de vluchtelingenstatus van de verzoekende partij intrekken. De omstandigheid dat de feiten die het federaal parket onderzocht heeft niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid, vormen geen beletsel voor de verwerende partij om die feiten in ogenschouw te nemen bij de toepassing van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet. Wat van belang is te weten of het concrete en relevante feiten betreffen die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad herhaalt dat de verwerende partij immers concrete, voldoende geobjectiveerde, consistente en zwaarwichtige gegevens moet aanbrengen waaruit een gevaar van de nationale veiligheid kan worden afgeleid

3.2.9. (...) Voorts motiveert de verwerende partij op basis van de nota's van het OCAD dat de verzoekende partij aan personen die gekend staan voor het geven van extremistische preken buiten de context van een moskee onderdak zou gegeven hebben. Dit zou mogelijks zelfs in het appartement van de verzoekende partij gebeurd zijn. Dit betreffen wederom zeer ernstige aantijgingen, doch is dit zeer algemeen en vaag gemotiveerd. Noch in de nota's van het OCAD noch in de andere stukken van het rechtsplegingsdossier kunnen hierover nadere toelichtingen gevonden worden. Er wordt niet aangegeven wanneer deze bijeenkomsten en preken gebeurd zijn, door welke personen deze preken gegeven werden, hoe vaak dit gebeurd is en wat de verwerende partij precies verstaat onder "extremistische preken". Uit het gehoorverslag van de verzoekende partij blijkt dat zij gedurende twee maanden onderdak heeft gegeven aan een persoon genaamd 'Tagir'. Deze persoon zou extreem religieus zijn en een wahabiet zijn (gehoorverslag 27 juli 2016, p.11 en gehoorverslag 16 mei 2019, p. 3 en 9). Ook heeft de verzoekende partij geld gestort op de telefoonkaart van een zekere 'Ramazan' (gehoorverslag 27 juli 2016, p.12). De stukken van het administratief dossier bevatten geen verdere informatie over deze personen. Op basis van het gehoorverslag kan niet vastgesteld worden dat de verwerende partij doelt op deze personen, waar ze stelt dat de verzoekende partij onderdak gegeven heeft aan personen die extremistische preken op nahouden. Een louter vermoeden of niet-gestaafde verdenkingen dat de verzoekende partij onderdak zou hebben gegeven aan personen die gekend staan voor het geven van extremistische preken buiten de context van een moskee, zonder enige andere vorm van duiding te geven, zijn onvoldoende om te kunnen oordelen dat de verzoekende partij een gevaar vormt voor de nationale veiligheid. Het is weliswaar bevreemdend dat de verzoekende partij verklaart dat ze onderdak gaf aan mensen van wie ze niet wist wie ze waren (gehoorverslag 16 mei 2019, p.9), maar zonder verdere informatie hierover laat dit element op zich niet toe te oordelen dat de verzoekende partij een gevaar vormt voor de nationale veiligheid en

dat daarom haar vluchtelingenstatus moet worden ingetrokken. De informatie opgenomen in de nota's van OCAD omtrent deze gebeurtenis(sen) is te algemeen en te vaag om hieruit een werkelijk en actueel gevaar voor de nationale veiligheid af te leiden. Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt niet dat deze informatie omwille van redenen van staatsveiligheid niet kan worden meegedeeld.

(...)

Hierbij kunnen de nota's van OCAD bepalend zijn, op voorwaarde dat deze nota's concrete, voldoende geobjectiveerde en zwaarwichtige gegevens aanbrengen waaruit een werkelijk en actueel gevaar voor de nationale veiligheid kan worden afgeleid. Zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat is dit in casu niet het geval »
[...]

2) Application au cas d'espèce

a) Résumé

81. Le requérant soutient que la décision attaquée, en se fondant uniquement sur les rapports de la Sûreté de l'Etat (ci-après SE) SE et de l'OCAM pour démontrer les raisons graves d'ordre public ou de sécurité nationale - devant primer sur sa vie privée et familiale, découlant de la durée de son séjour dans le Royaume, de l'absence de lien avec son pays d'origine, de son âge et des conséquences pour lui et les membres de sa famille d'une expulsion au Maroc - viole les dispositions et principes invoqués au moyen en ce que :

- Les rapports n'énonçant aucun fait précis, discours, tweet, poste internet, ou autre, ni ne situant les allégations des services de renseignements dans le temps, ils sont insuffisants pour démontrer que le comportement personnel du requérant représenterait une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société, la charge de la preuve reposant sur l'Etat belge et les conditions d'un retrait de séjour devant s'apprécier restrictivement ;

- Les facteurs (la nature ou l'ampleur des faits, le degré de responsabilité ou d'implication, la tendance à la récidive, le modus operandi, le caractère actuel des comportements incriminés, etc.), visés dans les travaux parlementaires pour pouvoir examiner la proportionnalité de la mesure ne pouvant pas être vérifiés, en raison de l'imprécision des allégations des rapports de la SE et de l'OCAM, la décision attaquée n'est pas revêtue d'une motivation adéquate et suffisante ;

- La décision attaquée viole les garanties procédurales prévues aux articles 23, 44bis et 45 de la loi du 15 décembre 1980, dès lors que les rapports de la SE et de l'OCAM affirment que le requérant est un dangereux terroriste/propagandiste, en le plaçant dans l'impossibilité de se défendre, puisque l'OE indique que ces rapports se suffisent à eux-mêmes et qu'il ne lui reviendrait pas de vérifier la qualité du contenu et la véracité des allégations reprises dans lesdits rapports ;

- La décision attaquée ne se fonde sur aucun fait, mais sur des affirmations de la SE et de l'OCAM, qui devraient s'appuyer sur des faits mais ne le sont pas, alors que l'OE ne justifie d'aucune raison tenant à la sûreté nationale qui empêcherait de préciser, par exemple, le contenu des discours problématiques, le lieu et la date auquel les propos auraient été tenus, de joindre le contenu de la propagande faite sur internet, etc. (cf. notamment art. 62 de la loi du 15 décembre 1980) ;

- En l'absence de faits précis, la décision attaquée empêche le requérant d'avoir accès à un recours conforme aux articles 30 et 31 de la directive 2004/38/CE qui exigent que la procédure de recours permette un examen de la légalité de la décision, en ce compris des faits et circonstances justifiant la mesure envisagée ;

- La décision attaquée se fonde sur des rapports antérieurs à l'arrêt de la Cour d'appel de Mons du 8 octobre 2020, qui décrivaient le requérant comme membre du GICM, alors qu'il est définitivement établi que tel n'est pas le cas, la Cour d'appel de Mons ayant précisé que la présomption d'innocence était un motif retenu pour examiner par priorité, sur la question de la prescription de l'action publique, celle relative à la recevabilité de l'action publique ; La décision attaquée se fonde également sur des rapports ultérieurs à octobre 2020 qui, manifestement, n'ont tenu aucun compte de la sanction radicale prononcée par la Cour d'appel de Mons et continuent à présenter le requérant comme coupable dans « l'affaire GICM » ;

- La décision attaquée a en réalité été prise pour des considérations de « prévention générale », considérant que toute personne « partisane du salafisme djihadiste ou scientifique et politique » - sans

rien démontrer concernant le requérant et sans examen réel de proportionnalité (cf. infra) - constitue une menace qu'il convient « d'éliminer » via l'éloignement du territoire ;

- Contrairement aux exigences découlant de la jurisprudence KADI et ZZ de la CJUE, mais également de celle de la CEDH susvisée, la décision attaquée - sans même que l'OE n'interroge la SE et l'OCAM pour disposer des informations nécessaires à l'évaluation prescrite par la loi - refuse de prendre en considération les contestations du requérant, l'absence base factuelle suffisamment solide/raisonnable permettant la contradiction, l'absence du moindre élément de preuve et les éléments à décharge (personnalité du requérant souffrant d'un PTSD sévère, irrecevabilité des poursuites dans l'affaire GICM pour déni flagrant de justice, etc.), alors qu'il n'existe aucun recours organisé pour que le requérant conteste l'exactitude et le bien-fondé des allégations de l'OCAM et de la SE, aucun mécanisme compensatoire aux restrictions drastiques aux droits fondamentaux du requérant (cf. CEDH, Muhammad et Muhammad c. Roumanie) ; la décision attaquée se contente ainsi de la « vraisemblance » des allégations floues de la SE et de l'OCAM et place votre Conseil dans l'impossibilité de réaliser le contrôle juridictionnel auquel le requérant a droit ;

Ce faisant la décision attaquée viole les droits de la défense, le droit d'accès au dossier, les principes de bonne administration (minutie et prudence), le principe de proportionnalité et l'obligation de motivation des actes administratifs, conçue comme une garantie contre l'arbitraire ;

- Les allégations de la SE et de l'OCAM sont relatives à des infractions pénales pour lesquelles le requérant n'est ni condamné, ni même poursuivi, de sorte qu'admettre la réalité, l'actualité et la gravité suffisante de ces allégations pour retirer le séjour au requérant, l'éloigner du territoire et lui interdire d'y revenir pendant 15 ans, équivaut à le considérer coupable desdites allégations/infractions, sans lui avoir fait bénéficier de la moindre garantie procédurale liée aux principes généraux d'effectivité et d'équité des procédures ;

- Ce faisant, la décision attaquée porte atteinte de manière manifestement déraisonnable aux droits du requérant, garantis par les articles 8, 9, 10 et 11 de la Convention européenne des droits de l'homme, puisqu'il ne ressort d'aucune base factuelle raisonnable/solide que le requérant aurait violé la loi dans l'exercice de ses droits et libertés fondamentales, alors même que les travaux préparatoires précisent que la jurisprudence de la CJUE sur la notion d'ordre public et de sécurité nationale ne permet pas de mettre fin au séjour « pour avoir fait un usage conforme à la loi de la liberté de manifester ses opinions ou de celle de réunion pacifique ou d'association »

b) Généralités quant à la pratique dénoncée

82. Dans sa note droit à être entendu, le requérant contestait les allégations de l'OCAM et de la SE, critiquait l'absence de base factuelle solide/raisonnable, violant ses droits de défense, sollicitait l'écartement de ces éléments, dépourvus de force probante, apportait des éléments à décharge et indiquait avoir saisi le Comité R d'une plainte (cf. dossier administratif, pp.24-51).

Alors que l'imprécision des éléments contenus dans les notes de la SE et de l'OCAM n'est pas contestée par la partie défenderesse, cette dernière n'a ni cherché à obtenir des informations complémentaires auprès de ces services, ni motivé sa décision quant à l'existence de « motifs intéressant la sûreté de l'Etat [qui] s'(...) opposent » (art.62 loi 15/12/1980) à la communication de « faits précis d'ordre public ».

Le conseil du requérant souligne qu'en vertu de l'article 3, §1, de la loi du 11 décembre 1998 relative à la classification et aux habilitations, attestations et avis de sécurité :

« Peuvent faire l'objet d'une classification : les informations, documents ou données, le matériel, les matériaux ou matières, sous quelque forme que ce soit, dont l'utilisation inappropriée peut porter atteinte à l'un des intérêts suivants :

- a) la défense de l'intégrité du territoire national et des plans de défense militaire;
- b) l'accomplissement des missions des forces armées;
- c) la sûreté intérieure de l'Etat, y compris dans le domaine de l'énergie nucléaire, et la pérennité de l'ordre démocratique et constitutionnel;
- d) la sûreté extérieure de l'Etat et les relations internationales de la Belgique;
- e) le potentiel scientifique et économique du pays;
- f) tout autre intérêt fondamental de l'Etat;
- g) la sécurité des ressortissants belges à l'étranger;
- h) le fonctionnement des organes décisionnels de l'Etat.

(i) la sécurité des personnes auxquelles en vertu des articles 104, § 2, ou Illquater, § 1er, du Code d'instruction criminelle, des mesures de protection spéciales sont octroyées ».

Les informations détenues par les services de renseignement ne sont dès lors pas toutes classifiées, de sorte qu'elles ne peuvent pas demeurer secrètes sans motif légitime et raisonnable.

A cet égard, l'article 43/5 de la loi organique des services de renseignement et de sécurité du 30 novembre 1998 apporte une précision importante, en matière de recours organisé devant le Comité R à l'encontre de l'utilisation de certaines techniques particulières par les services de renseignements :

« § 3. Le plaignant et son avocat peuvent consulter le dossier au greffe du Comité permanent R pendant cinq jours ouvrables, aux dates et heures communiquées par ce Comité. Ce dossier contient tous les éléments et renseignements pertinents en la matière, à l'exception de ceux qui portent atteinte à la protection des sources, à la protection de la vie privée de tiers, aux règles de classification énoncées par la loi du 11 décembre 1998 relative à la classification et aux habilitations, attestations et avis de sécurité, ou à l'accomplissement des missions des services de renseignement et de sécurité définies aux articles 7 et 11.

Le service de renseignement et de sécurité concerné se voit offrir la possibilité de donner au préalable son avis sur les données enregistrées dans le dossier qui peut être consulté.

Sauf si cela peut porter atteinte aux missions du service de renseignement et de sécurité concerné, le dossier accessible au plaignant et à son avocat permet au moins de déterminer :

1 ° le cadre juridique qui a fondé le recours à une méthode spécifique ou exceptionnelle de recueil des données ;

2° la nature de la menace et son degré de gravité qui ont justifié le recours à la méthode spécifique ou exceptionnelle de recueil de données ;

3° le type de données à caractère personnel recueillies lors de la mise en oeuvre de la méthode spécifique ou exceptionnelle, pour autant que ces données n'aient trait qu'au plaignant ».

Les informations factuelles nécessaires au requérant, pour pouvoir faire valoir utilement ses droits de défense, pourraient dès lors lui être fournies par l'OE. Les rapports de l'OCAM et de la SE figurant au dossier administratif ne sont pas des documents classifiés. Ils pourraient dès lors être complétés par ces services, sans violer le secret des sources ou autres intérêts supérieurs, en précisant les faits reprochés au requérant (contenu du discours, lieu, date, post face book ou autres, etc.). Rien ne justifie, face à la critique du requérant, que l'OE, sans investiguer sa plainte, considère les allégations des services de renseignements comme suffisantes pour établir sa dangerosité grave et actuelle.

Le conseil du requérant note que l'article 43/6 de la loi du 30 novembre 1998 permet au Comité R, en cas d'illégalité, d'ordonner la cessation de la mesure, l'interdiction d'exploitation et la destruction des informations illégales. Un tel contrôle n'existe malheureusement pas pour ce qui concerne les rapports de l'OCAM et de la SE communiqués à l'OE.

Il n'en demeure pas moins que l'absence d'investigation de la part de l'OE, cumulé à l'absence de motivation quant au caractère secret des bases factuelles des allégations des services de renseignement, est contraire au principe de motivation et aux droits de la défense.

83. Comme l'indique la Cour européenne des droits de l'homme, si le droit d'accès aux éléments factuels pertinents, aux documents et aux informations du dossier n'est pas absolu, il n'en demeure pas moins que la lutte contre le terrorisme ne peut pas impliquer que l'étranger se voit priver de toute possibilité effective de faire valoir sa position.

Il doit bénéficier d'une protection contre l'arbitraire : les restrictions à ses droits doivent être dûment motivées et il est nécessaire de prévoir une procédure permettant de contrôler de manière appropriée les motifs du refus de communication des informations sollicitées ainsi que la pertinence des motifs de sécurité nationale invoqués contre lui.

En l'espèce, dès qu'il a appris l'existence et la teneur des notes de l'OCAM et de la SE, le requérant s'est plaint au seul organe habilité à exercer un contrôle sur les services de renseignement : le Comité R. Il a réitéré ses griefs dans sa note droit à être entendu (cf. dossier administratif).

Les conseils du requérant estiment que le Comité R ne constitue pas l'organe indépendant visé par la jurisprudence de la CJUE ou de la CEDH, notamment parce qu'il n'existe pas en Belgique de possibilité pour le requérant de disposer d'un représentant habilité à avoir accès à toutes les informations et à défendre ses intérêts. Aucune procédure n'est organisée devant le Comité R. Aucun délai n'est fixé. Aucune conséquence ne résulte de la saisine de cet organe pour l'OE.

En tout état de cause, alors que ce recours est pendant, l'OE a fait choix de continuer à utiliser, sans frein et sans s'en justifier, les allégations critiquées des services de renseignement, expliquant cette attitude par le fait qu'« Aucun document n'a été présenté indiquant que le Comité permanent prend des mesures ou contredit les informations disponibles ». Le requérant est libre depuis 11 ans. Rien, dans le dossier administratif, ne vient justifier la soudaine « urgence » à agir contre lui. Cette attitude de la partie défenderesse est, à nouveau, contraire aux droits de défense du requérant dès lors que, refusant d'exercer le moindre contrôle, elle refuse également d'attendre l'issue du recours introduit par le requérant auprès du seul organe qui disposera de toutes les informations/sources desquelles sont extraites les allégations critiquées des services de renseignement.

Ni l'Office des étrangers, ni Votre Conseil, ni le requérant ne dispose de la possibilité de vérifier s'il existe des motifs pertinents et suffisants pour interdire au requérant d'avoir connaissance des bases factuelles, des sources et des pièces du dossier, gardées secrètes mais utilisées par l'OCAM et la SE pour affirmer qu'il existerait des raisons de sécurité nationales justifiant son retrait de séjour, son éloignement et l'interdiction d'entrée sur le territoire belge pendant 15 ans. Aucune autorité indépendante n'a identifié et mis en balance les intérêts tenant à la préservation de la sécurité nationale et ceux du requérant. Aucun élément compensateur n'a été recherché par les autorités pour contrebalancer concrètement les effets dénoncés aux restrictions des droits du requérant.

En conséquence et dès lors qu'il n'existe aucune présomption en faveur de l'existence et du bien-fondé des raisons tirées de la Sûreté de l'Etat, il y avait lieu d'écarter les notes de la SE et de l'OCAM, de refuser de prendre en considération les allégations contestées de ces services de renseignements.

84. Dans sa note droit à être entendu, le requérant avait notamment fait valoir que les autorités belges, en vertu des articles 29 et 30 du Code d'instruction criminelle, ont l'obligation de dénoncer les crimes ou délits dont elles ont connaissance, de sorte qu'à défaut de dénonciation, il fallait conclure qu'il n'existait pas d'éléments suffisants pour penser qu'une infraction aurait été commise.

La décision attaquée ne répond pas à cette critique.

Pourtant, les articles 19/1 et 20 de la loi organique des services de renseignement et de sécurité du 30 novembre 1998 disposent :

« Art. 19/1. En vue de l'application de l'article 29 du Code d'instruction criminelle, lorsque la mise en oeuvre des méthodes spécifiques ou exceptionnelles révèle des indices sérieux relatifs à la commission d'un crime ou d'un délit ou indique, sur la base d'une suspicion raisonnable que des faits punissables vont être commis ou ont été commis mais ne sont pas encore connus, les services concernés portent immédiatement ceux-ci à la connaissance de la commission. La commission examine les données ainsi recueillies quel que soit le support qui fixe ces données.

Si la commission constate l'existence d'indices sérieux qui peuvent conduire à la commission d'un crime ou d'un délit, ou d'une suspicion raisonnable que des faits punissables vont être commis ou ont été commis mais ne sont pas encore connus, le président en dresse procès-verbal non classifié. Ce procès-verbal est transmis sans délai au procureur du Roi ou au procureur fédéral, le dirigeant du service étant préalablement entendu sur les conditions de cette transmission et sur le contenu du procès-verbal.

Ce procès-verbal précise les indices sérieux qui peuvent éventuellement être utilisés en justice.

Ce procès-verbal ne peut constituer le motif exclusif ni la mesure prédominante conduisant à la condamnation d'une personne. Les éléments contenus dans ce procès-verbal doivent être étayés de manière prédominante par d'autres éléments de preuve.

Le procureur du Roi ou le procureur fédéral informe le président de la commission des suites réservées à la transmission du procès-verbal. Le président de la commission en informe à son tour le dirigeant du service concerné.

Art. 20.§ 1er. Les services de renseignement et de sécurité, les services de police, les autorités administratives et judiciaires veillent à assurer entre eux une coopération mutuelle aussi efficace que

possible. Les services de renseignement et de sécurité veillent également à assurer une collaboration avec les services de renseignement et de sécurité étranger »[...].

Partant, l'absence d'information ou d'instruction judiciaire contre le requérant témoigne du fait qu'il n'existe ni indice sérieux, ni suspicion raisonnable de commission d'une infraction de sa part.

85. Or, les infractions terroristes, cumulée à celle visées par la loi du 30 juillet 1981 tendant à réprimer certains actes inspirés par le racisme ou la xénophobie, couvrent un spectre extrêmement large de comportements :

- Art 137 du Code pénal : commission ou menace de commettre un attentat ;
- Art 139 du Code pénal : participation à quel titre que ce soit à l'activité d'un groupe terroriste ; « l'infraction dont question aux articles 139 et 140 du Code pénal demeurera établie même si la vocation du groupe ne s'est pas encore concrétisée par le moindre acte préparatoire à l'exécution d'un acte terroriste et/ou si le participant ignore tout desdits actes terroristes qui sont susceptibles d'être posés - éventuellement sous d'autres cieux - par d'autres membres du groupement, pourvu que, ce faisant, il contribuait à créer - fut-ce à une très petite échelle et/ou très indirectement - les conditions permettant au groupe pris dans son ensemble de devenir opérationnel » (jugement du 16 février 2006, affaire GICM) ;
- Art 1406/s du Code pénal : incitation directe ou indirecte à la commission d'une infraction à caractère terroriste : « Sans préjudice de l'application de l'article 140, toute personne qui diffuse ou met à la disposition du public de toute autre manière un message, avec l'intention d'inciter à la commission d'une des infractions visées aux articles 137 ou 140sexies, à l'exception de celle visée à l'article 137, § 3, 6°, sera punie de la réclusion de cinq ans à dix ans et d'une amende de cent euros à cinq mille euros. La peine sera la réclusion de dix ans à quinze ans et une amende de cinq mille euros à dix mille euros si la diffusion ou la mise à disposition du public visée à l'alinéa 1er s'adresse spécifiquement à des mineurs » ;
- Art 140fer du Code pénal : « Sans préjudice de l'application de l'article 140, toute personne qui recrute une autre personne pour commettre ou contribuer à commettre l'une des infractions visées aux articles 137, 140 ou 140sexies, à l'exception de celle visée à l'article 137, § 3, 6°, sera punie de la réclusion de cinq ans à dix ans et d'une amende de cent euros à cinq mille euros »
- Art. 140quater du Code pénal : donner une formation à des méthodes terroristes
- Art. 140quinquies du Code pénal : recevoir une formation terroriste ;
- Art. 140sexies du Code pénal : quitter ou revenir sur le territoire en vue de la commission d'une infraction à caractère terroriste ;
- Art. 141 du Code pénal : fourniture, par quelque moyen que ce soit, directement ou indirectement, des moyens matériels, y compris une aide financière, à des fins terroristes ;
- Art. 20 de la loi du 30 juillet 1981 : « Est puni d'un emprisonnement d'un mois à un an et d'une amende de cinquante euros à mille euros, ou de l'une de ces peines seulement : 1° Quiconque, dans l'une des circonstances indiquées à l'article 444 du Code pénal, incite à la discrimination à l'égard d'une personne, en raison de l'un des critères protégés, et ce, même en dehors des domaines visés à l'article 5; 2° Quiconque, dans l'une des circonstances indiquées à l'article 444 du Code pénal, incite à la haine ou à la violence à l'égard d'une personne, en raison de l'un des critères protégés, et ce, même en dehors des domaines visés à l'article 5; 3° Quiconque, dans l'une des circonstances indiquées à l'article 444 du Code pénal, incite à la discrimination ou à la ségrégation à l'égard d'un groupe, d'une communauté ou de leurs membres, en raison de l'un des critères protégés, et ce, même en dehors des domaines visés à l'article 5; 4° Quiconque, dans l'une des circonstances indiquées à l'article 444 du Code pénal, incite à la haine ou à la violence à l'égard d'un groupe, d'une communauté ou de leurs membres, en raison de l'un des critères protégés, et ce, même en dehors des domaines visés à l'article 5. 5° Quiconque, dans l'une des circonstances indiquées à l'article 444 du Code pénal, nie, minimise grossièrement, cherche à justifier ou approuve des faits correspondant à un crime de génocide, à un crime contre l'humanité ou à un crime de guerre tel que visé à l'article 136quater du Code pénal, établis comme tels par une décision définitive rendue par une juridiction internationale, sachant ou devant savoir que ce comportement risque d'exposer soit une personne, soit un groupe, une communauté ou leurs membres, à la discrimination, à la haine ou à la violence, en raison de l'un des critères protégés ou de la religion, au sens de l'article 1er, § 3, de la décision-cadre du Conseil de l'Union européenne du 28 novembre 2008 sur la lutte contre certaines formes et manifestations de racisme et de xénophobie au moyen du droit pénal, et ce, même en dehors des domaines visés à l'article ».

De surcroît, le requérant avait relevé que le Plan national de sécurité « détermine les phénomènes criminels que la police intégrée doit appréhender prioritairement ». Or, le Plan national de sécurité 2016-2019 prévoit, comme première desdites priorités, « Radicalisme, extrémisme violent et terrorisme ».

Depuis les attentats du 22 mars 2016, il est de notoriété commune que la collaboration entre les divers services de renseignement, la police et les parquets s'est très sensiblement accrue. La circulaire du Collège des Procureurs généraux du 8 décembre 2016 indique ainsi que les membres du ministère public ont accès à la banque de données FTF (Foreign terrorist Fighter).

C'est dans ce contexte de lutte prioritaire contre le terrorisme et l'extrémisme qu'il convenait également d'apprécier les éléments avancés par les services de renseignement. Dans ledit contexte, en présence d'indice sérieux ou de suspicion raisonnable de commission d'une infraction, les organes de renseignement auraient - dû - dénoncer les faits aux autorités de poursuites, permettant ainsi la tenue d'une procédure équitable pour légalement établir - ou non - la culpabilité du requérant.

A défaut de dénonciation de ce type, il peut raisonnablement être conclu qu'il n'existe ni indice sérieux, ni suspicion raisonnable contre le requérant de la commission d'une des nombreuses infractions visées ci-avant, dont le champ d'application couvre un éventail extrêmement large de comportements, de sorte que, dès lors que les allégations des services de renseignements sont imprécises et contestées, les assertions de l'OCAM et de la SE ne peuvent/pouvaient pas être tenues pour établies par l'OE.

86. Le conseil du requérant attire encore l'attention de votre Conseil sur l'arrêt M. et autres c. Bulgarie de la CEDH, qui expose :

«93. En l'espèce, le gouvernement défendeur n'a pas contesté que les requérants avaient établi une véritable « vie familiale » en Bulgarie, au sens de l'article 8, et que l'expulsion de MM, si elle était effectuée, constituerait une ingérence des autorités étatiques avec le droit des requérants au respect de leur vie familiale. (...)

(...)

95. La première de ces exigences, à savoir que toute ingérence soit « prévue par la loi », n'impose pas seulement que l'ingérence ait un fondement en droit interne, mais concerne également la qualité de cette loi, exigeant qu'elle soit compatible avec l'état de droit. La loi doit, en outre, offrir une certaine protection juridique contre les ingérences arbitraires des autorités (voir, parmi de nombreuses autres, Kaushal et autres c. Bulgarie, no 1537/08, § 26, 2 septembre 2010).

96. La Cour observe que dans un certain nombre d'affaires contre la Bulgarie, elle a constaté que les expulsions ordonnées pour des motifs allégués de sécurité nationale ne satisfaisaient pas au critère de légalité de la Convention, car la loi, les procédures et la pratique pertinentes n'offraient même pas un degré minimum de protection contre arbitraire (voir Al-Nashif et autres, précité ; Musa et autres c. Bulgarie, n° 61259/00, 11 janvier 2007 ; Hasan c. Bulgarie, n° 54323/00, 14 juin 2007 ; Bashir et autres c. Bulgarie, n° 65028/01, 14 juin 2007, CG et autres c. Bulgarie, n° 1365/07, 24 avril 2008, Raza, précité, et Kaushal et autres, précité).

97. Les trois derniers arrêts (C.G. et autres, Raza et Kaushal et autres) concernaient la même législation et la même pratique internes que la présente affaire. En particulier, dans C.G. et autres, la Cour a estimé que, premièrement, les juridictions internes avaient permis à l'exécutif d'étendre la notion de sécurité nationale au-delà de son sens naturel et, deuxièmement, ces juridictions n'avaient pas examiné si l'exécutif était en mesure de démontrer l'existence de faits spécifiques servant comme base pour son évaluation que le requérant présentait un risque pour la sécurité nationale, et a plutôt fondé ses décisions uniquement sur des déclarations non corroborées du ministère de l'Intérieur. Sur cette base, la Cour a estimé que l'ingérence dans la vie familiale des requérants n'était pas « prévue par la loi » (ibidem, §§ 42-47 et 49).

98. En l'espèce, l'arrêté d'expulsion contre MM était fondé sur une déclaration, contenue dans un document interne du Service national de sécurité du ministère de l'Intérieur, selon laquelle il était impliqué dans le trafic de migrants et représentait donc une menace pour la sécurité nationale. Ce document, qui n'a pas été soumis à la Cour, ne mentionnait apparemment pas les motifs factuels et les éléments de preuve sur lesquels se fondait la déclaration. Comme dans les autres affaires similaires contre la Bulgarie, il n'a pas été allégué que MM ait jamais été inculpé d'infractions connexes. Ainsi, l'arrêté d'expulsion a été émis sur la base d'une évaluation purement interne d'informations non divulguées. Par ailleurs, comme dans les autres affaires citées ci-dessus, la Cour administrative suprême a rejeté le recours contre l'arrêté d'expulsion, s'estimant liée par la déclaration déclaratoire susmentionnée. Le tribunal a estimé que l'agence gouvernementale qui avait publié la déclaration avait une sorte de pouvoir de certification, qui devait être respecté inconditionnellement. Le tribunal refusa ainsi de rechercher si les allégations portées contre MM avaient un fondement objectif (paragraphe 11, 24, 25 et 31 ci-dessus).

99. De l'avis de la Cour, la pratique ci-dessus de la Cour administrative suprême bulgare ne prend pas en considération la nature de la question dont elle est saisie - une prétendue ingérence de l'exécutif dans un droit de l'homme fondamental.

100. La Cour rappelle que les notions de légalité et d'état de droit dans une société démocratique exigent que les mesures affectant les droits fondamentaux de l'homme fassent l'objet d'une forme quelconque de procédure contradictoire devant un organe indépendant compétent pour examiner les motifs de la décision et les éléments de preuve pertinents, le cas échéant avec des ajustements procéduraux appropriés liés à l'utilisation d'informations classifiées (voir *Al-Nashif* précité, §§ 123- 24). L'organe en question doit également être compétent pour examiner si les mesures prises poursuivent un but légitime et sont proportionnées.

101. L'individu doit pouvoir contester l'affirmation de l'exécutif selon laquelle la sécurité nationale est en jeu. Alors que l'évaluation par l'exécutif de ce qui constitue une menace pour la sécurité nationale aura naturellement un poids important, l'autorité indépendante doit être en mesure de réagir dans les cas où l'invocation de ce concept n'a aucun fondement raisonnable dans les faits ou révèle une interprétation de la « sécurité nationale » qui est illégale ou contraire au bon sens et arbitraire. À défaut de telles garanties, la police ou d'autres autorités de l'État pourraient empiéter arbitrairement sur les droits protégés par la Convention (*ibid.*).

102. En l'espèce, la Cour administrative suprême n'a pas procédé à un examen indépendant sérieux de l'arrêté d'expulsion contre MM. ses propres déclarations générales, qu'un étranger était une menace pour la sécurité nationale et devait être expulsé. Étant donné que ces « certifications » étaient fondées sur des informations internes non divulguées et étaient considérées comme échappant à tout examen judiciaire sérieux, il n'y avait aucune garantie contre l'arbitraire.

(...)

104. Au vu de cette conclusion, la Cour n'est pas tenue d'examiner les questions en suspens, qui concernent l'existence d'un but légitime et la proportionnalité.

105. Il s'ensuit qu'il y aurait violation de l'article 8 de la Convention en cas d'exécution de l'arrêté d'expulsion du 6 décembre 2005 » [...].

Le requérant se trouve dans une situation parfaitement similaire à celle de M., de sorte que la décision attaquée viole, pour les mêmes motifs que ceux relevés par la Cour, les articles 8 et 13 de la Convention européenne des droits de l'homme.

87. Partant, sans même analyser le détail des critiques du requérant, il y a lieu d'admettre que la décision attaquée - en se fondant de manière unique sur les notes de l'OCAM et de la SE, dépourvues de base factuelle raisonnable et dûment contestées, pour considérer que le requérant représenterait une menace réelle, actuelle et particulièrement grave pour la sécurité nationale - résulte d'une erreur manifeste d'appréciation et viole

- l'obligation de motivation formelle des actes administratifs ;
- les principes de bonne administration : devoir de minutie et de précaution, devoir de soin, gestion consciencieuse, principe du raisonnable ;
- les articles 7, 10, 11, 12, 41, 42, 47 et 48 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne ;
- le principe général de droit du respect des droits de la défense ;
- ainsi que les articles 6, 8, 9, 10 et 11 de la Convention européenne des droits de l'homme et des libertés fondamentales.

c) Critiques en l'espèce

88. Dans sa note droit à être entendu, le requérant contestait les allégations de l'OCAM et de la SE, critiquait l'absence de base factuelle solide/raisonnable, violant ses droits de défense, sollicitait l'écartement de ces éléments, dépourvus de force probante, apportait des éléments à décharge et indiquait avoir saisi le Comité R d'une plainte (cf. dossier administratif, pp.24-51).

La décision attaquée rejette cette argumentation en se fondant sur certains arrêts de Votre Conseil, desquels elle déduit qu'il n'appartiendrait pas/jamais aux services administratifs de vérifier le contenu et la véracité des notes émises par les services de sécurité et de renseignement. Cette assertion est contraire à la jurisprudence précitée de la CJUE et de la CEDH, dont notamment l'arrêt *phare Muhammad*

Muhammad, du 20 octobre 2020, ou Usmanov, du 22 décembre 2020 (cf. pièce 7), postérieurs aux deux arrêts principaux de votre Conseil cités par la partie défenderesse pour assoir sa position (n°205.349 et 226.761), de telle sorte que la décision attaquée n'est pas motivée de manière adéquate et pertinente.

Par ailleurs, les arrêts cités par la partie défenderesse ont tous été rendus en extrême urgence, ce qui a nécessairement impacté sur les capacités des individus à se défendre, compte tenu des délais restreints pour introduire leur recours, et concernent des cas substantiellement différents de celui du requérant, de sorte que cette référence constitue une motivation stéréotypée contraire aux obligations de motivation formelle des actes administratifs :

- CCE, 14 juin 2018, n° 205.349 : il s'agissait de l'abrogation d'un visa pour une personne soupçonnée d'être une espionne, dans lequel votre Conseil a relevé que le secret des sources pouvait justifier le caractère « lacunaire » des informations transmises et dans lequel il était relevé que le Comité R était chargé de contrôler les activités de la SE ; il ne ressort pas de cet arrêt que la requérante ait invoqué la protection de ses droits fondamentaux et, notamment, le respect de ses droits de défense ; Tant les faits que le moyen divergent complètement du présent cas ;

- CCE, 26 septembre 2019, n°226.761 : il s'agissait d'une personne condamnée par le Tribunal correctionnel le 27 octobre 2014 et le 28 juin 2017, en aveu, du chef d'avoir participé aux activités d'un groupe terroriste, pour diffusion de propagande en faveur de l'IS, via son compte FaceBook, qui avait vu une décision de fin de séjour confirmée par un arrêt en chambres réunies de votre Conseil mais qui avait introduit une demande de carte de séjour, ensuite, comme descendant de Belge ; Dans cet arrêt, votre Conseil rappelle qu'il « incombe dès lors à l'autorité de démontrer que, par son comportement, l'intéressée constitue une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société » (33.2.2.2) et que « la partie requérante critique la note de la Sûreté de l'Etat du 14 janvier 2009, mais sans étayer à suffisance ses affirmations » et estime que « la partie requérante tente de minimiser les faits » (3.3.20205) [...] ;

En l'espèce, le requérant n'a jamais été condamné ; Au contraire, il a fait l'objet d'un déni flagrant de justice et souffre d'un grave PTSD à cause de sa détention, de sa condamnation passée inique et du risque encouru en cas d'éloignement vers le Maroc ; Dans la présente affaire, le requérant ne minimise aucun fait ; L'OE, par contre, minimise à l'extrême l'irrecevabilité des poursuites, en continuant de prétendre que le requérant serait un terroriste/extrémiste/djihadiste prônant ou avalisant la violence, sans qu'aucun fait précis ne soit mentionné et aucun document probant ne soit fourni ;

- CCE, 22 février 2021, 249.495 : Bien que cet arrêt ait refusé de prendre en considération les éléments communiqués permettant de douter des assertions de la SE, le requérant souligne que le demandeur était un imam, arrivé en Belgique en 2017, de nationalité espagnole, de sorte que votre Conseil a considéré que la décision attaquée n'était pas disproportionnée ;

Au-delà de l'énorme différence au niveau des faits de la cause, il ne ressort pas dudit arrêt que le requérant invoquait la violation de « ses droits de défense », ni les arrêts de la CJUE et de la CEDH sur cette question, comme développé dans le présent recours, de sorte que cet arrêt n'a pas pu statuer et répondre aux griefs soulevés par le requérant ; Sa seule évocation n'est dès lors pas de nature à rencontrer l'argument essentiel développé par le requérant dans sa note droit à être entendu.

Dès lors que, comme rappelé sous le titre « les principes », plus l'intégration est profonde, plus le danger doit être important, qu'un minimum de garanties procédurales doit être offerte aux individus, qui ne peuvent pas être sanctionnés pour avoir fait un usage conforme à la loi de leurs libertés de manifester leurs opinions ou de réunion pacifique ou d'association, il convient d'admettre que la référence aux trois arrêts précités ne rencontre pas les exigences de motivation, en l'espèce, quant au défaut de force probante suffisante des allégations de la SE et de l'OCAM pour démontrer la menace réelle, actuelle et particulièrement grave pour un intérêt fondamental de la société que représenterait - quod certes non - le requérant, objet d'un déni flagrant de justice, libre depuis 10 ans, sans casier judiciaire et ne faisant l'objet d'aucune poursuite judiciaire.

Ce faisant, la décision attaquée viole les principes et la jurisprudence développés ci-avant ou, à tout le moins, est dépourvue de motivation adéquate, pertinente et suffisante.

89. En l'espèce, le dossier administratif nous apprend ce qui suit.

Interrogé par l'administration pénitentiaire, l'Office des Etrangers a exposé à plusieurs reprises que le requérant disposait d'un droit au séjour et ne pouvait pas être expulsé. Dans un courrier du 3 mars 2011,

il était ainsi précisé que l'article 21 de la loi du 15 décembre 1980 interdisait d'expulser du Royaume un étranger né en Belgique.

Le 14 février 2017, avant même l'adoption de la loi du 24 février 2017, l'Office des Etrangers a commencé à interroger l'OCAM et la Sûreté de l'Etat (ci-après SE) afin de connaître leur analyse de la menace.

Dans un courrier du 23 mars 2017, l'OCAM indiquait avoir une « crainte fondée » que l'intéressé ne parte en Syrie ou en Irak. Force est de constater que cette crainte s'est avérée non-fondée. Elle n'est plus reprise par la suite. L'OCAM pointait également les sympathies, l'entourage et le profil radical du requérant.

Dans un courrier du 9 mai 2017, la SE indiquait que le requérant ferait partie du groupe de Maaseik, en lien avec l'organisation terroriste GICM. La SE indiquait que le requérant était toujours en contact avec ses « compagnons » du groupe de Maaseik. Elle indiquait que certains membres du « groupe », sans préciser qui, seraient partis en Syrie, notamment rejoindre l'Etat islamique et que le requérant, en tant que leader, devrait être considéré comme responsable. Le requérant serait en contact dans et à l'extérieur du pays avec des personnes en lien avec les réseaux terroristes.

Rien n'explique dans cette note pourquoi le requérant, affecté des pathologies relevées ci-avant, pourrait être considéré comme « un leader », ce qu'il réfute. Aucun nom n'est cité, aucune précision donnée.

Le 8 janvier 2018, l'OCAM écrivait que le requérant serait un prédicateur radical, un propagateur de la haine qui aurait une attitude très négative à l'égard du mode de vie occidental et de l'Etat de droit. Différentes personnes de « son public » auraient l'intention de partir faire le djihad en Syrie. Le requérant organiserait des retraites dans les Ardennes.

L'OCAM ne donne aucune précision sur les personnes « problématiques » de l'entourage du requérant, sur le contenu de ses « prêches », leur fréquence ou le lieu. Le requérant conteste totalement avoir un discours de haine.

Le 9 janvier 2018, la SE réitérait mot pour mot sa note de 2017, précisant que la Cour de cassation avait rendu un arrêt en 2013 et que la Cour d'appel de Mons n'avait pas encore statué.

Suite à une demande d'actualisation de l'Office des Etrangers, l'OCAM a indiqué le 21 mai 2019 que le requérant représenterait une menace niveau 2 terroriste, soit une menace peu vraisemblable, et niveau 3 extrémisme, soit une menace possible et vraisemblable. Pour ce faire, l'OCAM rappelle la condamnation du requérant dans l'affaire GICM. Il indique que, depuis sa libération, le requérant aurait émergé dans le milieu radical et extrémiste. On aurait remarqué dans son entourage des membres de ShariaForBelgium. Il serait un prédicateur radical, adoptant une attitude négative vis-à-vis de l'Occident. Des personnes « du public » auraient l'intention de partir en Syrie. Il existerait des soupçons de recrutement. Il a fait des retraites dans les Ardennes.

A nouveau, aucun lieu, aucun nom, aucune date, aucun contenu de ce qui aurait été dit, aucune caractérisation des « contacts problématiques » du requérant,...

La SE indiquait quant à elle qu'elle ne disposait pas nouvelles informations.

Relancé une nouvelle fois en 2020 par l'OE, le ton se durcit étrangement à l'égard du requérant. La SE a écrit ainsi le 23 décembre 2020 :

« Ces dernières années, [O.A.] est devenu le chef (spirituel) incontesté du groupe Maaseik. [O.] est un partisan de l'idéologie salafiste djihadiste et d'organisations terroristes telles que l'État islamique.

[O.] diffuse cette idéologie rigide et fondamentaliste parmi les autres membres du Groupe de Maaseik et les incite à envoyer de l'argent à des personnes partageant les mêmes idées en Syrie.

[O.] est actif en ligne sur des sites web, des forums et des médias sociaux pro- IS ».

En note de bas de page, la SE prétend que le GICM serait responsable des attentats de Casablanca (2003) et Madrid (2004). Elle indique que le Groupe de Maaseik contiendrait les « anciens » du GICM et d'autres musulmans extrémistes plus jeunes. Certains membres seraient partis en Syrie et morts là-bas.

Nulle mention n'est faite de l'arrêt de la Cour d'appel de Mons du 8 octobre 2020, pourtant communiqué à la SE dans le dossier « frère » de Monsieur EL HASKI, dès le 13 novembre 2020 (pièce 25 jointe à la NDE). Le requérant conteste absolument avoir utilisé les médias sociaux pour exprimer une idéologie salafiste djihadiste extrémiste. Son conseil relève qu'il serait extrêmement aisé pour les services de renseignement de fournir la preuve de cette allégation, si elle était exacte (impression de la page ; photographie des messages ; etc.). Par contre, il est impossible au requérant d'apporter une preuve négative à cet égard.

Le 3 mars 2021, l'OCAM indique, quant à lui, que le requérant constituerait une menace niveau 3 sans plus préciser s'il s'agit d'une menace terroriste ou extrémiste. Les conseils du requérant sont extrêmement interpellés par cette « évaluation » .

L'OCAM indique que le requérant serait membre du GICM, responsable des attentats de Casablanca et de Madrid. Il aurait fait partie de la cellule logistique belge du GICM. En octobre 2020, les « nouvelles poursuites » ont été déclarées irrecevables. Il ressortirait des informations en sa possession que, depuis sa libération, le requérant soutiendrait toujours une idéologie radicale et extrémiste. Il aurait été observé dans « l'entourage de membres de ShariaForBelgium ». Il serait un prédicateur salafiste de la région du Limbourg. Son discours serait complaisant et promouvrait le djihad. Le contexte sociale et l'entourage serait inquiétant. Il y aurait plein d'informations - lesquelles ? - démontrant son intégration structurelle dans différents réseaux extrémistes, en plus de son appartenance suspectée au GICM. En tant que prédicateur et propagandiste de l'Etat islamique, il aurait indéniablement l'intention de radicaliser et de recruter autrui. Il serait un pilier du groupe de Maaseik et en exercerait le contrôle.

Il est bien évident qu'il n'y a pas eu de « nouvelles » poursuites GICM et que l'arrêt de la Cour d'appel de Mons annihile toutes les décisions précédentes, disant pour droit et définitivement que le requérant n'est pas coupable des infractions qui lui ont été reprochées, qu'il n'est pas un membre dirigeant du GICM.

90. Le requérant considère que les notes de la SE et de l'OCAM antérieures au 8 octobre 2020 auraient dû être écartées par l'OE, dès lors qu'elles n'ont pas pu tenir compte de la décision fondamentale de la Cour d'appel de Mons.

En se fondant sur les notes de 2017 à 2019, la décision attaquée viole l'obligation de motivation formelle des actes administratifs, en ce qu'elle se fonde sur des éléments dépourvus de caractère exact, adéquat et pertinent.

Ne pourraient ainsi être « acceptables » dans les assertions de l'OCAM et de la SE, que celles relatives au comportement adopté après la sortie de prison du requérant. Lesdites assertions sont toutefois absolument contestées et n'ont jamais entraîné la mise en oeuvre de l'action publique (cf. supra), de sorte qu'elles ne peuvent se voir octroyer, en tant que telles et à défaut de se baser sur le moindre fait précis, de force probante suffisante pour considérer que le comportement personnel du requérant constituerait une menace réelle, actuelle et grave pour la sécurité nationale.

91. Le requérant souligne que ses prétendues prêches radicales sont « dénoncées » dès 2018 et que rien par la suite ne vient préciser/étayer cette allégation, contestée, ni l'actualiser.

Dans sa note droit à être entendu, il indiquait :

« Concernant l'actualité de la menace, les conseils du requérant soulignent également que les notes de la SE et de l'OCAM ne font nullement apparaître qu'un comportement récent du requérant pourrait être « épinglé ». Les notes de 2020 et de 2021 ne semblent en effet faire que « recycler », avec d'autres mots, ce qui étaient exposés déjà en 2017, sans tenir compte de l'élément fondamental que constitue l'arrêt de la Cour d'appel de Mons du 8 octobre 2020 » (cf. dossier administratif, p. 50).

La décision attaquée n'est pas motivée sur ce point. Dès lors qu'aucun comportement du requérant n'est situé dans le temps, il manifeste que l'OE, qui a la charge de la preuve, n'a pas démontré l'actualité de la menace, de sorte que la décision attaquée viole, entre autres, l'article 23 de la loi du 15 décembre 1980.

92. Le requérant constate que deux notes des services de renseignements sont postérieures au 8 octobre 2020 : note de la SE 23 du décembre 2020 et note de l'OCAM du 3 mars 2021 (pièce 22).

Dans la note de la SE, il est affirmé que le requérant serait le leader indubitable du « Groupe de Ma[as]jeik ». Une note de bas de page expose, quant à celui-ci, qu'il était la cellule belge du GICM, responsable des attentats de Madrid et de Casablanca. Ainsi, non seulement cette note continue de prétendre que le requérant serait coupable dans l'affaire GICM mais encore elle attribue des attentats au GICM, alors que des décisions judiciaires étrangères sont venues établir le contraire (cf. infra).

La note de l'OCAM procède de la même manière. Elle ne tire aucune conséquence de l'arrêt de la Cour d'appel de Mons, mentionnant à de multiples reprises le GICM à charge du requérant, et continue à présenter le requérant comme membre du groupe de Ma[as]jeik, de la « cellule belge du GICM », qui serait responsable des attentats de Madrid et Casablanca. Cette note parle de manière absurde - et contraire au droit - du fait que « de nouvelles poursuites » auraient été déclarées irrecevables, alors que ce sont les poursuites initiales qui ont été déclarées irrecevables pour déni flagrant de justice.

En conséquence la décision attaquée est entachée d'une contradiction dans ses motifs, qui équivaut à une absence de motivation. En effet, d'un part, elle expose que « Les éléments de la procédure pénale concernant le GICM, qui étaient basés sur des informations obtenues par le Maroc via la torture, n'ont pas été pris en considération. Comme vous n'avez pas été condamné pour appartenance à un groupe terroriste, il n'est pas non plus tenu compte desdits éléments ». Mais d'autre part, elle continue à utiliser lesdits éléments considérant que le requérant serait « membre du noyau dur du groupe de Ma[as]jeik » qui comprendrait « certains membres originaux (plus âgés), mais aussi de jeunes musulmans extrémistes attirés par l'idéologie et le statut de héros de la vieille garde ».

93. Votre Conseil notera que toute cette affaire GICM a débuté sur dénonciation fin 2002 de la SE, qui, elle-même, avait reçu ses informations du Maroc, suite à l'usage de la torture :

« -Monsieur [N.] indique avoir été interpellé près de 5 semaines avant le mois de janvier 2003, ce qui correspond au premier rapport de la sûreté de l'état daté de fin novembre 2002 (dossier EL HASKI - pièce 11) ;

-les interpellations réalisées au Maroc et les auditions subséquentes découlent de cette audition;

-ce sont les déclarations de Monsieur [N.] qui apprennent aux enquêteurs marocains l'existence d'une cellule belge du GICM. et les identités des membres de celle-ci, orientant de facto les suites d'enquête (Carton 16 -SF 78 - pièce 1/3) » .

Dans les conclusions déposées à la Cour d'appel de Bruxelles pour M. EL HASKI, dans l'affaire GICM, les conseils du requérant rappelaient :

« Que le rapport du 25 novembre 2002 [de la SE] mentionne :

« Selon les informations en notre possession, ce groupe serait dirigé par le nommé [S.], alias [A.], d'origine marocaine, âgé de 27 ans et qui utilise les numéros de téléphone [...] et [...] » (p. 16).

Votre Conseil constatera également que les affirmations de l'OCAM, sur l'attitude qui aurait été adoptée par le requérant à sa sortie de prison, sont dépourvues de base factuelle et que la personnalité décrite est contredite par le dossier médical fourni à l'OE. A cet égard, le requérant s'étonne : alors que son invalidité est reconnue par l'Etat belge depuis de nombreuses années, le rapport de l'OCAM du 3 mars 2021 indique in fine que « Nous n'avons actuellement aucune information concernant la présence ou l'absence éventuelle d'un problème psychologique spécifique » (pièce 22). Cette ignorance témoigne du manque de sérieux des investigations menées par les services de renseignements et, partant, du défaut de fiabilité des conclusions auxquelles ils parviennent. Se fondant uniquement sur des rapports de cette nature, la décision attaquée ne repose pas sur des éléments exacts, adéquats, pertinents et suffisants.

Malgré les éléments médicaux importants et objectifs, que l'OCAM admet ignorer, confirmés par divers témoignages, la décision attaquée les balaye en exposant « Vous avez présenté quelques témoignages d'amis, d'un directeur de la fondation islamique de Geleen et du fondateur d'une petite mosquée à Gand. Cependant, ces témoignages n'offrent vraiment pas de valeur probante suffisante. En effet, leur caractère privé limite considérablement la crédibilité qui peut leur être accordée. De plus, leur caractère privé ne permet pas d'être sûr de la sincérité de leur auteur et des circonstances dans lesquelles ils ont été écrits. Par conséquent, ces témoignages ne seront pas pris en compte. En outre, la note de votre avocat datée du 27/04/2021 mentionne que vous êtes socialement isolé au sein de la communauté en raison de l'affaire concernant le GICM, ce qui ne semble pas non plus correspondre aux informations des services de sécurité et de renseignement qui mentionnent que vous entretenez des contacts en ligne et hors ligne avec des individus extrémistes » (pièce 1) [...]. Le requérant, pour démontrer l'inexactitude des assertions

de l'OCAM et de la SE a apporté des décisions judiciaires, des certificats médicaux ainsi que des témoignages. Ses conseils n'aperçoivent pas ce qu'il aurait pu « faire de plus », de sorte qu'en réalité, l'OE considère que rien n'était « de nature à empêcher ou à influencer la prise de décision » (art.62 loi 15/12/1980). Ainsi, si, formellement, le requérant a pu faire usage de son droit à être entendu, celui-ci est dénué de toute substance. Le requérant pense raisonnablement pouvoir avancer que la « décision était prise » avant la réception de sa note et de ses pièces. Ce faisant, l'OE a violé son droit à être entendu ainsi que les principes de bonne administration, en ne prenant pas réellement en considération les éléments/arguments portés à sa connaissance.

Il ressort en effet des notes précitées et de la décision attaquée que le « groupe de Ma[a]seik » correspond à la « cellule belge du GICM », soit des personnes qui ont fait l'objet d'un déni flagrant de justice et ne peuvent plus être considérées, dans le cadre des activités - lesquelles ? - investiguées dans le cadre d'une procédure, respectueuse des droits de la défense, ayant abouti à l'irrecevabilité des poursuites, comme des « terroristes ». Ces notes et cette décision n'ont nullement tenu compte du fait qu'il n'y a pas de cellule belge du GICM et que les « informations » reçues début des années 2000, du Maroc, n'en étaient pas. Elles ont malheureusement servi à poursuivre, partout en Europe, sauf au Royaume-Uni (cf. infra), des opposants au régime marocain, qui torturait allègrement, sous couvert de la lutte contre le terrorisme, conforté en cela par l'attitude des Etats-Unis .

Le prisme « d'analyse » de la SE, de l'OCAM et de l'OE est manifestement tronqué par les « informations » obtenues sous la torture, transmises par le Maroc. La décision attaquée, se fondant sur des notes de la SE et de l'OCAM, qui présentent toujours le requérant comme un membre du GICM, fait usage d'éléments obtenus sous la torture, comme définitivement établi par la Cour d'appel de Mons le 8 octobre 2020. A cet égard, le conseil du requérant souligne que, lorsque les droits de défense du requérant ont été respectés, les accusations portées contre lui n'ont pas résisté à l'analyse des trois juges indépendants et impartiaux qui composaient le siège de la Cour d'appel de Mons. Il souligne également que le parquet fédéral ne s'est pas pourvu en cassation contre l'arrêt du 8 octobre 2020.

Or, l'article 15 de la Convention contre la torture et autres peines ou traitements cruels, inhumains ou dégradants impose aux Etats de veiller « à ce que toute déclaration dont il est établi qu'elle a été obtenue par la torture ne puisse être invoquée comme un élément de preuve dans une procédure, si ce n'est contre la personne accusée de torture pour établir qu'une déclaration a été faite ». Dès lors que la décision attaquée continue à présenter le requérant comme membre dirigeant du Groupe de Maaseik, groupe terroriste dont il est précisé qu'il s'agissait « à la base » de la cellule belge du GICM, la décision attaquée fait usage de manière indirecte mais certaine d'éléments dont il est établi qu'ils ont été obtenus sous la torture.

Le conseil du requérant souligne que l'interdiction de la torture et l'interdiction d'user en procédure d'éléments obtenus sous la torture constituent des règles de jus cogens : aucune dérogation n'y est permise. L'article 15 susvisé interdit d'user de preuve obtenue sous la torture dans n'importe quelle procédure. L'une des raisons en est que « pareille admission rendrait l'ensemble du procès immoral et irrégulier, mais encore elle le ferait aboutir à une issue totalement dépourvue de fiabilité » [...].

Partant, la décision attaquée viole l'article 15 de la Convention contre la torture de 1984. Sa motivation est dépourvue de caractère exact, adéquat, pertinent et suffisant, dans la mesure où la décision attaquée se fonde substantiellement sur des éléments dénués de fiabilité.

94. Le requérant conteste toutes les insinuations reprises dans les rapports de la SE et de l'OCAM : il ne partage nullement l'idéologie de l'Etat islamique ou une quelconque idéologie salafiste djihadiste.

Si le requérant pratique sa religion plus rigoureusement que d'autres, il n'a nulle intention d'user de la force à l'égard de qui que ce soit. Il n'est pas un terroriste. Concernant le monde occidental, le requérant pense que, depuis des siècles, les populations occidentales ont choisi leur façon de vivre, de penser et de gouverner : démocratie et sécularisation. Celui qui vit ici doit en tenir compte. Il n'a jamais eu l'intention d'imposer au monde occidental la pratique d'une religion qui lui est historiquement étrangère, raison pour laquelle il n'a absolument aucune affinité avec ShariaForBelgium. Il lui est impossible d'apporter la preuve qu'il ne fréquente personne appartenant à ce groupe (preuve négative impossible à rapporter).

Le conseil du requérant relève, par ailleurs, que la Cour d'appel de Bruxelles, acquittant du chef de la prévention d'incitation au terrorisme et de recrutement, a rappelé qu'adhérer à un Islam radical n'est pas constitutif d'infraction.

S'il pouvait être considéré - quod non - que certaines opinions, non constitutives d'infraction, pourraient représenter une « certaine » menace pour l'ordre public, il n'est pas acceptable, vu le spectre des infractions évoquées ci-avant, de considérer que des propos/comportements non constitutifs de la moindre infraction pourraient constituer une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société. En effet, les infractions ont précisément pour vocation de protéger nos sociétés démocratiques. Celles-ci définissent le cadre des comportements répréhensibles et permettent à tous les citoyens de savoir ce qui est, ou non, sanctionnable. L'article 12 de la Constitution rappelle ainsi que « La liberté individuelle est garantie. Nul ne peut être poursuivi que dans les cas prévus par la loi, et dans la forme qu'elle prescrit ». Si un retrait de séjour avec éloignement n'est pas stricto sensu une « peine », il n'en demeure pas moins qu'il s'agit d'une mesure extrêmement attentatoire aux droits et libertés fondamentales. Pour le requérant, la décision attaquée est ce qui pouvait lui arriver de pire. Sanctionnant « un comportement personnel », il est impératif que les individus puissent appréhender les comportements susceptibles d'entraîner une décision de retrait de séjour avec OQT. Ce n'est manifestement pas le cas en l'espèce. Dès lors que le requérant n'a jamais commis d'infraction, ne fait l'objet d'aucune poursuite et qu'aucune précision ne lui est fournie sur les « faits répréhensibles » qu'il aurait commis, il n'est pas admissible de prétendre qu'il aurait « dû savoir [que] de telles activités et comportements dans le climat actuel de polarisation et d'extrémisme sont indésirables et préjudiciables à la société belge et pourraient donc avoir un impact sur votre droit de séjour, ainsi qu'entraver une vie de famille normale ».

L'article 23 de la loi du 15 décembre 1980, comme l'article 44bis, a tenu à préciser que « Des justifications non directement liées au cas individuel concerné ou tenant à des raisons de prévention générale ne peuvent être retenues ». Vu l'irrecevabilité des poursuites, l'absence de casier judiciaire et l'absence d'investigation contre le requérant, l'assertion selon laquelle « tous les courants au sein du salafisme sont considérés comme dangereux, l'un à court terme (salafisme djihadiste), l'autre à moyen et long terme (salafisme scientifique et politique) » permet raisonnablement de soutenir que « des justifications non directement liées au cas individuel concerné (...) tenant à des raisons de prévention générale » ont été retenues par l'OE, en violation des articles 23 et 45 de la loi du 15 décembre 1980, et fondent la décision entreprise.

95. Le requérant souligne que, s'il a très rarement rencontré des « anciens du GICM », c'était principalement en raison de procédures judiciaires pendantes, pour préparer ou visiter leurs avocats.

Le requérant ne comprend réellement pas, au vu de l'étroitesse de sa vie sociale, à quel groupe il pourrait appartenir et/ou être le leader. Le requérant est choqué des accusations graves portées contre lui à la légère. Par exemple, concernant ses « voyages » dans les Ardennes, le requérant est désolé de devoir avouer qu'à plusieurs occasions au cours de ces dernières années, il s'est rendu avec des amis, parfois sa famille, en excursion d'un jour dans les Ardennes pour marcher, pique-niquer ou faire du vélo. Ces déplacements n'ont strictement rien de répréhensible.

Le requérant est placé dans l'impossibilité de se défendre plus avant car les notes communiquées ne contiennent tout simplement aucun fait, aucun nom, aucun lieu, aucune date et n'évoque aucune source. Dès lors qu'il est impossible de vérifier l'existence d'une base factuelle suffisamment solide, qui relève du contrôle de légitimité des motifs, votre Conseil ne peut que, comme l'a fait la CJUE dans l'affaire Kadi, constater la violation des dispositions et principes visés au moyen. Un examen approprié de la cause ne peut pas résulter d'une appréciation de la vraisemblance abstraite des allégations réalisées à l'encontre du requérant.

96. Ni le requérant, ni l'OE, ni votre Conseil n'a accès aux informations précises et aux « éléments probatoires » sur lesquels s'appuient la SE et l'OCAM.

Après avoir reçu le formulaire droit à être entendu, le requérant a porté plainte auprès du Comité R. Après réception du dossier administratif, il a sollicité le traitement d'urgence de ses griefs (pièce 16 jointe à la NDE). En effet, il ne comprend pas ce qui lui est exactement reproché et il conteste totalement ce qui est écrit sur lui. Il n'a été entendu ni par l'OCAM, ni par la Sûreté de l'Etat, ni par le parquet fédéral, ni par un juge d'instruction. Le requérant aurait dû pouvoir faire connaître utilement son point de vue sur la pertinence et la réalité des faits allégués. Les notes de l'OCAM et de la Sûreté de l'Etat ont en effet un caractère déterminant, s'agissant des seuls éléments fondant - quod certes non - le risque qu'il représenterait pour la sécurité nationale.

L'utilisation d'éléments à charge imprécis, issus de sources inconnues, fournis par l'OCAM et la Sûreté de l'Etat, pour fonder la décision attaquée viole le droit d'accès au dossier, le principe du contradictoire, le respect des droits de la défense, et le droit à disposer d'un recours effectif.

La décision attaquée viole également le droit à la vie privée et la liberté de religion et d'association, en ce que la stigmatisation, voir la criminalisation, de « contacts » ou d'une « pratique religieuse indéterminée », constitue une atteinte disproportionnée dans les droits et libertés fondamentales du requérant. Son expérience traumatique ainsi que l'opprobre jeté par sa condamnation injuste dans l'affaire GICM rendent déjà difficile ses contacts sociaux. Le requérant souffre d'un PTSD sévère, depuis 10 ans, nécessitant la prise de quatre médicaments différents pour stabiliser son psychisme (cf. Séquelles de l'affaire GICM et situation médicale du requérant). Le peu de vie sociale qui lui reste ne témoigne pas de l'existence d'une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société.

97. Les conseils du requérant rappellent par ailleurs qu'il est contraire à la vérité judiciaire de soutenir que des membres du GICM seraient impliqués dans les attentats de Casablanca et de Madrid, ce dont est parfaitement informé l'OE.

Déjà dans les conclusions déposées devant la Cour d'appel de Bruxelles dans l'affaire GICM, M. EL HASKI indiquait :

« Attendu, pour le surplus, que le « GICM » semble plutôt être un nom collé sur des groupes de personnes plutôt qu'un mouvement structuré ;

Que l'attentat de Casablanca est attribué à un mouvement appelé SALAFIYA JIHADIYA, selon le Rapport du Département d'Etat américain sur le terrorisme 2005, publié en avril 2006 (pièce n° 7) ;

Que l'attentat de Madrid a été revendiqué par un mouvement appelé BRIGADES ABU HAFS AL-MASRI selon le même rapport du Département d'Etat (pièce n° 8) » (p.60) (cf. également §.143).

Le 3 mars 2011, le Conseil du Contentieux des Etrangers constatait, à propos de l'attribution au GICM des attentats de Casablanca et Madrid, dans l'affaire [L.], coprévenu, que « ces jugements étant postérieurs au 16 février 2006, ils ne pouvaient évidemment être connus du tribunal (...), en revanche, la circonstance que la décision attaquée reprenne ces considérations sans aucune nuance, démontre que la partie défenderesse s'est, en réalité, limitée à reformuler dans un document émanant de ses propres services les éléments qui avaient déjà été soumis à l'appréciation du Conseil et écartés par lui dans son arrêt 54.335»".

Non seulement il est contraire à la vérité judiciaire de prétendre que le GICM serait responsable des attentats de Casablanca ou de Madrid (cf. §.137), mais encore, il est contraire à ladite vérité d'oser encore insinuer que le requérant aurait appartenu à ce groupe terroriste.

Les rapports de la SE et de l'OCAM ne démontrent nullement que le requérant représenterait une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société. Il s'agit de notes relatives à un « profil » que la vérité judiciaire, comme les rapports psychiatriques, démentent, de sorte que la décision attaquée viole les dispositions et principes visés au moyen.

98. A toutes fins, le requérant avait transmis en annexe de la note droit à être entendu quelques témoignages qui démentent, à nouveau, les insinuations des services de renseignement :

Ami de M [O.] : « Je n'ai jamais observé qu'[A.] avait un comportement violent ou extrémiste ou qu'il incitait à la haine et la violence. Au contraire, [A.] appelle au dialogue et à la recherche d'un terrain d'entente. Je lis avec suspicion ce que la sécurité de l'Etat dit sur mon ami, [A.O.]. Sur base de ces allégations, l'État a déjà volé la vie de cet homme » ;

Ami de M [O.] : « M. [O.A.] est connu dans son petit cercle d'amis comme étant un homme très calme et tranquille qui aime la convivialité et le calme. [A.] a peu ou très peu de contacts à Maaseik et il ne peut donc pas agir comme une soi-disant figure de proue parmi un grand groupe de personnes, comme on le prétend. Il est dit qu'[A.] justifie l'utilisation de la violence ou de la coercition. Personnellement, je peux vous dire que c'est un homme qui aime la nature et qui aime sauter sur un vélo ou se promener. Il ne ferait pas de mal à une mouche et donne toujours le sage conseil de garder la tête froide (...) [A.] rejette les idéologies extrémistes et les choses extrêmes en général ! (...)

C'est certainement une grave injustice d'impliquer et d'associer [A.] à des choses avec lesquelles il n'a absolument rien à voir. En effet, selon la loi, toute personne reste innocente tant que sa culpabilité ne peut être prouvée par des faits réels et étayés !» ;

Lettre du responsable de la mosquée Geleen aux Pays-Bas qui explique qu'il a invité M [O.] à venir partager son expérience dans l'affaire GICM et qu'il a, malgré le fait que sa vie ait été ruinée, laissé une impression positive dont beaucoup peuvent s'inspirer ;

Cette visite de l'autre côté de la frontière, à Geleen, en Hollande, pour rencontrer cette association qui « défend » les victimes de la guerre contre le terrorisme a été la seule occasion durant laquelle Monsieur [O.] s'est adressé à un « public » en dehors de Belgique ;

Ami de M [O.] : « Je peux vous confirmer en toute conscience que je n'ai jamais entendu parler des déclarations extrémistes, djihadistes ou radicales. De plus, [A.] ne montre absolument aucun comportement extrémiste ou violent. Le contraire est visible avec lui. [A.] est contre les radicaux et les idées/opinions extrémistes. Il insiste sur la bonté et la justice et désapprouve la violence à tous les niveaux » ;

Lettre du fondateur d'une petite mosquée à Gent, qui explique qu'il a demandé à Monsieur [O.] de l'assister, mais que celui-ci a refusé avant d'accepter pour une courte période, au cours de laquelle ses prêches étaient modérés et simples ; Monsieur [O.] a arrêté de sa propre initiative, car il ne pouvait plus faire face à cette situation, en raison de sa situation de santé mentale (pièce 26 jointe à la NDE).

S'il est exact que ces témoignages proviennent de personnes qui connaissent le requérant, cet élément n'est pas de nature à leur refuser toute crédibilité, comme le fait la décision attaquée.

Premièrement, concernant son « idéologie », en l'absence de fait précis, le requérant n'aperçoit aucun autre moyen de faire comprendre que ce qui est prétendu est inexact.

Deuxièmement, le responsable de la mosquée de Geleen et celui de celle située près de Gent ne sont pas des amis du requérant. Ils témoignent directement de l'inexactitude des assertions selon lesquelles le requérant serait un propagandiste de la haine, opérant en Belgique et à l'étranger.

Comme déjà exposé, il ressort de la décision attaquée qu'aucun élément n'était susceptible d'influencer l'adoption de la décision attaquée, en violation des dispositions et principes visés au moyen.

99. Il ressort de tout ce qui précède que l'OE ne démontre pas, dans le respect des droits de la défense, de l'accès à l'information et à un recours effectif, que le comportement personnel du requérant constituerait une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société."

3.2. Bij de beoordeling van het zorgvuldigheidsbeginsel baseert de Raad zich op de formele zorgvuldigheidsnorm. De formele zorgvuldigheidsnorm verplicht de overheid een beslissing zorgvuldig voor te bereiden, rekening houdend met de stukken en hun inhoud, en dit vaak in samenhang met specifieke bepalingen uit de Vreemdelingenwet (zie C. ADAM, e.a., 'De algemene beginselen van behoorlijk bestuur in het vreemdelingencontentieux' in *10 jaar Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: daadwerkelijke rechtsbescherming*, Die Keure, 2017, 127-140).

3.3. *In casu* moet de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het raam van de bepalingen van de artikelen 22 en 23 van de Vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken (B.S., 19 april 2017, hierna: de wet van 24 februari 2017).

3.4. Artikel 22, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet, waarnaar in de beslissing tot beëindiging van verblijf wordt verwezen, luidt als volgt:

“§ 1. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende onderdanen van derde landen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid :

1° de gevestigde onderdaan van een derde land;

(...)"

In artikel 23 van de Vreemdelingenwet worden aan de beslissingen tot beëindiging van het verblijf, zoals bedoeld in het hierboven weergegeven wetsartikel, volgende vereisten gesteld:

“§ 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.”

Zoals uit artikel 23 van de Vreemdelingenwet blijkt, moet geval per geval een individueel onderzoek worden gevoerd met betrekking tot de werkelijkheid, de actualiteit en de ernst van de bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving die van de vreemdeling van wie men het verblijf wenst te beëindigen zou uitgaan. Bij dat onderzoek moeten eventuele veroordelingen uit het verleden in overweging worden genomen, maar het onderzoek moet ook betrekking hebben op het huidige gedrag van de betrokkene en op het voorzienbare gevaar dat uit dat gedrag voortvloeit. De omstandigheid dat de wetgever de bedoeling heeft gehad af te zien van de vroegere praktijk, volgens welke het enkel in geval van een strafrechtelijke veroordeling of bij betrapping op heterdaad mogelijk was een einde te maken aan het verblijf van een legaal op het grondgebied verblijvende vreemdeling, betekent niet dat de bevoegde overheid zich op andere dan bewezen en geobjectiveerde feiten zou mogen baseren. In zoverre daarin wordt verwezen naar het *“persoonlijk gedrag”* van de betrokkene, dat het enige element is op basis waarvan de beslissing tot beëindiging van het verblijf om een reden of om een ernstige reden van openbare orde of nationale veiligheid kan worden genomen, wordt bij artikel 23, § 1 van de Vreemdelingenwet de verplichting opgelegd dat de overheid een individueel onderzoek uitvoert en haar beslissing motiveert onder verwijzing naar door de betrokkene gestelde concrete, relevante en bewezen handelingen (cf. GwH 18 juli 2019, nr. 112/2019, randnummers B.19.3 en B.19.4).

3.5. In de bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijf wordt gesteld dat *“[u]it uw administratief dossier [...] elementen van nationale veiligheid [blijken] die aantonen dat u een bedreiging vormt voor de Belgische samenleving”*. Deze elementen worden aangewend om verzoekers recht op verblijf te beëindigen, om hem te bevelen het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek en om hem een inreisverbod met een geldigheidsduur van vijftien jaar op te leggen.

3.6. In de eerste plaats rijst de vraag wat dient te worden begrepen onder de notie *“ernstige redenen van nationale veiligheid”* uit artikel 22, § 1 van de Vreemdelingenwet aangezien deze notie in de wet niet nader wordt gedefinieerd.

In de parlementaire voorbereidingen van de wet van 24 februari 2017 wordt voor de interpretatie van de begrippen *“openbare orde”* en *“nationale veiligheid”* teruggesproken naar de rechtspraak van het Hof van Justitie: *“(…) Zoals hierboven vermeld, houdt het begrip “redenen van openbare orde of nationale veiligheid” het bestaan in van een voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, waarbij dit belang moet worden begrepen als ook de binnenlandse en buitenlandse veiligheid van de Staat omvattend (arrest P.I., 22 mei 2012, C 348/09, EU:C:2012:300, punt 34; arrest J.N., 15 februari 2016, C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, punt 67)”* (MVT bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken, *Parl.St.*, Kamer, 2016- 2017, DOC 54 2215/001, p. 23).

De Raad stelt vast dat de begrippen *“nationale veiligheid”* en *“openbare veiligheid”* volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie dezelfde lading dekken (zie HvJ 15 februari 2016, C-601/15PPU (GK), *J.N./Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie*, § 66 en HvJ 23 november 2010, C-145/09 (GK), *Tsakouridis*, § 44). Het Hof heeft uitgelegd dat het begrip *“nationale veiligheid”* zowel slaat op de interne

als op de externe veiligheid van een lidstaat (HvJ, 26 oktober 1999, C-273/97, *Angela Maria Sirdar/The Army Board en Secretary of State for Defence*, § 18). Dit omvat zowel de aantasting van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, alsook het overleven van de bevolking, het risico van een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame co-existentie van de volkeren, evenals de aantasting van militaire belangen en geldt eveneens voor gevallen waarin een derdelander behoort tot een vereniging die steun verleent aan het internationale terrorisme, of een dergelijke vereniging steunt (cf. HvJ 24 juni 2015, C-373/13, *H.T./Land Baden-Württemberg*, §§ 78 en 80). Terrorisme, en de bestrijding ervan, ressorteren onder het begrip “nationale veiligheid” (cf. HvJ 26 november 2002, C-100/01, *Ministre de l’Intérieur/Aitor Oteiza Olazabal*, §§ 12 en 35; HvJ 13 september 2016, C-304/14, C.S., § 39).

Vervolgens dient te worden ingegaan op de vereiste graad van ernst van de dreiging die van een vreemdeling uitgaat. Terwijl artikel 21 van de Vreemdelingenwet een beëindiging van het verblijf mogelijk maakt “om redenen van openbare orde of nationale veiligheid”, vereist een beëindiging van het verblijf in de gevallen voorzien in artikel 22, § 1 van de Vreemdelingenwet “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”. In de parlementaire voorbereidingen worden deze onderscheiden drempels als volgt verduidelijkt: “De “ernstige redenen” vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen, en de “dwingende redenen” vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip “ernstige redenen” breder is dan het begrip “dwingende redenen” (arrest P.I., 22 mei 2012, C- 348/09, EU:C:2012:300, punt 19, en vermelde rechtspraak). [...] Wanneer zij overweegt een einde te maken aan het verblijf om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, moet de bevoegde overheid dus, geval per geval, nagaan of de bedreiging die de betrokkene vertegenwoordigt wel voldoende ernstig is om dat te doen, gelet op zijn verblijfsstatus. Daartoe moeten alle relevante gegevens, feitelijke en juridische, die specifiek zijn voor het geval in aanmerking worden genomen. Verscheidene factoren kunnen zo van invloed zijn op de ernst van de bedreiging, zoals de aard of de omvang van de feiten, de aard en de ernst van de opgelopen of uitgesproken sancties, de juridische en/of politieke context van de feiten, zowel op nationaal als op internationaal vlak, de status van het slachtoffer, de graad van verantwoordelijkheid of betrokkenheid van de betrokkene, de sociale of beroepsstatus van de betrokkene, zijn neiging tot herhaling of tot volhouden van zijn gedrag, de modus operandi, enzovoort. Zo kan, conform de rechtspraak van het Hof van Justitie, het begrip “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” het deelnemen aan of ondersteunen van terroristische activiteiten of van een terroristische organisatie (arrest H.T., 24 juni 2015, C- 373/13, ECLI:EU:C:2015:413), de aan de drugshandel gerelateerde criminaliteit (arrest Tsakouridis, 23 november 2011, C-145/09, EU:C:2010:708; arrest Calfa, 19 januari 1999, C-348/96, EU:C:1999:6; arrest Orfanopoulos en Oliveri, 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, EU:C:2004:262), de daden van seksueel misbruik of verkrachting jegens een minderjarige, de mensenhandel en de seksuele uitbuiting van vrouwen en kinderen, de illegale handel in drugs, de illegale wapenhandel, het witwassen van geld, de corruptie, de vervalsing van betaalmiddelen, de cybercriminaliteit en de georganiseerde misdaad (arrest P.I., 22 mei 2012, C-348/09, EU:C:2012:300), of nog de fiscale fraude (arrest Aladzhev, 17 november 2011, C-434/10, EU:C:2011:750), dekken. Toch dient erop gewezen dat zelfs bij dergelijke feiten de bevoegde overheid elke situatie in zijn geheel moet onderzoeken, zodat er niet automatisch een einde aan het verblijf kan worden gemaakt om “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”. Het kan immers voorkomen dat de omstandigheden van de zaak niet de graad van ernst hebben die vereist is om als zodanig te worden gekwalificeerd. In het licht van de bovenvermelde arresten kunnen daarentegen de feiten die toelaten te besluiten tot het bestaan van “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” ook heel goed vallen, in bijzonder ernstige omstandigheden, onder het begrip “dwingende redenen van nationale veiligheid. Het feit bijvoorbeeld een persoon toevallig of bij een passionele misdaad te hebben gedood zal niet op dezelfde manier worden bekeken als een moord die perfect georkestreerd is of in bende is gepleegd of deel uitmaakt van een serie moorden. Zo zal ook het bezit van drugs voor persoonlijk gebruik een heel ander karakter hebben dan het vervoeren van drugs in het kader van een georganiseerde drugshandel in een stad of op internationale schaal [...]” (MvT bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken, *Parl.St.*, Kamer, 2016- 2017, DOC 54 2215/001, p. 23-25).

Uit wat voorafgaat vloeit voort dat de toepassing van artikel 22, § 1 van de Vreemdelingenwet een verregaand individueel onderzoek vereist en dat uit de motieven van de beslissing de door betrokkene gestelde concrete, relevante en bewezen handelingen, die steun vinden in het administratief dossier, moeten blijken waaruit kan worden afgeleid dat hij een voldoende ernstige bedreiging vormt voor de nationale veiligheid en die de beëindiging van diens recht op verblijf rechtvaardigen.

3.7. In de bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijf wordt, om te onderbouwen dat verzoeker een ernstig gevaar vormt voor de nationale veiligheid, de informatie uit de dreigingsanalyses van het Orgaan voor de Coördinatie en de Analyse van de Dreiging (hierna: het OCAD), die werden opgemaakt op 29 maart 2017, 8 januari 2018, 21 mei 2019 en 3 maart 2021, en uit de nota's van de Veiligheid van de Staat (hierna: de VSSE) van 3 mei 2017, 9 januari 2018 en 6 januari 2021 aangewend. Op basis van deze rapporten besluit de staatssecretaris tot het bestaan van “*elementen van nationale veiligheid*” die de beëindiging van het verblijfsrecht rechtvaardigen. De dreigingsanalyses van het OCAD en de nota's van de VSSE worden in de beslissing nagenoeg integraal weergegeven en kunnen bovendien, op de nota van de VSSE van 9 januari 2018 na, in het administratief dossier worden teruggevonden.

In de dreigingsanalyse van het OCAD van 29 maart 2017 wordt het volgende gesteld: “*Er bestaat een gegronde vrees dat betrokkene in een jihadistische context kan vertrekken naar de regio SYRIE/IRAK. Zijn sympathieën, de entourage waarbinnen hij zich beweegt en zijn activiteiten doen vermoeden dat hij de intentie vertoont om terroristische organisaties te vervoegen. Rekening houdend met zijn radicale profiel is de extremistische en terroristische dreiging die uitgaat van betrokkene ERNSTIG (niveau 3)*”

Uit de nota van de VSSE van 3 mei 2017 blijkt het volgende: “*Naar aanleiding van de vraag in referentie uitgaande van de Algemene Directie, heb ik de eer u mee te delen dat [O.A.] [...] sinds het begin van de jaren 2000 gekend is bij de Veiligheid van de Staat als lid van de zogenaamde “Groep van Maaseik”.*

De “Groep van Maaseik” werd opgevolgd wegens betrokkenheid bij de activiteiten van terroristische netwerken en werd gelinkt aan terroristische organisaties zoals de Groupe Islamique Combattant Marocain (GICM) en Al Qaeda. In 2006 werden verschillende in België verblijvende leden van de “Groep van Maaseik” veroordeeld wegens betrokkenheid bij terroristische activiteiten. Zo werd [O.] veroordeeld tot 6 jaar gevangenisstraf.

Na zijn vrijlating in 2010, werd het snel duidelijk dat [O.] nog steeds contact had met zijn vroegere kompanen van de “Groep van Maaseik” en dat hij zijn extremistische opvattingen allesbehalve afgezworen had.

De laatste jaren zijn verschillende leden van de “Groep van Maaseik” naar Syrië of Irak vertrokken om zich aan te sluiten bij terroristische groeperingen zoals “Islamitische Staat” (IS). Als leidende figuur binnen de “Groep van Maaseik” kan [O.] hiervoor als medeverantwoordelijk beschouwd worden.

De Veiligheid van de Staat stelt vast dat [O.] vandaag de dag nog steeds in contact staat met personen in binnen- en buitenland die gekend zijn wegens hun betrokkenheid bij terroristische netwerken.”

De dreigingsevaluatie van het OCAD van 8 januari 2018 luidt als volgt: “*Betrokkene werd opgenomen in de JIB als zijnde een haatpropagandist. Hij treedt veelvuldig op als radicale predikant in de regio Limburg. En over de grens in Nederland. Zijn uitspraken getuigen van een erg negatieve houding tegenover de westerse samenleving en het Belgische staatsbestel. Verscheidene personen uit het publiek van zijn prediking hebben de intentie geuit om naar het jihadistisch strijdtoneel in Syrië af te reizen. Er bestaan dan ook vermoedens dat [O.A.] betrokkene is bij de ronseling van Syriëstrijders. Daarnaast organiseert hij ook retraites met zijn volgelingen en geestesgenoten in de Belgische Ardennen. Op basis van de informatie waarover het OCAD beschikt, moeten we vaststellen dat de activiteiten van de betrokkene in de eerste plaats gericht zijn op de radicale prediking. Het profiel van [O.] en zijn recente activiteiten zorgen ervoor dat de nodige voorzichtigheid zich aandient en hij opgevolgd moet worden. Rekening houdend met zijn profiel is de extremistische en terroristische dreiging die uitgaat van betrokkene ERNSTIG, niveau 3 [...].*

Betrokkene wordt maandelijks besproken op de TAFOLARIM.”

In de bestreden beslissing wordt ook verwezen naar een nota van de VSSE van 9 januari 2018. Deze is niet opgenomen in het administratief dossier, maar uit de bestreden beslissing blijkt dat de inhoud gelijkaardig zou zijn met wat wordt aangegeven in nota van 3 mei 2017.

De dreigingsanalyse van het OCAD van 21 mei 2019 bevat als evaluatie: “*Rekening houdend met het radicale profiel van betrokkene bepalen wij de extremistische dreiging als ERNSTIG (NIVEAU 3) en de terroristische dreiging die momenteel uitgaat van betrokkene als GEMIDDELD (NIVEAU 2)*”. Bij deze evaluatie wordt volgende motivatie weergegeven: “[O.A.] alias [A.H.] werd in 2007 veroordeeld tot 6 jaar detentie op beschuldiging van lidmaatschap van een terroristische organisatie, met name de Groupe islamique combattant marocaine (GICM). Op basis van een uitspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vernietigde het Hof van Cassatie in 2015 het eerdere vonnis, er is tot op heden geen nieuwe uitspraak door het Hof van Beroep. Sinds zijn vrijlating in juni 2010 ontpopte hij zich opnieuw tot militant van de radicale islam en wordt hij regelmatig opgemerkt in extremistische milieus. Hij werd ook

in zijn eigen omgeving enkele keren opgemerkt in het gezelschap van leden van SHARIA4BELGIUM. [O.A.] treedt veelvuldig op als radicale predikant in de regio Limburg en over de grens in Nederland. Zijn uitspraken getuigen van een erg negatieve houding tegenover de westerse samenleving en het Belgische staatsbestel. Verscheidene personen uit het publiek van zijn prediking hebben de intentie geuit om naar het jihadistische strijdtoneel in Syrië af te reizen. Er bestaan dan ook vermoedens dat [O.A.] betrokken is bij de ronseling van Syriëstrijders. Daarnaast organiseert hij ook retraites met zijn volgelingen en geestesgenoten in de Belgische Ardennen. Op basis van de informatie waarover het OCAD beschikt, moeten we vaststellen dat de activiteiten van de betrokkene in de eerste plaats gericht zijn op de radicale prediking. Het profiel van [O.] en zijn recente activiteiten zorgen ervoor dat de nodige voorzichtigheid zich aandient en hij verder dient te worden opgevolgd (Haatprediker).”

Op 31 juli 2019 bevestigde de VSSE dat de nota's van 3 mei 2017 en 9 januari 2018 nog steeds actueel zijn.

Op 6 januari 2021 stelde de VSSE een nieuwe nota op die volgende informatie bevat: “Naar aanleiding van uw vraag met betrekking tot [O.A.] [...] heb ik de eer u mee te delen dat betrokkene gekend is bij de Veiligheid van de Staat.

[O.A.] is de voorbije jaren de onbetwiste (spirituele) leider van de “Groep van Maaseik” geworden. [O.] is een aanhanger van het jihadistisch salafistisch gedachtegoed en van terroristische organisaties zoals “Islamitische Staat” (IS).

[O.] verspreidt deze rigide en fundamentalistische ideologie onder andere leden van de “Groep van Maaseik” en spoort hen aan om geld te sturen naar gelijkgezinden in Syrië.

[O.] is online actief op pro-IS websites, fora en sociale media.”

In de dreigingsanalyse van het OCAD van 3 maart 2021 wordt volgende evaluatie opgenomen: “Gelet op de elementen die aan het OCAD werden voorgelegd en rekening houdend met de methodologie en de valideringscriteria zoals omschreven in het KB HP van 23 april 2018 wordt [O.A.] op dit ogenblik beschouwd als een Haatpropagandist: betrokkene beantwoordt aan de volgende cumulatieve criteria: Hij berokkent schade aan de beginselen van de democratie of de mensenrechten, de goede werking van de democratische instellingen of andere grondslagen van de rechtsstaat; Hij rechtvaardigt het gebruik van geweld of dwang als actiemethode Hij verspreidt deze overtuiging naar anderen met de bedoeling om een radicaliserende invloed uit te oefenen; De dreiging die uitgaat van betrokkene wordt ingeschaald als NIVEAU 3 (ERNSTIG).” Als motivatie wordt het volgende naar voor geschoven: “[O.A.] is een leidend figuur en behoort tot de vaste kern van wat wij momenteel beschouwen als de ‘groep van Maaseik’. Reeds begin 2000 kwam [O.] samen met een aantal anderen nadrukkelijk in beeld naar aanleiding van hun nauwe banden met de ‘Groupe Islamique Combattant Marocain (GICM), verantwoordelijk voor de aanslagen in Casablanca (2003) en Madrid (2004). [O.] werd er in ons land van verdacht deel uit te maken van de Belgische logistieke cel van de GICM. In 2004 werd hij hiervoor opgepakt en in 2006 in eerste aanleg veroordeeld. In 2007 werd de veroordeling tot 6 jaar detentie op beschuldiging van lidmaatschap van een terroristische organisatie bevestigd door het Hof van Beroep te Brussel. Het cassatieberoep tegen dit arrest werd in 2007 verworpen waarna de veroordeelden een procedure hebben ingeleid bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, [O.] volbracht evenwel zijn opgelegde gevangenisstraf. Op basis van een uitspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vernietigde het Hof van Cassatie in 2015 het eerdere arrest. Er werd een nieuw strafproces ingeleid maar na een procedureslag oordeelde het Hof van Beroep te Henegouwen in oktober 2020 dat de nieuwe strafvervolgning niet ontvankelijk was. Wat zijn overtuigingen, opvattingen en ideologie betreft, blijkt uit de vele beschikbare informatie dat [O.] er reeds lang een zeer radicale en extremistische ideologie op nahoudt. Zijn problematische ideologische opvattingen en steun voor een terroristische organisatie werden reeds duidelijk begin 2000 in het onderzoek naar zijn mogelijke betrokkenheid bij de GICM. Na zijn vrijlating in 2010 werd snel duidelijk dat [O.] geen afstand had genomen van zijn extremistische ideologie. Hij bleef dwepen met het salafistisch-jihadistische gedachtegoed en werd verschillende keren opgemerkt in het gezelschap van leden van Sharia4Belgium. Gezien zijn ‘staat van dienst’ geniet hij aanzien binnen dergelijke extremistische milieus. Hij treedt veelvuldig op als salafistisch prediker in de regio Limburg en het werd snel duidelijk dat [O.] ook het jihadistische discours van IS zeer genegen is en ‘promoot’ onder zijn aanhangers. Zijn jarenlange sympathie en steun voor een ideologie die geweld rechtvaardigt, zowel in ons land als in het buitenland wijst er duidelijk op dat [O.] geen voeling heeft met en afwijzend staat tegenover de basisprincipes van de Westerse democratische rechtstaat. De sociale context en de entourage waarin hij zichzelf bevindt blijft – over decennia heen – verontrustend. Er is voldoende informatie die wijst op zijn structurele integratie in verschillende extremistische netwerken, onder meer zijn vermoedelijke betrokkenheid bij de GICM, zijn latere nauwe banden met Sharia4Belgium en meer recent zijn activiteiten binnen de groep van Maaseik. Hij onderhoudt op bestendige wijze zowel fysieke

als virtuele contacten met andere, bij het OCAD gekende extremisten. Wat zijn intentie betreft, beschikken wij momenteel niet over specifieke informatie waaruit blijkt dat [O.] bereid zou zijn om zelf gewelddadig te handelen uit ideologisch motief. Zijn eigen extremistische engagement werd reeds begin 2000 duidelijk. Na zijn detentie bleef hij op de radar met zijn activiteiten als salafistisch prediker en IS-propagandist wat onmiskenbaar wijst op zijn intentie om anderen te radicaliseren en te ronselen voor een extremistische ideologie. Zijn huidige daden, capaciteiten en vermogens situeren zich vooral binnen de ideologische training en opleiding. Verschillende informatie wijzen erop dat [O.] als ideoloog en kernlid van de groep van Maaseik een hoofdrol speelt in het radicaliseringsproces en de indoctrinatie van een deel van de lokale moslimgemeenschap in Limburg, waarvan verschillende onder hen reeds in een vroeg stadium vertrokken zijn naar het conflictgebied in Syrië en Irak om zich bij IS aan te sluiten. Als prediker en ideologisch referentiepersoon heeft [O.] een hoofdrol in de huidige groep van Maaseik die naast enkele oorspronkelijke (oudere) kernleden ook verschillende jongere extremistische moslims telt, aangetrokken door het extremistische gedachtegoed en de 'status' van de oudere garde. Er zijn informatie die wijzen op de betrokkenheid en de nauwe banden van leden van de groep van Maaseik met andere extremistische en/of criminele netwerken. We kunnen aannemen dat [O.], net zoals de meeste kernleden van de groep van Maaseik, duidelijk op de hoogte is van het feit dat ze van nabij worden opgevolgd; hierdoor tracht ook [O.] om zo weinig mogelijk expliciet op de radar te verschijnen van de verschillende diensten. Momenteel beschikken wij niet over informatie met betrekking tot een mogelijke aan- of afwezigheid van een specifieke psychische problematiek. Conclusie: gezien zijn jarenlange steun aan en betrokkenheid in diverse extremistische en terroristische netwerken en zijn huidige activiteiten binnen de groep van Maaseik achten wij een verdere nauwgezette opvolging noodzakelijk."

3.8. Hiernaar gevraagd stelt verweerder ter terechtzitting uitdrukkelijk dat hij niet over andere stukken betreffende verzoeker beschikt dan de stukken die zich in het administratief dossier bevinden. Hij stelt duidelijk dat hij geen bijkomende, al dan niet geclassificeerde, informatie aangaande de gedragingen van verzoeker heeft.

3.9. In de bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijf wordt gesteld dat verzoeker "*heden een ernstig gevaar vormt voor de nationale veiligheid dewelke de huidige beslissing benodoozaakt. Uit de nota's van het OCAD en de VSSE blijkt immers dat u zich heden nog steeds in de terroristische kringen vertoeft. U aanhanger bent van het jihadistisch salafistische gedachtegoed en deze rigide en fundamentalistische ideologie zelfs verspreidt onder de andere leden van de 'Groep van Maaseik' en hen aanspoort om geld te sturen naar gelijkgezinden in Syrië. Als ideoloog en kernlid van de groep van Maaseik speelt u namelijk een hoofdrol in het radicaliseringsproces en de indoctrinatie van een deel van de lokale moslimgemeenschap in Limburg. Hiertoe bent u zowel online actief op pro-IS websites, fora en sociale media, als offline. U wordt dan ook beschouwd als zijnde de onbetwistbare leider van de 'Groep van Maaseik'. Hieruit blijkt het werkelijke, actuele en ernstige karakter van de bedreiging die u vormt voor de Belgische samenleving*".

3.10. Kernpunt van verzoekers betoog ter ondersteuning van het derde middel is dat verweerder onzorgvuldig te werk is gegaan door het standpunt dat hij een bedreiging vormt voor de nationale veiligheid louter te steunen op de hierboven weergegeven dreigingsanalyses van het OCAD en nota's van de VSSE, die volgens hem geen solide feitelijke basis hebben. Verzoeker benadrukt dat hij sedert de GICM-strafzaak reeds tien jaar in vrijheid is gesteld, dat hij beschikt over een blanco strafregister en dat hij niet het voorwerp uitmaakt van enige strafvervolgning. Hij zet uiteen dat in de rapporten van het OCAD en de VSSE weliswaar allerhande beweringen zijn opgenomen, maar er nergens precieze verifieerbare feiten worden weergegeven. Hij stelt dat hij zich hierdoor ook niet terdede kan verdedigen.

3.11. Daarnaast voert verzoeker aan dat niet vaststaat dat het OCAD en de VSSE bij het opstellen van hun analyses waarop de bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijf steunt, de elementen die voortvloeien uit de GICM-strafzaak, daadwerkelijk buiten beschouwing hebben gelaten. Hij merkt hierbij op dat het hof van beroep van Bergen reeds besloot dat de strafvervolgning op grond van deze feiten onontvankelijk was (cf. punt 1.16.).

3.12. Inzake het gebrek aan een aantoonbare factuele basis benadrukt verzoeker het gebrek aan een vermelding van concrete, verifieerbare feiten, uitspraken of 'posts' op sociale media en een verduidelijking van het tijdstip waarop deze handelingen zouden zijn gesteld. Hij betoogt dat dergelijke inlichtingen nochtans gemakkelijk te verstrekken zijn. Verzoeker stelt vast dat bijvoorbeeld de inhoud van zijn "*preken*" nergens nader wordt toegelicht, noch de precieze plaatsen waar of de tijdstippen waarop hij deze zou hebben gehouden. Tevens merkt verzoeker op dat de inhoud van de propaganda die hij op het internet zou hebben verspreid, niet aan het dossier werd toegevoegd. Verzoeker leest in de rapporten dat hij deel

zou uitmaken van de “Groep van Maaseik”, zonder dat evenwel wordt verduidelijkt wie de leden zijn van deze groep. Bij zijn beweerde leiderspositie binnen deze groep stipt verzoeker aan dat hij met psychologische problemen kampt, hetgeen moeilijk te rijmen valt met zijn beweerde hoedanigheid als “leider”. Verzoeker stelt ook vast dat er over hem wordt gezegd dat hij zich zou ophouden in de entourage van Sharia4Belgium en dat er “voldoende informatie” is dat hij zowel in het binnen- als in het buitenland in contact zou staan met terroristische netwerken, maar deze problematische contacten of netwerken niet verder worden benoemd. Hij geeft aan dat hij wordt omschreven als een radicale haatprediker met een negatieve houding ten aanzien van het Westen die voor zijn volgelingen retraites zou organiseren in de Ardennen, maar dat ook in dit verband namen en/of tijdstippen ontbreken.

Verzoeker merkt op dat ook nergens wordt aangegeven dat redenen van staatsveiligheid zich verzetten tegen het geven van nadere preciseringen.

Verzoeker wijst erop dat hij dit alles al had aangekaart in zijn nota van 27 april 2021 in antwoord op de vragenlijst van 15 maart 2021 (zie punten 1.17 en 1.18). Desondanks, zo stelt verzoeker in zijn verzoekschrift vast, ging verweerder niet over tot het vergaren van bijkomende concrete informatie.

3.13. In de bestreden beslissing wordt gereageerd op de kritiek van verzoeker in zijn uitgebreide nota van 27 april 2021. Verweerder stelt dat verzoeker in voormelde nota verwijst naar de “vaagheid” van de aangehaalde elementen. Hieromtrent overweegt verweerder in de bestreden beslissing het volgende:

[...]

Bovendien contesteert uw advocaat in diens nota dd. 27/04/2021 de elementen die aangehaald worden in de nota's van de VSSE en de dreigingsevaluaties van het OCAD, alsook verwijst hij naar de vaagheid hiervan en het gegeven dat u hieromtrent niet gehoord werd. Desbetreffende wensen wij te verwijzen naar het arrest van de RvV n°205.349 dd. 14/06/2018, dewelke de missie van de Veiligheid van de Staat uiteenzet, verwijzende naar de wet van 30 november 1998 betreffende de veiligheids- en inlichtingendiensten. Het is aldus niet aan de administratieve diensten om de inhoud en waarheidsgetrouwheid van de nota's van de veiligheids- en inlichtingendiensten na te gaan, dientengevolge baseert zij zich op de elementen die worden aangehaald om een gemotiveerde beslissing te kunnen nemen. Het arrest van de RvV n°226761 dd. 26/09/2019 bevestigt dit door aan te halen dat het volstaat dat een beslissing van een administratieve autoriteit duidelijk en ondubbelzinnig de redenering weergeeft die moet toelaten dat de bestemming kennis neemt van de redenen, zonder dat de autoriteit de motieven van diens motivering dient uit te leggen. Tevens verwijzen we naar het arrest van de RvV n°249 495 dd. 22/02/2021 wat betreft de bevestiging dat alle strekkingen binnen het salafisme als gevaarlijk beschouwd, de ene op korte termijn (jihadistisch salafisme) de andere op middellange en lange termijn (wetenschappelijk en politiek salafisme), alsook volgt de RvV de redenering dat een zekere vorm van speculatie in de nota's van de VSSE geen afbreuk doet aan de overige vaststellingen van de VSSE als zijnde dat een persoon aanhanger is van het salafisme en deze extremistische visie verspreidt en als staatsgevaarlijk wordt beschouwd. Bovendien wordt ieder dossier individueel beoordeeld door onze diensten, rekening houdende met alle elementen die voorhanden zijn en dewelke dus onderling kunnen verschillen. Zoals uw advocaat zelf aanhaalt in diens nota « qu'un examen individuel doit être mené, au cas par cas, au sujet de la réalité, de l'actualité et de la gravité de la menace représentée par l'étranger pour un intérêt fondamental de la société ».

[...]

3.14. In zijn nota met opmerkingen stelt verweerder betreffende de aangevoerde afwezigheid van concrete gegevens in de rapporten ook nog het volgende:

“Geheel ten onrechte laat de verzoekende partij in haar derde middel uitschijnen dat er geen precieze feiten lastens haar zouden weerhouden zijn in de verslagen van de Staatsveiligheid en het OCAD. Eenvoudig nazicht van de motieven van de bestreden beslissing leert dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wel degelijk zeer gedetailleerd werd omschreven welke gedragingen van de verzoekende partij specifiek nopens tot de beëindiging van het verblijf om redenen van nationale veiligheid.

De verzoekende partij lijkt de mening toegedaan dat enkel een strafrechtelijke veroordeling zou kunnen volstaan als rechtvaardiging voor de beëindiging van het verblijf op grond van artikel 22 van de Vreemdelingenwet.

Dergelijke argumentatie kan uiteraard niet worden bijgetreden.

Uit de samenlezing van de artikelen 22 en 23 van de Vreemdelingenwet blijkt nergens dat de betrokken vreemdeling noodzakelijkerwijs strafrechtelijk moet veroordeeld zijn, dit opdat van deze bepalingen toepassing zou kunnen worden gemaakt.

Het volstaat wel degelijk dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie elementen worden aangebracht, dewelke gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling én waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan blijken.

Verweerder benadrukt in dit kader dat het vermoeden van onschuld er niet aan in de weg staat dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bij de uitoefening van diens bevoegdheid in het licht van artikel 22 e.v. van de Vreemdelingenwet rekening houdt met feiten die uiteindelijk (nog) niet tot een strafrechtelijke veroordeling in België hebben geleid.

Zie dienaangaande:

“In eerste instantie moet worden opgemerkt dat verzoeker niet betwist dat hij de inbreuken heeft gepleegd die werden opgesomd in de bestreden beslissingen. Het vermoeden van onschuld staat er niet aan in de weg dat een bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). Het gegeven dat verzoeker inmiddels de gevangenis heeft verlaten, doet hieraan geen afbreuk: verzoeker is vrijgekomen op 28 oktober 2019 “mits borg [...] + BGV + IRV”. Dit gegeven impliceert geenszins dat de verwerende partij de initiële aanhouding voor weerspanning, deelname aan bendevoering, diefstal met braak, inklimming of valse sleutels niet langer kan betrekken bij zijn beoordeling en hieraan geen verblijfsrechtelijke consequenties zou kunnen koppelen. In de mate dat verzoeker er nog op wijst dat hij na zijn veroordeling in 2012 nog een machtiging tot verblijf kreeg, zodat niet kan worden verwezen naar deze veroordeling, kan hij niet worden gevolgd: uit de voormelde feiten kon de verwerende partij afleiden dat verzoeker zich niet heeft laten afschrikken door een eerdere veroordeling en de gevolgen daarvan om nieuwe feiten te plegen in 2019, zodat hij niet aantoonde dat niet in alle redelijkheid zou kunnen worden vastgesteld dat er ernstig gevaar bestaat op recidive, ook door het lucratief karakter van de feiten, en hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te schaden.” (RvV nr. 233.402 dd. 02.03.2020) [...]

Daar waar de verzoekende partij laat uitschijnen dat de rapporten van de Staatsveiligheid en het OCAD gesteund zijn op loutere vermoedens, repliceert verweerder dat het wel degelijk veelzeggend is dat zowel de Staatsveiligheid, als het OCAD de verzoekende partij beschouwen als een haatpropagandist, van wie een ernstig bedreigingsniveau uitgaat.

Ten onrechte houdt de verzoekende partij voor dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de bestreden beslissing had moeten verduidelijken op welke data de verzoekende partij deze of gene problematische uitspraak zou hebben gedaan of problematische handelingen zou hebben gesteld.

Terecht overweegt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie hieromtrent het volgende in de bestreden beslissing:

“Desbetreffende wensen wij te verwijzen naar het arrest van de RvV n°205.349 dd. 14/06/2018, dewelke de missie van de Veiligheid van de Staat uiteenzet, verwijzende naar de wet van 30 november 1998 betreffende de veiligheids- en inlichtingendiensten. Het is aldus niet aan de administratieve diensten om de inhoud en waarheidsgetrouwheid van de nota's van de veiligheids- en inlichtingendiensten na te gaan, dientengevolge baseert zij zich op de elementen die worden aangehaald om een gemotiveerde beslissing te kunnen nemen. Het arrest van de RvV n°226761 dd. 26/09/2019 bevestigt dit door aan te halen dat het volstaat dat een beslissing van een administratieve autoriteit duidelijk en ondubbelzinnig de redenering weergeeft die moet toelaten dat de bestemming kennis neemt van de redenen, zonder dat de autoriteit de motieven van diens motivering dient uit te leggen”

Verweerder benadrukt nog dat zowel de Staatsveiligheid, als het OCAD gespecialiseerde instanties zijn, waarbij inzonderheid het OCAD specifiek werd opgericht om te beoordelen of er al dan niet dreiging van een bepaalde persoon uitgaat. Indien beide voormelde instanties in hun verslaggeving op ondubbelzinnige wijze vaststellen dat er een ernstige bedreiging uitgaat van de persoon van de verzoekende partij, vermag de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie zich wel degelijk op deze rapporten te steunen, zonder dat de gemachtigde van de Staatssecretaris er vervolgens

toe gehouden is om zelf bijkomend onderzoek te voeren naar de concrete uitspraken/gedragingen van de verzoekende partij.

Zowel de verslaggeving van de Staatsveiligheid, als de rapportage van het OCAD zijn deugdelijke bronnen, op basis waarvan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in alle redelijkheid kon besluiten tot een gevaar voor de nationale veiligheid in hoofde van de verzoekende partij.

Zie ook:

“Daar verweerder zich informeerde omtrent het actuele gevaar dat verzoeker kon vormen en het OCAD op 8 augustus 2017 de eerdere evaluatie dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omwille van zijn intentie om te schaden, zijn capaciteit om actie te ondernemen, zijn gevechtservaring, zijn banden met het Kaukasisch emiraat, het gegeven dat hij voor deze groep aan fondsenwerving doet en hij extremistische milieus blijft frequenter bevestigde, maakt verzoeker door erop te wijzen dat “de feiten [...] dateren van 2013 en 2014” niet aannemelijk dat verweerder het actueel karakter van het gevaar dat hij vormt foutief beoordeelde.

Verzoekers betoog dat “een mogelijke dreiging” onvoldoende is om, met toepassing van artikel 44bis, § 2 van de Vreemdelingenwet, een einde te stellen aan zijn verblijfsrecht gaat voorbij aan het feit dat verweerder met zijn uitvoerige motivering duidelijk heeft aangegeven dat er van verzoeker een reële dreiging uitgaat. Er wordt geenszins aannemelijk gemaakt dat verweerder enig door verzoeker als relevant omschreven gegeven onterecht buiten beschouwing heeft gelaten en verzoeker kan, gelet op de bewoordingen van de motivering, niet worden gevolgd in zijn bewering dat niet blijkt dat zijn persoonlijk gedrag tijdens zijn verblijf in België werd beoordeeld.” (RvV nr. 217 728 van 28.02. 2019) [...]

[...]

De verzoekende partij meent nog dat de bestreden beslissing zou genomen zijn omwille van algemene preventieve redenen, doch dergelijke argumentatie is uiteraard weinig ernstig, nu het OCAD aan de verzoekende partij het op één na hoogste dreigingsniveau 3 heeft toegekend, specifiek omwille van het discours en de gedragingen van de verzoekende partij.

De verzoekende partij zelf ziet kennelijk geen probleem in de wijze waarop zij extremistische en terroristische propaganda verspreidt, doch zulks kan uiteraard geen afbreuk doen aan de zeer deugdelijke overwegingen van de bestreden beslissing.

[...]

In het kader van onderhavig annulatieberoep kan het bij de beoordeling van de bestreden beslissing wel degelijk volstaan dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie zich bij het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op zeer recente verslagen van het OCAD én van de Staatsveiligheid, waarin telkens wordt gewezen op de gevaarlijke mentaliteit én ingesteldheid van de verzoekende partij.

Ten onrechte beweert de verzoekende partij in haar derde middel nog dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie “de onnauwkeurigheid van de in de nota’s van de Staatsveiligheid en het OCAD vervatte elementen niet zou betwisten”.

Eenvoudig nazicht van de zeer omstandige motieven van de bestreden beslissing leert dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wel degelijk van oordeel is dat het door het OCAD én de Staatsveiligheid uitgevoerde onderzoek voldoende aantoont dat de verzoekende partij een ernstig gevaar vormt voor de nationale veiligheid.

Er is geen sprake van enige onnauwkeurigheid van de betreffende verslagen, laat staan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de bestreden beslissing zou hebben bevestigd dat de verslagen van het OCAD én van de Staatsveiligheid onnauwkeurig zouden zijn.

[...]

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie dient uitsluitend na te gaan of het persoonlijke gedrag van de verzoekende partij noopt tot het besluit dat er sprake is van een ernstige

dreiging voor de nationale veiligheid, waarbij het niet relevant is of al dan niet een strafonderzoek loopt t.a.v. de verzoekende partij.

[...]

Verweerder kan enkel herhalen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wel degelijk op zorgvuldige wijze vermocht te besluiten tot een ernstig gevaar voor de nationale veiligheid, zulks op basis van de voorhanden zijnde verslagen van de Staatsveiligheid en het OCAD.

[...]

De verzoekende partij lijkt aldus te beogen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een feitelijke herbeoordeling zou maken van het door de Staatsveiligheid en het OCAD weerhouden dreigingsniveau in hoofde van de verzoekende partij. Terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de door verzoekende partij gevraagde beoordeling uiteraard kan niet maken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820)."

3.15. De Raad herhaalt dat de vaststelling in de bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijf dat verzoeker een ernstig gevaar vormt voor de nationale veiligheid duidelijk enkel steunt op de nota's van het OCAD en de VSSE. In zijn nota met opmerkingen werpt verweerder op dat hij vermocht te steunen op deze rapporten van gespecialiseerde instanties en dat hij er niet toe is gehouden om zelf een bijkomend onderzoek te voeren naar concrete uitspraken of gedragingen van verzoeker. Volgens verweerder stelden het OCAD en de VSSE immers op ondubbelzinnige wijze vast dat er een ernstige bedreiging uitgaat van verzoeker.

Zoals verweerder zelf aangeeft, kan hij de dreigingsanalyses van het OCAD en/of de nota's van de VSSE betrekken bij zijn beoordeling van het ernstig gevaar dat van een vreemdeling uitgaat. Dit impliceert evenwel niet dat hij kan voorbijgaan aan de verplichting om de vaststelling dat een vreemdeling effectief een ernstig gevaar vormt voor de nationale veiligheid te gronden op voldoende bewezen handelingen.

De Raad merkt op dat verweerder er noch in de bestreden beslissing, noch in zijn nota met opmerkingen in slaagt het door verzoeker aangekaarte gebrek aan concrete feiten in de gehanteerde nota's en dreigingsanalyses van het OCAD en de VSSE op te heffen. De loutere affirmatie dat *"wel degelijk zeer gedetailleerd werd omschreven welke gedragingen van de verzoekende partij specifiek nopens (sic) tot de beëindiging van het verblijf om redenen van nationale veiligheid"* en het gegeven dat beide inlichtingendiensten aangeven dat er een ernstige bedreiging uitgaat van verzoeker omdat hij haat propagandeert en in terroristische kringen blijkt te vertoeven, volstaan *in casu* geenszins. Door te benadrukken dat hij gebruik maakte van deugdelijke bronnen en recente gespecialiseerde verslaggeving, slaagt verweerder er evenmin in aan te tonen dat de rapporten die hij aanwendt voldoende concrete en bewezen feiten bevatten. Nergens wordt een concrete factuele basis toegelicht zodat verzoeker niet in staat wordt gesteld zich erop te verdedigen en alleen maar kan ontkennen. Het herhalen van de profielschets van verzoeker brengt geen duidelijkheid over de concrete feiten die aan de basis liggen van de bedreiging voor de openbare veiligheid die van hem zou uitgaan.

Verzoeker kan worden gevolgd waar hij aanvoert dat er geen afdoende verifieerbare feitelijke grondslag voorhanden is om te besluiten tot het bestaan van ernstige redenen van openbare veiligheid die een beëindiging van het recht op verblijf rechtvaardigen in toepassing van artikel 22, § 1 *iuncto* artikel 23 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijf getuigt niet van een deugdelijk onderzoek en een behoorlijke feitenvinding. Verweerder heeft geen door verzoeker gestelde concrete, relevante en bewezen handelingen verzameld waarop een beslissing tot beëindiging van het verblijf kan worden gesteund (*cf.* GwH 18 juli 2019, nr. 112/2019). De Raad treedt verzoeker dan ook bij in zoverre hij aanvoert dat de bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijf op dit punt een miskennis van het zorgvuldigheidsbeginsel vertoont, waardoor tevens zijn rechten van verdediging in het gedrang komen.

3.16. In tweede instantie moet verder worden geduid dat aangaande de onduidelijkheid over de elementen uit de GICM-strafzaak, die gebaseerd waren op informatie verkregen door de Marokkaanse autoriteiten via foltering, in de eerste bestreden beslissing, duidelijk wordt gesteld dat deze niet in acht worden genomen: *“Gezien u niet veroordeeld werd inzake deelname aan een terroristische groepering wordt dan ook geen rekening gehouden met de desbetreffende elementen”*.

3.17. Zowel in de stukken als in de mondelinge toelichting ter terechtzitting gaat verzoeker uitvoerig in op het arrest van het hof van beroep van Bergen van 8 oktober 2020 (zie punt 1.16) waarbij de strafvervolgning jegens hem onontvankelijk wordt verklaard, en dit niet omwille van de tussengekomen verjaring. Verzoeker stelt dat de uitspraak van het hof van beroep van Bergen implicaties heeft die veel verder reiken dan de loutere vaststelling dat hij niet werd veroordeeld voor deelname aan een terroristische groepering. Verzoeker benadrukt dat de ganse strafvervolgning is komen te vervallen wegens een *“déli flagrant de justice”*. Volgens hem heeft dit tot gevolg dat minstens de dreigingsanalyses van het OCAD en de nota's van de VSSE, die chronologisch voorafgaan aan de uitspraak van het hof van beroep van Bergen van 8 oktober 2020, dienen te worden geweerd en niet langer als basis kunnen worden gehanteerd in de beslissing tot beëindiging van verblijf. Hij stipt aan dat ook de dreigingsanalyses van het OCAD en nota's van de VSSE, die dateren van na het arrest van het hof van beroep van Bergen, hem blijven voorstellen als schuldige in de GICM-strafzaak. In zijn verzoekschrift had verzoeker aangekaart dat uit de rapporten van het OCAD en de VSSE alsook uit de bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijf blijkt dat de groep van Maaseik, waaraan hij wordt gelinkt, overeenkomt met de Belgische cel van de GICM.

3.18. De staatssecretaris stelt in zijn beslissing dat *“(e)r (...) echter voldoende elementen (zijn) aangaande uw mentaliteit en ingesteldheid, zoals blijkt uit het onderzoek van OCAD en de VSSE, die losstaan van deze elementen”*, maar er wordt niet concreet verduidelijkt welke precieze elementen *“aangaande uw mentaliteit en ingesteldheid”*, die zouden losstaan van de elementen uit de GICM-strafzaak, hier worden bedoeld.

3.19. In de nota met opmerkingen wordt hieromtrent het volgende gesteld:

“In haar derde middel verwacht de verzoekende partij kennelijk de strafrechtelijke vervolging (en in casu de vastgestelde verjaring van de strafvordering) met het feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een afzonderlijke beoordeling van de elementen van openbare orde dient te maken.

Het loutere feit dat het hof van beroep te Bergen de verjaring van de strafvordering heeft vastgesteld, doet op geen enkele wijze afbreuk aan de bevoegdheid van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie om -op grond van gespecialiseerde verslaggeving van de Staatsveiligheid en het OCAD- te besluiten dat de verzoekende partij wel degelijk een gevaar betekent voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Dienstig kan in dit kader overigens worden benadrukt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie uitdrukkelijk heeft gemotiveerd over het feit dat de verzoekende partij in België niet veroordeeld werd, waarna niettemin wordt toegelicht om welke redenen er wel degelijk voldoende elementen in het dossier aanwezig zijn om te besluiten tot een ernstig gevaar voor de nationale veiligheid.

[...]

Louter volledigheidshalve beklemtoont verweerder nog dat de verzoekende partij ten onrechte van oordeel lijkt dat het arrest van het hof van beroep te Bergen van 08.10.2020 zou uitsluiten dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar verslagen van de Staatsveiligheid en het OCAD uit 2017, 2018 of 2019.

Opnieuw gaat de verzoekende partij volkomen ten onrechte voorbij aan het feit dat de door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie gemaakte beoordeling volledig losstaat van de gebeurlijke strafrechtelijke beoordeling van het gedrag van de verzoekende partij.

Hoger werd reeds aangehaald dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie zich volkomen regelmatig kan steunen op informatie uit het administratief dossier, zelfs indien de weerhouden feiten niet tot de strafrechtelijke vervolging van de betrokken vreemdeling hebben geleid.

Zie ook nog:

3.14. Met betrekking tot het door verzoeker aangehaalde vermoeden van onschuld merkt de Raad op dat de gemachtigde van de staatssecretaris in het raam van zijn eigen bevoegdheden en rekening houdende met de inlichtingen waarover hij beschikt, tot het besluit kan komen dat verzoekers aanwezigheid in het Rijk een gevaar uitmaakt voor de openbare orde. Het is de gemachtigde van de staatssecretaris toegestaan om op verblijfsrechtelijk vlak een standpunt in te nemen met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). Hij ging dan ook geenszins kennelijk onredelijk te werk door op grond van de vaststelling dat betrokkene werd aangehouden voor bepaalde feiten, met name deelname aan bendevoering, plegen van wanbedrijven, diefstal met braak, inklimming en valse sleutels - die door verzoeker niet worden ontkend - te oordelen dat betrokkene de openbare orde kan schaden en een inreisverbod op te leggen voor de maximale duur van drie jaar. (RvV nr. 189 839 van 18 juli 2017)

Verweerder herhaalt verder dat de verzoekende partij ten onrechte laat uitschijnen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geen rekening zou hebben gehouden met het arrest van het hof van beroep te Bergen van 08.10.2020, nu wel degelijk het volgende wordt overwogen:

De elementen inzake de strafprocedure omtrent de GICM die gebaseerd waren op informatie verkregen door Marokko via foltering worden niet in acht genomen. Gezien u niet veroordeeld werd inzake deelname aan een terroristische groepering wordt dan ook geen rekening gehouden met de desbetreffende elementen. Er zijn echter voldoende elementen aangaande uw mentaliteit en ingesteldheid, zoals blijkt uit het onderzoek van OCAD en de VSSE, die losstaan van deze elementen. Deze tonen aan dat u heden een ernstig gevaar vormt voor de nationale veiligheid dewelke de huidige beslissing benodooft.

Gelet op voormelde overweging mist de kritiek van de verzoekende partij eenvoudigweg grondslag, daar waar zij doorheen haar inleidend verzoekschrift blijft hameren op het feit dat geen rekening zou zijn gehouden met de gevolgen van het arrest van het hof van beroep te Bergen van 08.10.2020.

[...]

Er is verder allerminst sprake van een interne tegenstrijdigheid van de motieven van de bestreden beslissing, nu het allerminst onverenigbaar is om enerzijds vast te stellen dat de verzoekende partij volgens de Staatsveiligheid deel uitmaakt van de Groep van Maaseik, die gelinkt wordt aan terroristische organisaties als de GICM, en vervolgens te overwegen dat geen rekening wordt gehouden met informatie betreffende de betrokkenheid van de verzoekende partij in de GICM.

Nergens wordt door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie immers overwogen dat de verzoekende partij deel zou uitmaken van een Belgische cel van de GICM, zoals de verzoekende partij in haar derde middel ten onrechte voorhoudt.

[...]

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief.

3.20. Verweerder stelt volkomen terecht dat de beoordeling van de elementen van nationale veiligheid losstaat van een gebeurlijke strafrechtelijke beoordeling van het gedrag van verzoeker. Bijgevolg dienen de rapporten van de inlichtingendiensten, in tegenstelling tot wat verzoeker meent, zeker niet integraal ter zijde te worden geschoven enkel en alleen omwille van de uitspraak van het hof van beroep van Bergen van 8 oktober 2020.

De Raad merkt wel op dat de bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijf, in weerwil van de beweringen van verweerder, weinig interne consistentie vertoont met betrekking tot de elementen uit de GICM-strafzaak. Enerzijds wordt in de beslissing uitdrukkelijk bevestigd dat hiermee geen rekening wordt gehouden, terwijl anderzijds alle beschikbare rapporten van het OCAD en de VSSE – dus niet alleen de rapporten die chronologisch aan het arrest van 8 oktober 2020 voorafgaan – verzoeker linken aan de GICM-strafzaak. Het is evenwel onduidelijk op welke wijze, de inlichtingendiensten in hun rapportage of de staatssecretaris in zijn beslissing, de elementen uit de GICM-strafzaak en de zogenoemde (overige) elementen “aangaande uw mentaliteit en ingesteldheid” uit deze rapporten van elkaar zou hebben

gescheiden. Het is ook opmerkelijk, zoals verzoeker in zijn middel aanvoert, dat ondanks de uitspraak van het hof van beroep van Bergen van 8 oktober 2020, de toon van de rapporten sedert eind 2020 verhardt. Terloops merkt de Raad op dat verweerder in zijn nota met opmerkingen kennelijk uitgaat van een onjuiste lezing van dit arrest aangezien hij meent dat het hof van beroep “*de verjaring van de strafvordering heeft vastgesteld*”, waardoor de draagwijdte van deze gerechtelijke uitspraak wordt miskend.

Er blijkt niet dat verweerder de elementen die voortvloeien uit de GICM-strafzaak, daadwerkelijk buiten beschouwing heeft gelaten. Ook op dit punt dient verzoeker te worden gevolgd in zijn standpunt dat de bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijf behept is met een onzorgvuldigheid.

Verzoekers derde middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit geeft aanleiding tot de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van het verblijf.

De overige onderdelen van het derde middel en de andere door verzoeker aangevoerde middelen worden thans niet verder onderzocht aangezien de eventuele gegrondheid ervan onmogelijk aanleiding kan geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijf.

3.21. Een vernietiging brengt de zaken weer in de toestand waarin ze zich vóór het nemen van de door het arrest vernietigde beslissing bevonden (“*status quo ante*”) (RvS 29 augustus 2012, nr. 220.489), waardoor verzoeker thans weer een recht op verblijf geniet, hetgeen niet verenigbaar is met de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, noch met het opleggen van een inreisverbod als *accessorium* van dit bevel. Bijgevolg dienen deze volgbeslissingen, die in dezelfde akte aan verzoeker ter kennis werden gebracht en die trouwens eveneens steunen op de hierboven besproken rapporten van het OCAD en de VSSE, eveneens te worden vernietigd.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de door verweerder, inzake de vordering tot schorsing, opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid.

OM DIE REDENEN BESLUITEN DE VERENIGDE KAMERS VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 juni 2021 tot beëindiging van het verblijf, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting van de verenigde kamers van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op zestien december tweeduizend eenentwintig door:

dhr. G. DE BOECK,
mevr. M. EKKA,
dhr. G. PINTIAUX,
dhr. F. TAMBORIJN,
dhr. J.C. WERENNE,
mevr. V. LECLERCQ,

voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen
kamervoorzitter
rechter in vreemdelingenzaken
rechter in vreemdelingenzaken
rechter in vreemdelingenzaken
rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. DE BOECK